

BURMESE
CLASSIC

ကိုပိုက်

လူသတ်ကောင်စွန့်ရဲအောင်လောင်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၆၊ မေလ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၂၄၀၆၀၃

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၁၉၀၆၀၄

●
မျက်နှာပုံပန်းချီ

ဇော်ပေါက်

●
ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်လေးလေးမိ(ယာယီ ၁၀၀၈)၊ တနင်္သာရီစာပေ၊

အမှတ်(၅၃)၊ မြေညီထုပ်၊ ဖို့မြေလမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

●
မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ-၀၆၇၉၈)၊ မဉ္ဇူပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၂၄၄(ဘီ)၊ လမ်း(၄၀)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

●
ဖြန့်ချိရေး

နေလစာပေ

အမှတ် ၂၁၆၊ ၃၁ လမ်း(ထက်)၊ ယန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

●
အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၀၀၃

တန်ဖိုး

ကိုပိုက်

လူသတ်ကောင် စွန်ရဲ၊ အောင်လောင်

BURMESE
CLASSIC

အောင်ကောင်းစာပေ

‘မီးလောင်ကုန်း’ ကျေးရွာကလေးသည် ညအမှောင်ထု
အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိချေ၏။

လမိုက်ညဖြစ်သည်ကြောင့် ရွာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသူ
တစ်ဦးတစ်လေမပြောလေနှင့် ခွေးတစ်ကောင်ပင် လမ်းသလားနေ
ခြင်း မရှိချေ။

အချိန်အားဖြင့်တော့ ညဉ့်ကိုးနာရီပင်ရှိလိမ့်မည်မထင်။ လသာ
ညဆိုပါလျှင်ဖြင့် ရွာလမ်းမပေါ်တွင် ကလေးငယ်တစ်သိုက် ဆော့
ကစားကောင်းတုန်းအချိန်ဖြစ်၏။ အခါတိုင်းညမိုက်ညများဆိုပါလျှင်
ရွာကာလသား သုံးလေးယောက်တော့ဖြင့် ရွာလမ်းမပေါ်တွင် ရှိတတ်
၏။ တစ်အိမ်စ၊ နှစ်အိမ်စဆိုသလိုတော့ဖြင့် မအိပ်ကြသေး။ မီးခွက်
မီးတိုင်ထွန်းကာ မိသားစုစကားစမြည်ထိုင်ပြောခြင်း ရှိကြပေ၏။

ယခုလမိုက်ညတွင်မူ အိမ်တိုင်းစေ့တံခါးပိတ်ပြီး ငြိမ်ကြ၏။

အိမ်သားအားလုံး အိပ်ယာထက်ရောက်နေကြသော်လည်း အိပ်ပျော်
 ကြခြင်းတော့ဖြင့်မရှိသေးချေ။ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေကြသော်
 လည်း နားတို့ကိုစွင့်ထားကြ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကြားရမည့်အသံကို
 အရဲကိုနားစွင့်နေကြဟန်တူငြား ကလေးငယ်ရှိသောအိမ်တိုင်းတွင်
 ကလေးများကို မဖြစ်မနေအိပ်ပျော်အောင် အိပ်စေ၊ သိပ်စေတော့၏။
 သူတို့မျှော်လင့်နေသောအသံကို ကလေးများကြားသွားကြလျှင် ထိတ်
 လန့်တုန်လှုပ် အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြမည်စိုး၍ ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် သူတို့အိမ်သို့ အန္တရာယ်ကျရောက်လာနိုင်မည်
 ထင်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

အိမ်ထောင်စုအကြီးအကဲ ယောက်ျားသားတို့သည် မိမိတို့
 အိပ်ရာနံဘေးတွင် ဓား၊ လှံ၊ ပေါက်ဆိန်၊ လေး၊ မြှားတို့ကို အရံသင့်
 အသုံးပြုနိုင်ရန် ထားကြတော့၏။

ရွာသူကြီး ဦးဇာမဏိဆိုပါလျှင် အသုံးမပြုသည်မှာကြာပြီ
 ဖြစ်သည့် နှစ်လုံးပြု၊ သေနတ်ကြီးကို ကိုးလုံးကျည်တိုက်သီးနှံတော
 ကို အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ထည့်ထားပြီးဖြစ်တော့သည်ဖြင့် အရွယ်
 ရောက်ပြီးဖြစ်သည့် သားကြီးကိုလည်း 'ဖိုးခွား ခူးလေးကို အိပ်ယာ
 နား ထားအိပ်ချေ'လို့ အိပ်ယာမဝင်မီ မှာထားပြီးဖြစ်၏။

သမီးဖြစ်သူ အငယ်မကိုလည်း

'ဖိုးမူ နင့်အမိုးနားမှာပဲနေနော်၊ ညရေးညတာ အပေါ့အလွယ်

အားချင်လျှင် 'အပါး' ကိုနိုးလာချေဟုတ်လား'လို့ မှာထားပြီဖြစ်သည့်
 အပြင် သူကြီးဇာမဏိသည် ရွာသားများကိုလည်း သံဝုံး၊ တုတ်ချောင်း
 အိမ်တိုင်းမှာ ဆောင်ထားချေ။ လိုအပ်လျှင် တောထုတ်ရလိမ့်
 သံ'လို့ မှာထားပြီးဖြစ်တော့၏။

သို့ဆိုသလို သူကြီးသည် အမှောင်ထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍
 အစွင့်နေရသည်မှာ လမိုက်ညပင်ကျော်ခဲ့လေပြီဖြစ်၏။

'ကင်းမတီးရွာသူကြီးဖိုးစိန် ပြောသည်မှာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေ
 ဟုပင် ထင်မိသေးတော့၏။

ကင်းမတီးရွာသည် မီးလောင်ကုန်းရွာနှင့် အနီးဆုံးရွာဖြစ်၏။

ဘောင်ခြေတောအစပ်တွင်း ရှိကြ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လလောက်က သူကြီးဖိုးစိန် မီးလောင်ကုန်း
 သို့ရောက်လာ၏။

'သူကြီး... ကျုပ်ရွာမှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေပြီ' ဆိုလျက်
 အိမ်မဆင့်၊ ဝံ့မဆင့်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖိုးစိန် ပြောပါဦး'

'လပြည့်ညက တောင်ပေါ်မှာ ဆူဆူညံညတွေကြားရတယ်။
 အိမ်ရွာလုံးထွက်ကြည့်ကြတယ်။ ကျုပ်အထင် တောမီးလောင်သလို
 အကောင်တွေပြေးလွှားသံတွေလိုပေါ့'

'ဟုတ်မှာပေါ့'

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဇာမဏီရ’ ပြုံးပြုံးပျက်ပျက်အရောင်တွေ
 ‘တွေ့ရပေမယ့် နောက်နေ့မနက် အဲဒီနေရာမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ဖြစ်နေ
 တော့ကာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ရွာသားလေးငါးခြောက်ယောက်
 နဲ့ သွားကြည့်တော့ တောထဲမှာဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲကွ။ သည်တော့
 ညက တောခြောက်တာလို့ တွက်လိုက်ကြတယ်။ အဲနောက်တစ်ပတ်
 လကွယ်နေ့ရောက်တော့ အဲဒီလိုအသံတွေကြားရပြန်တယ်။ အထူး
 အဆန်းမဟုတ်သလို နေလိုက်ကြတယ်။ နို့ပေမင်းလို့ကွာ ညသန်း
 ခေါင်ယံအချိန်လောက်မှာ တောင်ပေါ်မှာ ဆူညံနေတဲ့အသံတွေဟာ
 ရွာထဲရောက်လာသလိုပဲ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ထကြည့်လိုက်ပါသေး
 တယ်။ လမိုက်ညဖြစ်တာကြောင့် ရွာလမ်းကိုတောင် ကောင်းကောင်း
 မမြင်ရဘူးလေ။ အသံတွေပဲကြားရတယ်။ ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်လိုက်
 တော့လည်း ဘာမှမမြင်ဘူး။ ရွာလမ်းပေါ်မှာတော့ဖြင့် လေဖြင့်
 တိုက်နေသလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ညလို့ပဲ မြင်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း
 စိတ်ချလက်ချအိပ်လိုက်တော့တယ်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပေါ့
 နေတုန်း ဆူဆူညံညအသံတွေကြောင့် အိပ်ယာကနိုးလာရတယ်-
 မိုးစင်စင်လင်းနေပြီပဲ။ ငါ့ခြံထဲကို ရွာသားတစ်စုဝင်လာသ
 တွေပေါ့။ ဆူဆူညံည အဲဒီလူတစ်စုနဲ့အတူ လူသေအလောင်း တစ်
 လောင်း ပါလာတယ်-

‘ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူးကွာ၊ ဘာအကြောင်းမှ ကြီးကြီး

မားမားမရှိပါဘူး။ မျက်နှာပြင်မှာလည်း ကုတ်ခြစ်ဒဏ်ရာတွေသာ
ရှိတယ်’

‘သေတဲ့သူကကော၊ ဘယ်သူလည်း၊ မင်းရွာသားပဲလား’

‘ငါ့ရွာသားပေါ့ကွ...မုဆိုးထွန်းအောင်လေ’

‘ဟေ’

သို့ ဦးဇာမဏီတစ်ယောက် ကင်းမတီးရွာသူကြီး ဦးဖိုးစိန်
 ပြောသည်ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရလိုက်လေသည်ကြောင့် ပို၍ပင်
 ကြောင့်ကျစိတ်ဖြစ်ရတော့၏။ သူ့ရွာတွင် လွန်ခဲ့သည့်တစ်လ၊ လပြည့်
 နေ့ညက တောင်ပေါ်တွင် တော်လဲသံကြီးကြားရသလို လဲ့လဲ့မီးရောင်
 များလည်းတွေ့ရ၏။ ကင်းမတီးရွာတွင် ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အဖြစ်
 အပျက်များအတိုင်း ဖြစ်လာလေမည်လား စိုးရိမ်မှုဖြင့် သို့ဆိုသလို
 အစွင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်၏။

မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှတော့ဖြင့် ဖြစ်မလာသေး။ လပြည့်ည
 နံနက်ပင်ကျော်ခဲ့လေပြီပဲ။ သို့ကြောင့် သူကြီးသွေးအေးသလို ဖြစ်သွား
 ဘာသဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်နေလိုက်ပေသည်။

‘ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ။

ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...ရော ဝိုး...ဝိုး’

ဟင်...ဘာသံတွေပါလိမ့်၊ ရွာလမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းကဲကြည့်
 ကြည့်၏။ လပြည့်ညဖြစ်သည်ကြောင့် ရွာလမ်းကိုဟင်းလင်းမြင်ရ

ခြင်းမရှိ၊ အသံအားဖြင့် အုပ်စုဖွဲ့ကာပြေးလွှားသံထင်ရသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အရိပ်အယောင်ပင်မြင်ရလေခြင်းမရှိ။

ဘုရား...ဘုရား...သို့ဆိုပါလျှင် ကင်းမတီးရွာဖြစ်သလိုပင် မနက်တွင် သူတံသို့လူသေအလောင်း တစ်လောင်းနှင့် ရောက်လာကြဦးမည်လား...

သည်အလောင်းက ဘယ်သူ့အလောင်းဖြစ်နိုင်မလဲ။

ဘုရားရေ...မဟုတ်ပါစေနဲ့...သည်လောက်အထိ တိုက်ဆိုင်တာလောက်နှင့် ပြီးလေလျှင်ကောင်းလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ သူကြီးဇာမဏီဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ရှာချေသို့ဖြင့် သူကြီးဦးဇာမဏီသည် မိုးလင်းသည့်တိုင် မအိပ်ဘဲစွဲဖြင့် မျှော်နေမိတော့၏။

သူထင်ထားသလို စောင့်မျှော်ကြည့်နေသလိုတော့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဖြစ်လာခြင်းမရှိချေ။

‘ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့’

တစ်ညလုံးမအိပ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရခြင်းကြောင့် မိုးစင်လင်းလေသည်တွင် သူ့အလွန်အမင်း အိပ်ချင်လာပြီဖြစ်တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ သူစိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေသလို ဖြစ်လာသဖြင့် စိတ်သက်သာရလေသည်ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်ခြေထောက်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့၏။

အတန်ကြာတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ သည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိချေ။

‘အပါး...အပါး’

‘ဟေ...ဘာတုန်း’

သူ လန့်နိုးခဲ့ရတော့၏။

‘ရွာစပ်သူဿာန်မယ် ထွန်းမောင်သေနေတယ်တဲ့’

‘ဟေ’ ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာတုန်း ကောင်းပြီ၊ ကောင်းရက်နဲ့’

သို့ကြောင့် သူကြီးသည် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကိုယူ၍ သတင်းအာရုံသူ ရွာသားလေးငါးယောက်နှင့်အတူ ရွာစပ်သို့သုတ်ခြေတင်သွက်ခဲ့တော့၏။ အလိုလေးဗျား ကင်းမတီးရွာသူကြီး ဖိုးစိန်တို့ ဥကလူအတိုင်းပါကလား။ ထွန်းမောင်၏မျက်နှာတွင် ကုတ်ခြစ်အဆရာများသာရှိချေ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ထိုဒဏ်ရာလေးဖြင့် ဘာကြောင့် သေကြရပါလိမ့်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဦးဇာမဏီပြောသည်ကို အလုံးစုံအဝဝ ကြားသိလိုက်ရသည်ကြောင့် အံ့သြမိကြသည်ဆိုပေမည်...။

‘မီးရောင်လဲ့လဲ့တွေ မြင်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်နေရာ

ကလဲ လို့ကျွန်တော်မေးလိုက်၏။

သည်တွင် သူကြီးဦးဇာမဏီသည် သူ၏ခြံရှိ ကမူမြင့်မြင့်တန်းတန်းမှာတုန်း သူကြီး ဦးဇာမဏီက ပြောလေ၏။ သို့ကြောင့် လေးပေါ်သို့ တက်လိုက်လေပြီး တောင်ပေါ်သို့လှမ်းကဲကြည့် ကာ-

ဟိုး ဝေးဝေးမှာတွေ့လား သစ်ပုပ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ် တောင်ကြောမှာလေ

သူကြီးဇာမဏီ ညွှန်ပြသည့်နေရာတွင် တကယ်ပဲသစ်ပုပ်ပင်ကြီးကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ကြ၏။

အဲဒီအောက်ကနေ မီးအလင်းရောင်ထွက်တာပဲ သူကြီးဦးဇာမဏီ ပြောတာလဲ။ အဲဒီသစ်ပုပ်ပင်ကြီးရှိတဲ့ တစ်ကြောကနေ မီးရောင်တွေ တွေ့ရတာလို့ ပြောတယ်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာကွာနော်

သည်အနားတဝိုက်မယ် ဘာရွာရှိသေးလဲ

သည်နှစ်ရွာပဲရှိတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ

သူကြီးဦးဇာမဏီက မေးလာသဖြင့်

အော် အနီးအနားမှာရွာတစ်ရွာရှိလျှင် အဲဒီရွာလည်း ခုနစ်နှစ်လောက်ခဏ အကြောင်းရှိတယ်တွက်ပြီး အဲဒီရွာကိုသွားပြီး သစ်ပေးရင်း လမိုက်ညက စောင့်ကြည့်လေမလား စိတ်ကူးမိလို့ပါ

ကျွန်တော်တော့ အဲဒီသစ်ပုပ်ပင်ကြီးရှိတဲ့ တောင်ကြောမှာ ညဘက်သွားကြည့်ချင်တယ်ဗျာ...

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏။

လမိုက်ညမှာ အဲဒီနေရာက မီးရောင်တွေတာဆိုတော့ ဘာ

များမှာတုန်း သူကြီး ဦးဇာမဏီက ပြောလေ၏။ သို့ကြောင့်

လကွယ်ညက လိုသေးလား

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်ပြန်၏။

သဘက်ခါဆိုလျှင်ဖြင့် လကွယ်ညပေါ့ လို့ သူကြီးဦး ဇာမဏီ

ပြောလေသည်။ နောက်နှစ်ရက် (သူကြီးပြောသည့် သဘက်ခါ)

တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူကြီးနှင့်အတူ ထိုသစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ငါတို့သွားစုံစမ်းမယ်။ နောက်နေ့နက်မှ ပြန်လာကြမယ်။ နားရိုင်းသွင်းချိန်ရောက်တာနဲ့ အားလုံးအိမ်

ထဲမှာပဲ ရှိနေကြစေဟုတ်လား။ ရွာထဲကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဝင်လာလျှင်လည်း ဝါးလုံးတွေ သံပုံးတွေတီးကြ ဟုတ်ပလား လို့

သူကြီးက ရွာလူကြီးတွေကို မှာခဲ့သလို မုဆိုး တာလူး ကိုလည်း တို့ နောက်နေ့မှ ပြန်မရောက်လျှင် လူစုပြီး အဲဒီသစ်ပုပ်ပင် တောင်

ကြောကိုလိုက်ခဲ့ကြချေ လို့ အသေအချာမှာလေသဖြင့် -

ကိစ္စမရှိပါဘူး သူကြီးရဲ့ တာလူး ကို ရွာလုံးခြုံရေးအတွက် အနေပါစေ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်လောက်

ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် -

ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ...အန္တရာယ်ဆိုတာ ပြောမရဘူးလေ။

လိုရမယ်ရ မှာထားခဲ့တာမမှားလောက်ပါဘူး' လို့ သူကြီးက ခြေလှမ်းလှမ်း။

'နို့ဖြင့်လည်း မမှားတန်လောက်ပါဘူး' လို့ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်ရ၏။

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် သူကြီးဦးဇာမဏီသည် မီးလောင်ကုန်းရွာမှ နံနက်စာစားသောက်ပြီးတွင် ထွက်ကြတော့၏။

သူကြီးဦးဇာမဏီသည် သူ၏နှစ်လုံးပြုသေနတ်ကြီးအပြစ် သူတွင်ရှိ ဆတ်သားခြောက်သုံးလေးမြောင်းကို ယူခဲ့ချေသေးတော့၏။

'တောတောင်ထဲ စားစရာမရှားပါဘူး သူကြီးရယ်။ အသက်ရှုပ်ခံသယ်လာရတယ်လို့'

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်ပြောပြရာတွင်-

'ဆရာပိုက်ရယ်...ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာပိုက်အတွက်ပါ။' 'ဝီ' လေးနဲ့ဆိုလျှင် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်က အတော်ဆုံး မဟုတ်ပေဘူးလား' (သူကြီးဦးဇာမဏီသည် ကျွန်တော်က သောက်နေကျ 'ဝီစကို' ကို ဝီဟုခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏)

'ဟာ...သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့ကြောင့် ဖထိကိုချစ်ခင်သေးအားကိုးရတာပေါ့ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်တယ် တာပလူးအားကြီးသေသို့လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြောလေတော့၏။

နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးသုန်းတော တောင်ကြောတစ်ခုသို့ ရောက်သည်တွင် ဒရယ်တစ်ကောင်တွေ့လိုက်သဖြင့်-

'ဒိန်း' လင်းမြင့်လှိုင်က ပစ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးသုန်းတောင်ကြောမှ ဆင်းလိုက်လေပြီး စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုအနားတွင် ရပ်နားလိုက်ကြကာ ဒရယ်လေးကို အသားဖျက် တံစုံထိုး မီးကင်လိုက်၏။

'ထူးဆန်းတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ မုဆိုးထွန်းမောင်ကို ကျွန်တော်မသိဘူး'

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

'ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ရွာရောက်လာတာတောင် သုံးနှစ်မပြည့်လောက်သေးဘူး'

'မိသားစုနဲ့လား'

'ဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်တည်း၊ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ သာယာဝတီကလို့တော့ ပြောတာပဲ'

'အမဲလိုက်ကောင်းလား'

'မုဆိုးလို့သာပြောတယ်၊ သူရွာရောက်တာ သုံးနှစ်အတွင်း မှာ သားကောင်ကြီးဆိုလို့ ဟိုးတလောလေးက တောဝက်တစ်ကောင်ပဲ ရဖူးသေးတယ်'

သူကြီးဦးဇာမဏီ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်
လှိုင်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြသေးတော့
၏။

ကျွန်တော်တို့တော့ သူ့ဒဏ်ရာကို မမြင်လိုက် မတွေ့လိုက်
တော့ကာ ဘာကောင်လက်ချက် ဘယ်လိုရလာတဲ့ဒဏ်ရာဆိုတာ
မပြောတတ်သလို မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ ဖထိက မြင်လိုက်တွေ့လိုက်
သူဆိုတော့ ဘယ်လိုထင်တုံး

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က မေးရင်း ဝီစကီပုလင်းကို ထုတ်၍
တစ်ခွက်လောက်လေးပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးလေ၏။

သည်တွင် သူကြီးဦးဇာမဏီသည် ဘယ်အချိန်က မီးပုံ
တွင် ထိုးသွင်းထားမှန်းမသိသော ဆတ်သားခြောက်တစ်ချောင်းကို
ထုတ်ယူလိုက်တော့၏။ သည်တော့မှ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်အန်
သင်းသင်းလေးကို သတိထားရှုလိုက်မိတော့၏။

ဦးဇာမဏီသည် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ချောင်းကို သူ၏
ဆေးနတ်ဒင်ပေါ်တင်ကာ ခါးချိတ်ခါးမြှောင်ရိုးအနှောင့်ဖြင့် ထုလိုက်
တော့၏။ အသားများ ဖွာထွက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် အမြင်
တစ်မျှင်ခန့် လှမ်းယူလိုက်ကာ ပါးစပ်တွင်းထည့်ဝါးလိုက်တော့၏။
ပြီးလေမှ ဝီစကီတစ်ခွက်သောက်လိုက်တော့သည်။

သူကြီးဦးဇာမဏီသည် အရက်မသောက်သော်လည်း

ကျွန်တော်တို့အတွက် အမြည်းကောင်းကိုတော့ဖြင့် ဖန်တီးပေးနိုင်
သူဖြစ်ချေ၏။

ရွာရှိ သူ့အိမ်ရောက်ကြပြီဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ဦးဇာမဏီသည်
ကောင်းနိုးဖွယ်ရာအခြီးတို့ကို ရှာကြံချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးတတ်
၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝီစကီသောက်ရင်း စကားစမြည်ပြော
ရင်း ဒရယ်သားလည်းစားရန်အတွက် ရလေပြီကြောင့် အာပါးတရ
စားလိုက်ကြပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ကြလေမည်အလုပ်တွင် ဝါး
ခုတ်သမားတစ်စုကို တွေ့လေသည်ကြောင့် မီးကင်ပြီးဒရယ်သား
အနည်းငယ်ကို ပေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုဝါးခုတ်သမားတစ်စုသည် လွန်မင်းရွာဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာ ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။

သူတို့နှင့် လမ်းခွဲမည်အလုပ်တွင်...

သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထီးတည်းရှိတဲ့ တောင်ကြောကို
ဘယ်ကသွားရတုံး

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် ထိုလူတစ်စုသည် ကျွန်
တော့်အား အံ့ဩသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်နေကြလေသဖြင့် -

သစ်ပုပ်ပင်ထီးတည်းရှိတဲ့တောင်ကြော ဘယ်ကသွားရ
တုန်းမေးတာနဲ့ ဘာလို့အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားရပြန်တုန်း

လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်လေမှ သိုလူစုတွင်

အသက်အကြီးဆုံးဟုထင်ရသူ ယောင်ထုံးနှင့်လူကြီးက-

‘သစ်ပုပ်ပင်တစ်ပင်ထီးတည်းရှိတဲ့တောင်ကြောက ဆင်သေ
မြောင်ဖျားမှာပေါ့၊ ဘယ်မှဆိုးမှ အဲဒီမသွားကြဘူး’ လို့ ပြောလေ
သဖြင့် ‘ဘာလို့တုံး သားကောင်မရှိလို့လား’ ကျွန်တော်က မေးလိုက်
လေ၏။

‘ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် သားကောင်တွေ သိပ်ပေါတာပေါ့၊
အဲဒီတောင်ကြောအကြောင်းမသိတဲ့ မုဆိုးတွေက သွားကြတာပေါ့၊
နို့ပေမင့် မုဆိုးအတော်များများက...’

သို့နှယ်သာပြောပြီး ထိုလူလည်း မလုံမလဲ ဘေးပတ်ပတ်
လည်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေတော့၏။ သို့ကြောင့်-

‘ဆက်ပြောလေဗျာ...ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ’ လို့
ကျွန်တော်က ထိုသူ့ကို ပြောလိုက်၏။

‘ဟာ’

သို့ရှိစဉ် စွန်ရဲတစ်ကောင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထိုသူ
ထံသို့ ရုတ်ခြည်းရောက်လာလေပြီး ဦးခေါင်းကို ခြေအစုံဖြင့် ထိုး
ကုတ်ကာ အမြင့်သို့ ပျံတက်သွားလေတော့၏။

‘ဒိန်း’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း လျက်တစ်ပြက် ဝင်
လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်ချက် လွဲချော်သွားသည်။ စွန်ရဲကောင်
သည် တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်သို့ သစ်ပင်ကြိုကြားမှ ကွေ့ပတ်ဖြတ်
သန်း ပျံသွားလေ၏။

သို့အချိန်လေးမှာပင် ဝါးခုတ်သမားတစ်စုသည် ကျွန်တော်
တို့အပါးမှ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်တော့၏။

ထိုသူတို့ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိတော့ချေ။ ဘယ်လို
ကြောင့် သစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောအကြောင်းကို ဂဃနဏ မပြောချင်
ကြပါလိမ့်။

ဘယ်သို့ထူးခြားမှုမျိုး ရှိနေလို့ပါလိမ့်၊ ထိုတောင်ကြော
အကြောင်းသိ မုဆိုးများ ဘယ်အတွက် မသွားဝံ့ကြပါလိမ့်၊ ဝါးခုတ်
သမားသည် ဘယ်အတွက် ထိုအကြောင်းပြောရမည်ကို ကြောက်
ရွံ့နေပါလိမ့်။

‘ကဲ- ကိုပိုက် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဆင်သေမြောင်ဖျား
တောင်ကြောသွားကြစို့ဗျာ’

‘ဆင်သေမြောင် သိတယ်လား’

‘ကျွန်တော်က သူကြီးဦးဇာမဏီကို မေးလိုက်၏။

‘သိတယ်’ ဆိုလျက် သူကြီးဦးဇာမဏီက ဦးဆောင်ချေမှ
သွားလေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း နောက်

မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားတော့၏။

အော်ပေါင်းရှုပ်သော တောင်ကြောတစ်ခုကို တိုးဖြတ်ခဲ့ကြပြီး မြောင်ကြီးတစ်ခုအတွင်း ထိုးဆင်းလိုက်ကြကာ ထိုမြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြပြန်၏။

တော်သေးသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောဖြတ်အဆင်မမှန်ခဲ့သည်ကြောင့် ထိုမြောင်ဝသို့အရောက် ခရီးမှာ ငါးမိနစ်ခန့်သာ ကြာခဲ့၏။

‘သည်ချောင်းအတိုင်း နည်းနည်းဆန်တက်လျှင်ဖြင့် ဆင်သေမြောင်ကိုရောက်ပြီ’

သူကြီးဦးဇာမဏီက မြောင်အတွက် ချောင်းထဲသို့ရောက်သည်တွင် သို့ပြောလာချေတော့၏။

နေအတော်ပင်စောင်းနေချေပြီဖြစ်၏။ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသစ်ပင်ကြီးတို့အဖျားတွင် အိပ်တန်းပြန်ငှက်များလည်း ရောက်လာကြချေပြီဖြစ်၏။

ထိုသည်ကြာမှ စွန်ရဲတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ကြီးတို့ထိပ်ဖျားတွင် လေဟုန်စီးဝဲပျံနေရင်း မြေပြင်မှ သူ့အစာသားကောင်ချောင်းမြောင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့်-

‘ဝါးခုတ်သမားကြီးကို ဝင်ကုပ်သွားတဲ့ စွန်ရဲကောင်ချောင်းလေး’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျ။ ဘာလဲ...သည်ကောင့်ကို ကြည့်မရဘူးလား၊ ပစ်ချင်ပစ်လေဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

စွန်ရဲကောင်သည် သေနတ်တစ်ကမ်းပင် မဝေးလှချေ။

ပစ်မည်ဆိုလျှင် ပစ်၍ရလောက်၏။ သို့ပေမည်

‘သူ့ အစာချောင်နေတယ်ဆိုတော့လဲ မပစ်ချင်ပေဘူးဗျာ’

သို့ ပြောလိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ဆင်သေမြောင်ကို သွားကြတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာချေတော့သည်ကြောင့် ကျွန်တော်

သို့သည် ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ကြရာမှ ဆင်သေမြောင်ဝသို့ ရောက်သည်တွင်-

‘မြောင်အတိုင်း သွားမလား...မြောင်ထဲမယ် ရေရှိပုံတော့ပေါ်ဘူး’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်သေမြောင်တွင်း ဝင်ထိပ်ကြတော့၏။

‘ဆင်သေမြောင်က အတော်ကျယ်သားကလား’
‘ဆရာလေးကိုပိုက်ရယ် ဆင်သေမြောင်ဆိုတာ ဘာလို့ခေါ်သလား’
‘ပြောပါဦး ဖထိရဲ့’

*သည်မြောင်က ကျယ်တယ်၊ ရှည်တယ်၊ ဆင်တွေ အဝင်
အထွက်ရှိတယ်၊ သည်မြောင်ဖျားလောက်မယ် ဆင်တစ်ကောင်
တောင်ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီးသေခဲ့ဖူးတယ်၊ နို့ကြောင့် သည်မြောင်ကို
ဆင်သေမြောင်လို့ ခေါ်ကြတာ*

သို့ သူကြီးဦးစာမဏီက ရှင်းပြလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ *ကိုပိုက်နှယ် အ
ရန်ကောဗျာ ဖွင့်မပြောရုံတမယ် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြုံးကြည့်နေလေ
တော့၏။

အင်းလေ-ဆင်သေမြောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်ဆိုကတည်းက
သည်မြောင်က ဘယ်လိုလုပ် ကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်နိုင်တော့မှာတုံး
ကျွန်တော်၏ အမှတ်တမဲ့နိုင်မှုက ကျွန်တော့်ကို အရှက်စေတော့၏

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်အတိုင်း လျှောက်ဝင်ခဲ့

ကြရာမှ...

စိ...စိ စိ စိ

ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝိုး လို့ အသံကြောင့် မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

အောင်လောင်းငှက်လေးကောင်တစ်အုပ်စု သစ်ပင်တို့အောက်
သာသာလောက်မှ ဖြတ်ပျံသွားခြင်းဖြစ်၏။

အောင်လောင်းငှက်သားသည် ပွစိစိ စားမကောင်းသည်

နှင့် အလွတ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်အတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန်

အတန်ကြာကြာအချိန် ခရီးအရောက်တွင် အောင်လောင်း
သုံးကောင်မျှ တစ်စုတည်း ပျံသန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်
ပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်အတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ရာမှ ရင်စို့
ဆက်အမြင့်ရှိ ကျောက်ကုတင်တစ်ခုသို့အရောက်ခရီးတွင် အောင်
အိုင်ငှက်တို့ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စဆိုသလို ဖြတ်ပျံသန်းသွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

*သည်တောက အောင်လောင်ငှက် အတော်ပေါ့ပုံရတယ်

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

ဂစ် ဂစ် ဂီးလ် ဂစ် ဂီးလ်

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင်ခံနေသည့် ကျောက်ကုတင်လေး
တက်ကြမည်အလုပ်တွင် သို့ဆိုသလို စွန့်ရဲကောင်၏အသံ
နှင့် နောက်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ချောင်းကမ်းနံဘေး
အုပ်၍ပေါက်နေသည့် ကျွန်းပင်ခြောက်ကြီး၏ ကိုင်းထက်
ပေါ်တွင် နားနေ အော်နေလေသည့် စွန့်ရဲကောင်ကို တွေ့လိုက်

ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို မြင်၍ အော်နေလေခြင်းများလေလား။
ထိုစွန့်ခွာကောင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်မရလေသည်ကြောင့် လက်ထဲ
သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ပစ်လိုက်မည်အလုပ်တွင်

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သောယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ထို
ကောင်သည်လည်း သူ့နားနေသည့်အကိုင်ခြောက်မှ စွေခွာ
လေဟုန်စီးပျံသန်းသွားလေတော့၏။ သည်တော သည်တော
တွင် ကျွန်တော်တို့အပြင် သေနတ်ကိုင်မဆိုးတစ်ယောက်
ရှိနေလေပြီ။

ထိုမှဆိုးသည် စွန့်ခွာကောင်ကို ပစ်မှတ်ထားပစ်ခတ်
ဟန်မတူ၊ ခြောက်လှန့်၍ပစ်လိုက်လေခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဆိုပါက
ထိုမှဆိုးသည် ကျွန်တော်တို့အနား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသော
ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှုကို လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေခြင်း ဖြစ်
၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်
သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူဝသီအတိုင်း သွားတက်ကလေး
ရုံ ပြုံးပြလေပြီး-

“သည်စွန့်ခွာကောင်က အဲဒီမှဆိုးမွေးထားတဲ့ အခေါ်

မိတယ်ဗျ” လို့ပြောရင်း ကျောက်ကုတင်ပေါ်သို့ ကုပ်တွယ်တက်
သွားလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် သူကြီးဦးဇာမဏီသည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်
သမ်းကြောင်းနောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြလေတော့၏။

ထို ကျောက်ကုတင်လေးကိုကျော်ခဲ့ပြီး မြောင်အတိုင်း
တော်လျှောက်ကြသည်တွင် ခရီးအတော်ရောက်ခဲ့လေမှ မြေပြန့်
လေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။ မြောင်လမ်းသည်
မီးစောင်းလောက်ပင် ရှိချေ၏။ တစ်ဖက်တစ်ချက် မြောင်ကမ်းပေါ်
တွင် “သစ်ပင်ကြီးတို့ ကျိုးတိုးကျွတ်ရှိလေပြီး ဝါးတောဟုခေါ်ရ
သောအောင် ဝါးတို့ များများပေါက်လျက်ရှိချေ၏။

“ကျိုးလ် ကျိုးလ်”

“တောဆင်ထင်တယ်ဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဆင်အော်သံ
ကြားသည့် ဝါးတောဘက်သို့ လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ခြောက်လှန့်
သည့်သဘော ပစ်လိုက်၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

နှစ်ချက်လောက် ပစ်လိုက်ပြီးသည်တွင် ထိုနေရာလောက်

ဆီမှ တောတိုးပြေးလွှားသံတို့ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

သေနတ်သံကြောင့် တောဆင်အုပ် ကြောက်လန့်တကြား ဖရိဖရဲပြေးထွက်သွားပုံရချေ၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ မြောင်အတိုင်း မြောင်တွင်းမှ မလျှောက်ကြတော့ဘဲ မြောင်ကမ်းစပ်ပေါ်မှ တက်လျှောက်ခဲ့ကြ တော့၏။

အမှောင်ထုသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာချေ ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆင်သေမြောင်ဖျား ရောက်ပြီထင်တယ်’ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

‘မဖြစ်နိုင်လောက်သေးဘူးဗျ’ လင်းမြင့်လှိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ပြောလာ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတောလေးမှ လွန်လျှင် အောင်ပေါင်းရှုတ်သောနေရာသို့ရောက်လာကြသည်တွင် မြောင်ပျောက်သွား မည်စိုးသဖြင့် မြောင်တွင်း ပြန်ဆင်းခဲ့ကြပြန်၏။

‘မြောင်ဖျားရောက်ပြီထင်တယ်’

မြောင်ကျဉ်းသွားသည်ကြောင့်လည်းကောင်း မြောင်သည် တဖြည်းဖြည်းမတ်လာသည်ကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်တော်

သတိထားမိသဖြင့် သို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဟုတ်မယ် ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောပေါ်ရောက်လာပြီ ဆင်တယ်၊ မြောင်ကမ်းပေါ်တက်ကြစို့ဗျာ’

ပြောပြောဆိုဆို လင်းမြင့်လှိုင်လည်း မြောင်တွင်းမှ မြောင် ကမ်းပေါ်တက်သွားလေတော့၏။

အောက်ပေါင်းရှုတ်လှသည်ဆိုသော်လည်း ဆင်လမ်းရှိနေ ခြင်းကြောင့် တောတိုးသွားရ လွယ်ကူချေတော့၏။

အမှောင်ထုသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းရောက်လာချေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ဓါတ်မီး နှင့် လမ်းရှာသွားနေသလို ကျွန်တော်သည်လည်း ဘေးတစ်ဘက်တစ် ဘက်သို့ ဓါတ်မီးဖြင့် ဝှေ့ရမ်းထိုးနေရတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ တစ်ဘက်တောင်ကြောပေါ်တွင် မီး ဆင်းရောင်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

‘ဝါးခုတ်တဲစုဖြစ်မယ်ဗျ’

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် -

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုပိုက်ရဲ့...သည်မီးရောင်က နီကြောင် ခြင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖြူဖြူးနေတယ်ဆိုတော့ အောက်လင်းဓာတ်မီး ဆင်ဖြစ်မယ်၊ နီဆိုတော့ ဆင်စခန်းပဲ ဖြစ်ရမပေါ့’

ကျွန်တော်၏အမှတ်တမဲ့နိုင်မှုနှင့် အလောတကြီးဆုံးဖြစ်လေပြီ။

မူကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် အရှက်ရမိပြန်၏။

‘ကဲ အဲဒီမီးအလင်းရောင်ရှိရာ သွားကြမယ်ဗျာ’ မလား’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆင်လမ်းမှ ဖယ်သွားကာ တဖက်တောင်ကြောသို့ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြလေ၏။

သည်တောင်ကြောတွင်မတော့ ချုံနွယ်သစ်ပင်တို့ရှိသည် ဆိုပေမင့် အောက်ပေါင်း ရှင်းလေ၏။

ဆင်သွားလမ်းမရှိ၊ လမ်းမြောင်မရှိသော်လည်း မီးအလင်းကို ကြည့်၍ သွားနေကြသည်ကြောင့် အနည်းငယ်တော့ဖြင့် အခြေပြေချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မီးအလင်းရောင်နှင့်နီးလာကြသဖြင့် ပြီဖြစ်၍-

‘ဆင်စခန်းကော ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား’

ကျွန်တော်က သံသယဝင်လာသည်ကြောင့် သို့ဖြင့် အခြေပြေချေ၏။

‘အေးဗျာ ဘာသံမှလဲ မကြားရပါကလား၊ ဆင်သံမကြားရပါကလား လူသံတောင် မကြားရပါကလား’

ဟုတ်လဲဟုတ်ပေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေကြသော ရှေ့တစ်ချိုးတစ်ကွေ့ဆိုလျှင်ဖြင့် မီးလင်းနေသည့်စခန်း

‘ဟာ ကိုလင်း- သည်ကောင်ကြီးက သစ်ပုပ်ပင်ကြီး

မလား’

ကျွန်တော်သည် လွန်စွာမှကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဆတ်မီးဖြင့် အသေအချာ ထိုးပြကာ ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါ၊ ဒါ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးလေဗျာ...ကျွန်တော်တို့လာ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးနေရာ ရောက်နေပြီပဲ...’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင်လှိုင်းက အားရဝမ်းသာပြောလေ၏။

‘ကဲ ကိုပိုက်ရေ ရှေ့ကစခန်းကိုသွားကြစို့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မီးရောင်ထိန်ထိန်ရှိသော စခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်ကြလေ၏။

‘အလိုလေးဗျာ...’ လွန်မင်းစွာအံ့သြစရာကောင်းသည့် အသံလေးပါကလား’

ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်တကြီးလာခဲ့သောနေရာသည် စခန်းလည်းမဟုတ် ဝါးခုတ် သစ်ခုတ်စခန်းလည်းမဟုတ်၊ မည်သို့မှမဟုတ်သော ချုံနွယ်သစ်ပင်တောချည်းသာ ဖြစ်ချေတော့

ထိုနေရာတဝိုက် မျက်စိတဆုံးထိတိုင် ‘အလင်းရောင်များ ပြာထွက်နေခြင်းသည်လည်း မည်သူမှ အောက်လင်းမာတ်

မီးများ ထွန်းညှိထားလေခြင်းမဟုတ်။

ထို ချုံနွယ်ပင်တို့တွင် ရှိနေကြသည့် ကုဋေကုဋာများ သော ပိုးစုန်းကြူးကောင်လေးတွေ၏ ဖင်ပိုင်းမှ ထွက်နေသော အလင်းလေးတွေကြောင့်သာ ဖြစ်ချေတော့၏။

‘သည်လောက်များပြားတဲ့ ပိုးစုန်းကြူးကောင်တွေ ကျွန်တော့်တစ်သက် သည်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်ဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က တအံ့တဩပြောလိုက်သလို ‘ကျွန်တော်တို့လဲ ကိုပိုက်လိုပဲပေါ့ဗျာ’လို့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် သူကြီးဦးစားက သံညီလည်း ပြောလာချေ၏။

‘အင်း သစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောမယ် လကွယ်ညတွေ မီးအလင်းရောင်တွေ တွေ့နေတယ်ဆိုတာ သည်ပိုးစုန်းကြူးကောင်လေးတွေရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့်ဗျာ...’

သို့လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးကာ လာ၏။

‘တော်လဲသံနှင့် ဆူဆူညံညံအသံတွေဆိုတာတော့ ကြောင့်ဆိုတာ မသိရသေးဘူးဗျာ...’

‘အဲဒီအသံကြားရတာ သန်းခေါင်ယံကော်အချိန်ကွ’

ဦးစားမဏီက သို့ပြောလာလေ၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ သန်းခေါင်ယံကျော်သည့်

ဒီနေရာလေးမယ် ထိုင်စောင့်ကြည့်ကြမယ်ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့်

‘သည်ခြံပုတ်နွယ်ပင်တွေနားမယ် ထိုင်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုလင်းရဲ့...သည်ပိုးစုန်းကြူးလေးတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းနေရမှာမဟုတ်ဘူး... သည်အလင်းရောင်လွှတ်တဲ့ နေရာ လောက်ဘက် သွားနေမှ ဟန်ကျတော့မပေါ့...’

သို့ ပြောလိုက်လေသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၍ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်သို့ သွားလိုက်ကြတော့၏။

သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်ခြေရင်းရှိသော အမှိုက်သရိုက် အနည်းငယ်မျှကို ရှင်းလိုက်ကြသည်တွင် အိပ်ဖို့ရာပင် အဆင်ပြေသွားလေတော့၏။ နှစ်ယောက်လောက်ယှဉ်တွဲ ကျောမှီအိပ်နိုင်သည့် ပါးပျဉ်းဘောင်ကြီးနှင့် တစ်ယောက် ချောင်ချောင်ချိချိနေနိုင်သည့် ပါးပျဉ်းဘောင်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသစ်ပုပ်ကြီးအောက်ခြေတွင် နားနေရင်း ဝီစကီသောက်ကာ ဒရယ်သားမီးကင်ကို စားလိုက်ကြ၏။ ထင်းမီးတော့ဖြင့် မဖိုတော့ပါချေ။

သူကြီးဦးစားမဏီသည် အရက်မသောက်ချေ။ ‘ငှက်မီး’တော့ဖြင့် စားလေ၏။ အသက်အရွယ်ကြီးလေပြီဖြစ်၍ ပင်ပမ်းမှုဒဏ်

ကျွန်တော်တို့လောက် ခံနိုင်ရည်မရှိသည့်ကြောင့် စောစောပင် အိပ်ချေ
သွားပုံရချေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သောက်စားပြီးအချိန်တွင် ဦးဇာမထီ
တစ်ယောက် ပောက်လိုပင် နေလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ခပ်ထွေထွေရှိကြ
လေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် နှစ်ယောက်ယှဉ်တွဲ၍ သစ်ပင်ကိုကျောမှီ
အိပ်လိုက်ကြ၏။ သို့ဆိုမှေမင့် အိပ်ပျော်လှ မျက်လုံးများ လေးလံ
ငိုက်မြည်းလာသည့်အချိန်တွင်...

‘ကီးလ်’ လို့ စူးရှသောအသံကြောင့် မျက်လုံးများပြန်ကျယ်
လာရပြန်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ဖြစ်ချိန်မည်။
ကြားလိုက်ရသောအသံသည် ငှက်သံဆိုသော်လည်း ငှက်ဆိုးသံတော့
ဖြင့် မဟုတ်ချေ။ စွန်ရဲကောင်၏ အသံဖြစ်၏။

သည်လိုအချိန်တွင် စွန်ရဲကောင်အသံကြားရသည်မှာ အံ့
ဖွယ်ဟုပင် ပြောရချိန်မည်။

‘စွန်ရဲကောင်အသံပေပဲဗျ’
လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
သို့ ပြောလည်း ပြောဆိုသလို စွန်ရဲကောင်အသံလာရာ
အမှောင်ထုတွင်း လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

လမိုက်ညဖြစ်သော်လည်း ဝိုးစုန်းကျူးတို့အလင်းရောင်

ထွတ်သည့်နေရာဖြစ်သည်ကြောင့် ဝိုးတဝါးတော့ဖြင့် မြင်ရချေ၏။
ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်ဆိုငြား ချုံနယ်သစ်ပင်တို့သာ ဖြစ်လေ၏။ လေပြေ
လေးတိုက်ခတ်နေပုံတော့ဖြင့် ရှိချေ၏။ သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းငယ်တို့
လှုပ်နေ၏။ အခြားထူးခြားမှုတော့ဖြင့် မတွေ့ရချေ။ အတန်ကြာကြာ
စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသေး၏။ သည်နောက် ကျွန်တော်လည်း
မျက်လုံးအစုံကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်တော့၏။ သည်တွင်-

‘ဝိုး- ဝိုး- ဝိုး- ဝိုး’ လို့ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပြန်သည်
ကြောင့် မျက်လုံးအစုံကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ရပြန်၏။

အလိုလေးဗျာ- သစ်တစ်ပင်၏ ခေါင်ဖျားလောက်တွင်ရှိ
သစ်ကိုင်းခြောက်တွင် အတော်အတန်ကြီးမားသည့် ငှက်ကြီးနှစ်
ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဖျံသန်းခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ကိုင်းထက်
တွင် မားမားရပ်၍ တောင်ပံကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေလေခြင်းဖြစ်တော့
၏။

‘ဘာငှက်လဲဗျ’
ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်
အမေးကို အတော်နှင့်မဖြေသေးဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်လည်း ထိုငှက်ကြီး
နှစ်ကောင်ကို အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေလေပြီးနောက် မပြောမဆို
လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်ထိုးချိန်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

‘ဒိန်း’

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ဦးယံကို ဖြိုခွင်းလိုက်သော
သေနတ်သံဖြစ်လေသည်။ တောင်ပံခတ်နေသော ငှက်ကြီးကို ထိမှန်
သွားလေသည်လား၊ လွဲချော်သွားလေသည်လားကိုတော့ဖြင့် မပြော
တတ်ပါချေ။ ထိုသေနတ်သံကြောင့် အိပ်တန်းဝင်တိရစ္ဆာန်တို့ ထိတ်
လန့်တကြား ပြေးလွှားသွားကြသည်ကိုတော့ဖြင့် မမြင်ရပေမင့် ကြား
နေရတော့၏။

‘ဒိန်း’

‘ဟင်’

ခပ်ဝေးဝေးမှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်
ကြောင့် ကျွန်တော်ကော လင်းမြင့်လှိုင်ပါ အံ့ဩသွားရတော့၏။
ထိုသေနတ်သံကြားရလေပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို တော်လှ
သံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၍

ဝိုးတဝါးမြင်ရသောမြင်ကွင်းသည်လည်း လုံးဝလွဲချော်သွား
လေပြီ။ သည့်ပြင်

‘ကီးလ် ကီးလ် ကီးလ်’ လို့ စွန်ရဲကောင်၏ စူးရှသော
အသံကို ကြားရပြန်၏။

သို့အသံသည် တပ်လှန့်သကဲ့သို့ဖြစ်ချေ၏။ တစ်တောလုံး
ဆူညံသွားတော့၏။ ဝိုး-ဝိုး ဝိုး ဝိုး လို့လည်း အသံတို့ကို ကြားရ
လေပြင်း သည်လည်း တိုက်ခတ်လာ၏။

အမှောင်တွင်းတွင်မှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကို
မြင်လိုက်ရသလို ခံစားရပြန်၏။

အတန်ကြာကြာသို့ အသံမျိုးစုံ တော်လဲသံ ကြားရလေပြီး
မှ တောသည်လည်း ပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

‘ကိုလင်းရေ... ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ မသိဘူး
ဘုရား’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်ဖြိုခွဲ
လိုက်၏။

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျာ... ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာ
ခံစမ်းကြတာပေါ့၊ ခုတော့ အိပ်လိုက်ကြဦးစို့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလို အိပ်လိုက်ကြသည်တွင် မိုးစင်စင်
လင်းလေမှ အိပ်ရာမှ သုံးယောက်သား နိုးလာကြတော့၏။ သို့တောင်မှ
အညံ့သောစီးကွက်သံတို့ကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

‘လာဗျာ’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့မှဦးဆောင်သွား
သောဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် သူကြီးဦးဇာမဏီသည် သူ့နောက်လိုက်
သွားကြလေ၏။

ဝိုးစုန်းကြူးများရှိသောနေရာဖြစ်ချေ၏။ အံ့ဩယ်ပင်ကောင်း
သတော့၏။ ညက ကုဋေကုဋာပေါင်းမြောက်များစွာ ဝိုးစုန်းကြူးသို့
အသံရောက်သွားကြကုန်သည်မသိချေ။ ချုံနွယ်အချို့တွင်သာ

တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စဆိုသလိုသာလျှင် တွေ့ရပေ၏။

‘ဟင် ဒီမယ်ကြည့်စမ်း ကိုလင်း’

လူခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တစ်ခု တွေ့လေသဖြင့် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြလိုက်၏။

‘သည်လူက စွန်ရဲကောင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က လူခြေရာလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလေသဖြင့် -

‘ဘယ်လိုကြောင့်တုန်း ကိုလင်းရဲ့ လို့ ကျွန်တော်က အံ့ဩတကြီးမေးလိုက်၏။

‘ဒီမယ် စွန်ရဲကောင်ရဲ့ မစင်တွေ မတွေ့ပေဘူးလား...

လင်းမြင့်လှိုင်သည် လူခြေရာတောက်လျောက် လိုက်ကြည့်ရင်း ခြေရာနှင့် ကပ်လျက် ငှက်ချေးများကို ကြည့်ကာ ပြောလာသည်ကြောင့်

‘ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါကိုလင်းရယ်’ လို့ ပြောလိုက်ရ၏။

‘သည်လိုလေဗျာ... သည်ခြေရာပိုင်ရှင်က မုဆိုးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ စွန်ရဲကောင်က သူနဲ့ယဉ်ပါးနေတော့ကာ အဲဒီလူရဲ့ ပန်းနီမှမဟုတ် လက်ဖျံပေါ်မှာ နားပြီးလိုက်လာပါလိမ့်မယ်၊ သွားရင်း လာရင်း စွန်ရဲကောင်က မစင်စွန့်သွားတာဖြစ်မယ်...’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်လောက်အောင်

‘နို့ဖြင့် ညက တော်လဲသကြီးလိုလို ဆူညံသံတွေရယ် လေပြင်းတိုက်လာတာရယ်က ဘာသဘောလဲ...’

သို့ဆိုသလို သူကြီးဦးဇာမဏီက လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလာတော့၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုဖြေလာမည်ကို သိလိုသည်ကြောင့် နားစွင့်နေလိုက်မိ၏။

‘အင်း အဲဒါတော့ ဘာရယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ပေမင့် အသေအချာပြောနိုင်တာတစ်ခုကတော့ ညကကြားရတဲ့ တော်လဲသံ၊ ဆူညံသံနဲ့ လေပြင်းတိုက်သွားတာဟာ တောခြောက်တာတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးဗျ၊ ပြီးတော့-’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သာပြောပြီး စဉ်းစားနေဟန်ပြုနေလေသဖြင့် ကျွန်တော်က

‘ပြီးတော့ ဘာဖြစ်တုန်း ပြောပါဦးဗျာ’ လို့ စကားစဆက်ခိုင်းလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံး၍ကြည့်လာလေပြီး -

‘သည်အသံတွေဟာ အဲဒီစွန်ရဲကောင်ပိုင်ရှင်မုဆိုးနဲ့ ပတ်သက်နိုင်လိမ့်မယ်’

‘ဟင်’

‘ဟေ’

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်နှင့် ဦးဇာမဏီသည် အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေမိကြတော့၏။ ဘယ်လိုမှ နားမလည်

နိုင်ပါကလား။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီမယ် တစ်ရက်လောက် သို့မဟုတ် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ဆက်နေကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်မဆိုနဲ့ ဇွန်ရဲကောင်ကို တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သူတို့ကို တွေ့မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် တော်လဲသံနဲ့ ဆူညံသံ လေပြင်းတိုက်တာတွေဟာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ပြောနိုင်ပြီဗျ...’

‘အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဆရာလင်းရဲ့၊ ငါတို့ရွာမှာ မှာခဲ့တယ်လေ၊ နောက်နေ့မှ ပြန်မလာလျှင် လိုက်ခဲ့ကြလို့...’

သို့ သူကြီးဦးစာမလီက ကပျာကသီ ဝင်ပြောလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကိစ္စ ဒုက္ခကြီးငယ်မရှိပေဘဲနှင့် ရွာသားတွေ စိတ်ပူပင်ဖြစ်ကာ တောထဲလိုက်လာကြမည်ကို မလိုလားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း

‘ဟုတ်တယ် ကိုလင်းရဲ့... ရွာကို ပြန်ကြမဖြစ်မယ်၊ ညက တော်လဲသံတွေကြားတယ်၊ လေပြင်းတိုက်တယ်၊ ရွာမှာ ဘာတွေ ထူးခြားမှုဖြစ်လေလဲဆိုတာလဲ မပြောတတ်ပေဘူးဗျ၊ သည်လိုလုပ်ဗျာ၊ ကနေ့ ရွာပြန်ကြမယ်၊ ရွာရဲ့အခြေအနေလဲ စုံစမ်းရင်းပေါ့၊ နောက်နေ့မှ ကိုလင်းနဲ့ကျွန်တော် မဆိုးတာလူးကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာကြတာပေါ့...’

‘အေးလေဗျာ’ လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က လက်ခံသဘောတူ

လေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တောခွေးတစ်အုပ်နှင့် ဆုံလေသည်ကြောင့် ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်လိုက်ရသေး၏။

တောခွေးအုပ်ကြောင့် မည်သည့်သားကောင်မှ ပစ်ခတ်မရချေ။ သို့ပေမင် ကျွန်တော်တို့ တထောက်နားနေ သစ်ပင်ကြီး၏ အခေါင်းပေါက်အတွင်းမှ ဖွတ်ကျားကြီးတစ်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် လိုက်ကြ၏။ ထိုနေရာလေးမှာပင် အရေဆုတ်ကာ မီးကင်စားလိုက်ကြ၏။

ထိုနေရာလေးတွင် နားနေကြစဉ် လေယာဉ်ငယ်စက်သံကဲ့သို့ အသံကြောင့် သစ်ပင်များထိပ်ဖျားကို မော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော အောင်လောင်းငှက်ကြီးဖြစ်၏။

အောင်ကောင်တည်းပျံသန်းလာခြင်းဖြစ်ပေမင် တောင်ပံခတ်သံသည် လေယာဉ်ငယ်စက်သံကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် ချိန်စွယ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ၊ ပစ်ကွင်းရှင်းတုန်း အလွတ်မပေးလို၍ သေနတ်အင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

‘ဒိန်း’

‘ဟင်’

ပုံမှန်အတိုင်း 'အောင်လောင်း' ငှက်ပျံသန်းနေပါက ကျွန်တော့်ပစ်မှတ် လွှဲချော်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။ ယခုကျွန်တော်က ခလုတ်ကိုအညစ် အောင်လောင်းငှက်သည်လည်း ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိသော စွန်ရဲကောင်၏ ရောက်ထိုးဆိတ်မှုကြောင့် ပုံမှန်ပျံသန်းနေရာမှ ရုတ်ခြည်းဆုံး လမ်းကြောင်းပြောင်းပျံသန်းသွားလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်၏ မှတ်လွဲချော်သွားရတော့၏။

‘တောက်’

ကျွန်တော် စွန်ရဲကောင်အပေါ် ဒေါသအမျက်ထွက်ခဲ့ရတော့၏။

သို့ပေမယ့် စွန်ရဲကောင်သည်လည်း အဝေးသို့ ရောက်လေပြီဖြစ်သလို အောင်လောင်းငှက်ကြီးကို သေဘေးမှကယ်တင်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ကြလေ၏။ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် မီးလောင်ကပြန်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သူကြီးအိမ်ခြံဝင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

‘ရွာတောင်ပိုင်းက မုဆိုးဖိုးထူး ဆုံးသွားပြီ’ လို့ ကတော်က ပြောလာသည်ကြောင့် ဦးဇာမဏီတစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားလေပြီး-

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ’ လို့ အလောတကြီးမေးလေတော့၏။ သူကြီးကတော် ဘာများပြောလေမည်လည်း သိလိုသည်ကြောင့် နားစွင့်ထားလိုက်၏။

‘ညက တောင်ပေါ်မှာ မီးအလင်းရောင်တွေ့တယ်၊ တော်လဲသံတွေကြားရတယ်၊ ကျုပ်တော့ ထွက်မကြည့်ရဲပေါင်တော်။ တာလူးတို့တွေ ထွက်ကြည့်ကြတယ်ပြောတာပဲ၊ ရှင်တို့ကိုစိတ်ပူလို့တဲ့၊ သန်းခေါင်ယံကျော်အချိန်မှာ တောင်ပေါ်မှာငြိမ်သက်သွားပြီး ရွာထဲမှာ ဆူဆူညံညံတော်လဲသံကြားရတယ်၊ လေပြင်းတွေတိုက်တယ်၊ ဘယ်သူမှ ထွက်မကြည့်ရကြဘူး၊ နောက်မိုးလင်းတော့ မုဆိုးဖိုးထူး သူ့အိမ်ခြံထဲမှာ သေနေတာတွေ့တော့တာပဲ’

‘ခု မုဆိုးဖိုးထူးအလောင်း ဘယ်မှာလဲ’ ဟု သူကြီးက မေးလေသည်။

‘ရွာထိပ်သုဿာန်ဧရပ်မှာပေါ့တော်’ လို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာထိပ်သုဿာန်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သုဿာန်တွင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အုတ်ဂူပျက်တစ်ခုနောက်ကွယ်ရှိ ခွေးတစ်ကောင်က ကျက်သရေမဲ့စွာ အသံဖြင့် အူလာချေတော့၏။

‘တောက်’

ကျွန်တော်လည်း ထိုခွေးကို တောက်တစ်ချက်ခေါက် ခြိမ်းချက်နှာမှ လန်ကျနေသောအသားဖတ်များကို အသေအချာကိုင်
ခြောက်လိုက်လေပြီး ခဲလုံးဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ကိန်’ - ‘ကိန်’ - ‘ကိန်’ - ‘ကိန်’

ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သောခဲ မှန်သွားသည်ကြောင့် ထိုခွေး
သည် သို့နွယ် ‘ဟောင်’ ကာ ပြေးသွားလေတော့၏။

သို့ဖြင့် သုသာန်ဧရပ်သို့ရောက်သည်တွင် မုဆိုးတာလူ
အပါအဝင် ကာလသားငါးခြောက်ယောက်ကိုတွေ့၏။ သူတို့ မုဆိုး
ဖိုးထူးအလောင်းကိုစောင့်ရှင်း အရက်သောက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ဖိုးထူးအလောင်းကို ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်
လိုက်၏။

‘အာ’

‘ဟာ’

ရုပ်မမှတ်မိလောက်အောင် မျက်နှာတပြင်လုံး အသားစင်
လန်နေ၏။ လည်ပင်းနှင့်ပခုံးတို့တွင်လည်း ကုတ်ခြစ်ရာများရှိ
၏။ မည်သို့ဒဏ်ရာများ သိပြီးသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီး
ကို ပိတ်လိုက်သည်ဆိုပေမင့် -

‘ကိုပိုက်ပြန်ထိုးပါဦးဗျာ’ လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော
သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးပြန်ထိုးလိုက်ရပြန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မကြောက်မရွံ့ မရွံ့မရှာ မုဆိုးဖိုးထူး

ချက်နှာမှ လန်ကျနေသောအသားဖတ်များကို အသေအချာကိုင်
သွယ်ကြည့်နေလေ၏။ ပြီးနောက် ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ ကုတ်ခြစ်ဒဏ်
ရာတို့ကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်နေလေပြန်၏။

ဖိုးထူး၏ဒဏ်ရာများကို အားရအောင်ကြည့်နေလေပြီး
နောက် -

‘တကယ်ဆို ငှက်ကုတ်ရုံနဲ့ မသေနိုင်ပေဘူးဗျ။ နို့ပေမင့်
သို့ သူသေရတာ အဆိပ်ကြောင့်ပေပဲဗျ’

‘ဗျာ’

‘ဟင်’

‘ဘယ်လို’

လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွား
တော့၏။

‘ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါကိုလင်းရယ်’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရတော့၏။

‘တစ်ဦးတစ်ယောက်က သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ လုပ်ကြံ
သေးဗျ’

‘ဟင်’

ကျွန်တော်ပို၍ စဉ်းစားဆက်စပ်မရ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရ
သည်။

‘ဘာတွေလဲဗျာ’

မုဆိုးတာလူးက ညည်းညူပြောလာလေသဖြင့်-

‘ဘာတွေလဲ သိချင်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်မေးတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေကြစမ်းပါ’ လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် သူကြီးအပါအဝင် မီးလောင်ကုန်းရွာကာလသားများသည် မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးသွားကြလေ၏။

‘... ကျွန်တော်သည်ပင် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဘယ်လိုမှနားမလည်ဖို့စစ်ရတော့၏။’

‘ကဲ ဖထိ... ကျွန်တော်မေးမယ်၊ အရင်မုဆိုး ထွန်းမောင် သေတုန်းက သည်လိုဒဏ်ရမျိုးပဲလား’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သဖြင့် သူကြီးဦးဇာမဏီ ဘယ်သို့ဖြေမည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစားနားစွင့်နေလိုက်၏။

သူကြီးဦးဇာမဏီက လင်းမြင့်လှိုင်အမေးကို မဖြေသေးဘဲ မုဆိုးတာလူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေပြီး-

‘မင်းလဲ သိတာပဲ ပြောလိုက်လေကွာ’ လို့ ပြောလိုက်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူကြီးဦးဇာမဏီကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေကာ

‘ဘယ်လိုလဲ ဖထိရယ်၊ ဖထိက ဘာလို့မဖြေချင်ရတာတုန်း’ လို့မေးလိုက်၏။

‘ငါပြောလဲ ဖြစ်တယ်ဆိုပေမင် တာလူးက မုဆိုးပီပီ အလောင်းရဲ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို အသေအချာကြည့်ခဲ့တာဆိုတော့ သူက ငါ့ထက်ပိုပြီး အသေးစိတ်ပြောနိုင်မှာပေါ့ကွ’

သို့အဖြေကို လင်းမြင့်လှိုင်က သဘောကျသွားလေသဖြင့်-

‘နို့ဖြင့် တာလူးပြောကွာ’ ဆိုလိုက်လေ၏။

သည်တွင် တာလူးသည် မုဆိုးဖိုးကူး၏မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လိုက်လေပြီး-

‘သည်ဝံ့စံအတိုင်းပါပဲ နို့ပေမင်လို့ အဆိပ်မိထားမထားတော့ ငါမပြောတတ်ဘူးကွ’ လို့ ပြောလေ၏။

မုဆိုးတာလူး၏အဖြေကို လင်းမြင့်လှိုင် လွန်မင်းစွာသဘောကျသွားပုံရလေသည့်

သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်လေပြီး-

‘ဖထိ နက်ဖြတ်စောစော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၊ မုဆိုးတာလူးကိုခေါ်ပြီး သစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောကို ပြန်သွားကြမယ်၊ ဦးထူးကိုသတ်တဲ့တရားခံကော မုဆိုးထွန်းမောင်ကိုသတ်တဲ့တရားခံကော ဖမ်းလာခဲ့မယ်’

‘ဟေ့’

‘ဟင်’

ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လူထူး

လူဆန်းတစ်ယောက်ပမာ ကြည့်နေမိတော့၏။

တစ်ယောက်မှ စကားမဆိုမိ။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးတာလူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေပြီး-

‘တာလူး နင် ငါတို့နဲ့ သစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောလိုက်ရဲလား’ မေးလိုက်၏။

‘ငါ ဘာလို့ မလိုက်ရဲမှာလဲကွ’

သို့ တာလူးက ပြောလာလေ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစေ့မျက်နှာလေးဖြင့် ကြည့်လိုက်ကာ-

‘လူသတ်သမားက မုဆိုးတွေကို လိုက်သတ်နေတာလေ’ လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် တာလူးသည် ရွံ့ပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပြီး-

‘ငါသိရသလောက် ဖိုးထူးနဲ့ ထွန်းမောင်က မုဆိုးကလိမ်ကကျစ်တွေပဲကွ။ သူတို့မှာ မုဆိုးစည်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ ပရမ်းပတာတွေ၊ နို့ကြောင့် တောပိုင်ကြီးက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့’ လို့ ပြောလာချေတော့၏။

သည်တော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဘာမှဆက်မပြောလေတော့ဘဲ မုဆိုးတာလူးကို ပြုံးပြုံးလေးမျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်နေလေတော့၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သုသာန်မှထွက်ခဲ့ကြ

တော့သည်။

‘တာလူး နင့်ကို ငါတို့ မနက်ကျလာခေါ်မယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မှာခဲ့လေသည့်အတိုင်း နောက်နေ့ မနက်စောစောတွင် မုဆိုးတာလူးကိုခေါ်၍ သစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

သို့ဆိုရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် သွားရိုးသွားလမ်းအတိုင်း မသွားကြလေဘဲ အမြန်ရောက်လိုသည်ကြောင့် မြောင်အတိုင်း တောင်ကြောအတိုင်း မသွားကြလေဘဲ။ မြောင်ဖြတ်၊ တောင်ကြောဖြတ် ခရီးရုံ့...လေခြင်းကြောင့် လမ်းမှားခဲ့ကြတော့၏။

အမြန်လိုကြခြင်းကြောင့် ခရီးဖင့်နှေးခဲ့ကြရတော့၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲကိုလင်း’ အချိန်ကလည်း အတော်နောင်းနေပြီ၊ ဘာမှလည်းမစားကြရသေးဘူး’

‘အေးဗျာ အမြန်လို အနှေးဖြစ်ပြီ’

သို့သာ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

‘ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ သိလား တာလူး’

‘အေး ငါလဲ ခပ်လည်လည်ဖြစ်နေတယ်’

‘ကောင်းရော’

ကျွန်တော်တို့သည် တောတိုးစမ်းတဝါးတဝါးလျှောက်ခဲ့ရာမှ ဝါးခုတ်တံတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ဝမ်းသာသွားမိတော့

၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ဝါးခုတ်တဲတွင် လူနှစ်ယောက်ရှိနေလေ၏။ ဝါးခုတ်သမားတွေများလား၊ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းမှန်ညွှန်ပြပြောပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် ထိုတဲရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားလိုက်၏။ ထိုဝါးခုတ်တဲတွင်းရှိ လူနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ထင်ထားသလို ဝါးခုတ်သမားများမဟုတ်ကြချေ။ ခူးလေးကိုင် မုဆိုးများဖြစ်ကြလေ၏။

‘ဘယ်ရွာကတုံး’

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ကရင်အမျိုးသားများဖြစ်သည်ကြောင့် စောတာလူးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘လဟာမငယ်’

အင်း လဟာမငယ်ရွာသား မုဆိုးတွေပါကလား၊ မီးလောင်ကုန်းနှင့် နီးသည်ဆိုငြား အတော်တော့အလှမ်းဝေးလေ၏။ ကင်မတီးရွာနှင့်ဆိုပါလျှင် ဝေးလွန်းလှချေ၏။

‘သည်ချောင်းက ဘာချောင်းတုံး’

သူတို့တန်ဘေးတွင်ရှိ ချောင်းကို ကြည့်မေးလိုက်၏။

‘မိကျောင်းချောင်း’

အလိုလေးဗျာ...

‘နို့ဖြင့် ဆင်သေမြောင် ဘယ်နားလောက်မယ်ရှိလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် ထိုမုဆိုးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ကို တအံ့တကြည့်ကာ-

‘ဆင်သေမြောင်ကို ဘာသွားလုပ်မလို့တုံး’ မေးလာတော့၏။

‘မြောင်များမယ် စိုင်ပေါတယ်ဆိုလို့ သွားပစ်ကြမလို့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွားကြလေသည်။

‘အဲဒီကို မသွားကြနဲ့’ လို့ တစ်ယောက်သောမုဆိုးက တုန်လှုပ်သဖြင့် ပြောလာတော့၏။

‘ဘယ်လို့တုံးဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေတော့သည်။

‘အဲဒီဘက်မယ် မကောင်းဆိုးဝါးငှက်တွေရှိတယ်’

‘ဟင်’

‘ဟေ’

‘မကောင်းဆိုးဝါးငှက်ဆိုပါကလား... ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထိုဆင်သေမြောက်များရှိ သစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောပင် ရှောက်ခွဲကြပြီးဖြစ်၏။

မကောင်းဆိုးဝါးငှက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ပြောမှ သိရ

လေခြင်းဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...ဘယ်လိုငှက်ကိုပြောတာပါလိမ့်၊
စိတ်ဝင်စားဖို့အကောင်းသားကလား။ သို့ကြောင့်-

‘ပြောပါဦး ‘ခွားစော’(သူငယ်ချင်း) ရယ်’ မေးလိုက်သည်
တွင် တစ်ယောက်သောမုဆိုးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်
လိုက်လေပြီ-

‘သည်ကောင် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်းခဲ့တာပဲ ‘တာမလာ’
ပြောလိုက်လေကွာ...’

‘အေး လုပ်ပါဦး ငါတို့စိတ်ဝင်စားတယ် ပြောပါဦး’
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က တာမလာဆိုသော မုဆိုးကိုပြောလိုက်
တော့၏။ သည်တွင် တာမလာဆိုသော မုဆိုးက ကွမ်းတယာကို
ကွမ်းဘူးမှထုတ်ယူလိုက်လေပြီး ပါးစပ်တွင်းထိုးထည့် သုံးလေးချက်
မျှ ကြိတ်ဝါးလိုက်လေပြီး ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် ပြောလာချေတော့
၏။

‘သည်လိုကွ-
ရွာသားမုဆိုးတာမလာသည် အမဲပစ်ရန်အလိုငှာ ဥက္ကံ
ချောင်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဆင်သေမြောင်ဝသို့ရောက်သည်
တွင် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည်နေရာလေးကို ရှာ၏။ နားနေထိုင်
လိုက်၏။

တမနက်လုံး သူလျှောက်လာခဲ့သည်တွင် မည်သည့်သား

ကောင်မျှ မတွေ့ပါချေ။ တောင်လိပ်တစ်ကောင်တော့ အတွေ့သား၊
သို့ပေမင် သူသည် လိပ်သားရှောင်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုလိပ်ကောင်
ကို အလွတ်ပေးလိုက်၏။

ရဲရာစား၊ တွေ့ရာပစ်သည့် မုဆိုးတို့စာရင်းတွင် တာမလာ
မပါချေ။ သို့ကြောင့်လည်း သူ့အတွက် ပစ်ခတ်ရန် သားကောင်
ရှားပါးလေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျီ(ချေ) ‘ဒရယ်’ ‘ဆတ်’နှင့်
မျောက်ကိုသံပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။ အခါ
တိုင်းဆိုပါလျှင် သည်တောတွင် ဂျီနှင့်ဆတ် ပေါလွန်းလှ၏။ ဂိပိခနဲ
မမြင်လိုက်နှင့် ဂျီ(ချေ)ဖြစ်နေတတ်၏။ ယနေ့တွင်မူ ဘယ့်အတွက်
ကြောင့်မသိ။ ဂျီ(ချေ)ကောင်ခြေရာပင် မတွေ့ပါကလား။ သူ ဆာ
လောင်လေပြီဖြစ်ပေမင် သူတွင် ကောက်ညင်းပေါင်းနှင့် ဆတ်သား
ကြော်ဖုတ်ဆီဆမ်းပါလာသည်ကြောင့် တစ်နေ့တာ သူ့အတွက်
ပူစရာတော့ဖြင့်မလိုချေ။ သည်လိုမျိုး သူဖြစ်တတ်သည်ပဲ၊ သူ
ဆင်သေမြောင်ဝတွင် နားနေလေပြီးမှ မြောင်ထဲဝင်ပေမည်။
မြောင်အတွင်း ဝင်လျှင် သူ့အတွက်အဆင်ပြေလောက်၏။ သို့မဟုတ်
မြောင်ဖျားတောင်ကြောတွင်မတော့ ဂျီ(ချေ)၊ ဆတ်၊ ဒရယ်မဟုတ်
လျှင်မှ မျောက်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် မုချမသွေ ရနိုင်လောက်၏။
မြောင်ဖျားတောင်ကြောတွင် နွယ်ပင်မြောက်များစွာရှိသည်ကို သူသိ
ထားလေသည်ပဲ။ မြောင်ဝတွင်ထိုင်နေစဉ် မျောက်သံများပင် ကြားနေ

ရသည်မဟုတ်ပါကလား။

သည်သို့ဖြင့် သူသည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် မြောင်တွင်းဝင်ခဲ့တော့၏။

မြောင်အတွင်း ရေအနည်းငယ် အိုင်တို့ထွန်းကာရှိနေခြင်း၊ စိမ်းစိမ်းစိုစို ပန်းစုံသစ်တို့ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် အေးစိမ့်လို့နေ၏။ သို့ပေမည် သူသည် ခူးလေးကိုတော့ဖြင့် အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် လေးကြိုးတင် မြားတံတပ်ပြီးဖြစ်လေ၏။

မြောင်အတွင်း ဂျီ(ချေ)ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကိုတွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် တာမလာ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

မြောင်တွင်းဝင်သွားသောခြေရာဖြစ်ချေ၏။ သူ့ကံကောင်းလျှင် ထိုဂျီ(ချေ)ကို ပက်ပင်းတွေ့နိုင်လောက်၏။ သို့ကြောင့် သူရှေ့သို့သာ ချောင်းမြောင်းလျှောက်သွားလိုက်၏။

မြောင်တစ်ဖက်တစ်ချက် ကမ်းနံရံကိုလည်း အတက်လမ်းရှိ၊မရှိ ကြည့်ရသေး၏။ ဂျီ(ချေ)ကောင်သည် မြောင်ကမ်းအတက်လမ်းသာလျှင် တက်သွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဖြင့် တာမလာသည် သားကောင်ကိုတွေ့နိုး လာခဲ့ရာမှ မြောင်းကမ်းနံရံတွင်ကပ်၍ပေါက်နေသည့် တောလျှောက်ပင်အခြေကို ပတ်၍ အတက်အဆင်းလမ်းဖွယ်ဖြစ်နေသည့် လမ်းမြောင်လေးကိုတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတော့၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင် ထိုလမ်းမြောင်လေးအတိုင်း တောင်ကြောပေါ်တက်သွားနိုင်၍ဖြစ်တော့၏။ သေချာရန်အလို့ငှာ တာမလာ သည် ထိုလမ်းမြောင်လေးကို အသေအချာကြည့်မိ၏။

သေချာတာပဲ၊ သူလိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသော ဂျီ(ချေ)ကောင်သည် ထိုလမ်းမြောင်လေးအတိုင်း တောင်ကြောပေါ်တက်သွားလေခြင်းဖြစ်၏။ မြောင်ထဲတွင်ပင် လိုက်မမီသော ထိုချေ(ဂျီ)ကောင်လေးကို တောင်ကြောပေါ်တွင် ဘယ်လိုလိုက်မီနိုင်ပါမည်နည်း။ သို့ပေမည်လို့ တာမလာသည်လည်း ထိုလမ်းမြောင်လေးအတိုင်း သစ်ပင်ငယ်တို့ကို အားပြုတက်သွားလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် တာမလာသည် တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့၏။ တောင်ကြောပေါ်တွင် ဝါးသုန်းတောများ ရှိနေချေ၏။ သစ်ပင်ကြီးဆိုလို့ ကျွန်းပင်တို့ အနည်းငယ်မျှ ကျိုးတို့ကျဲတံ ပေါက်လျက်သာရှိချေ၏။

ထိုတောင်ကြော၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် လွန်စွာမှကြီးမားသော သစ်ပုပင်ကြီးရှိနေလေ၏။

တာမလာသည် သစ်ပုပင်ကြီးရှိရာသို့ တောင်ကြောအတိုင်း လျှောက်ခဲ့တော့၏။

သို့ရှိစဉ်-

‘ကီးလ်’လို့ စူးစူးရှရှအော်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက် ၏။

သစ်ပုပ်ပင်ကြီး၏ထိပ်ဖျားတွင် စွန်ရဲတစ်ကောင် ဝဲပျံရင်း အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မြေပြင်မှ သူ၏အစာသားကောင်ကို တွေ့၍ အော်ဟစ်ခြင်း လေများလား။

သူသည် ထိုစွန်ရဲကောင်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေလိုက်၏။ သို့ မျက်ခြေမပြတ် စွန်ရဲကောင်ကို ကြည့်နေဆဲမှာပင် 'ဝီး-ဝီး ဝီး ဝီး' လို့ အသံကြားရသည်ကြောင့် သူ၏ဦးခေါင်းတည့်တည့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

'ဟင်'

'အောင်လောင်' ငှက်သုံးကောင်သည် ဘေးတိုက်တန်းစီပျံ သန်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။

'ကီးလ်'

သည်တွင် စွန်ရဲကောင်သည် သို့နယ်အော်ဟစ်လိုက်ပြန် လေပြီး ထိုအောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ နေ၍ ဝဲပျံလာချေတော့၏။ သို့မြင်ကွင်းကို သူ သေသေချာချာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေလိုက်၏။ စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက် သုံးကောင်တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြလေပြီ။ သည်တွင် စွန်ရဲကောင် သည် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်ကို ဒုက္ခပေးလေမည်လား သို့ တည်းမဟုတ် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်ကလည်း စွန်ရဲကောင်ကို

တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်ကြလေမည်လား သို့တည်းမဟုတ် လမ်း ကြောင်းလွဲ ပျံသန်းသွားကြလေမည်လားဆိုသည်ကို တာမလာ သိချင် နေလေ၏။

'ဟင်'

တာမလာထင်ထားသလို တစ်ခုမှဖြစ်မလာ၊ မြင်လိုက်ရ သည့်မြင်ကွင်းသည် အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်လေ၏။

စွန်ရဲကောင်သည် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်အနီးသို့ ရောက်လာသည်တွင် 'ကီးလ်' ရယ်လို့ စူးစူးရှရှတစ်ချက်မျှ အော် လိုက်လေပြီး လမ်းကြောင်းလွဲပျံသန်းသွားလေ၏။

အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်သည်လည်း စွန်ရဲပျံသန်းသွား ရာ နောက်သို့ ရုတ်ခြည်းလိုက်သွားချေတော့၏။ သို့လိုက်သွားသည် ဆိုရာ၌ စွန်ရဲကောင်ကို ဒုက္ခပေးလို၍လိုက်သွားခြင်းမဟုတ် စွန်ရဲ ကောင် ဦးဆောင်ပျံသန်းသွားရာနောက်သို့ နောက်လိုက်ဖွယ်သား ဘို့နယ် လိုက်သွားကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

'ဟာ'

တာမလာသည် မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့် စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်သုံးကောင်တို့ မြေပြင်သို့ ထိုးစိုက်ဆင်း သွားသည် မြင်လိုက်သည်ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရခြင်းဖြစ်တော့၏။

'ဟင်'

တောင်ကြောအောက်မြေပြင်ကို တာမလာ လှမ်းကဲကြည့်
လိုက်၏။ သစ်ပင်ကြီးတို့မရှိ ချုံနယ်ပင်တို့သာရှိသည့် ကွင်း (အင်းပျက်
ဟုထင်၏) တွင် သူလိုက်ချောင်းနေသည့် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို
တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်အတူ စောစောကမြေပြင်သို့ထိုးစိုက် ဆင်းသွား
ကြသော စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်တို့လည်း ထို
ဂျီ(ချေ)ကောင်ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနေလေခြင်းကြောင့်
အံ့သြမိသေးတော့၏။

သူတို့က ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းဖြစ်နေ၏။

စွန်ရဲကောင်တို့သည် ယုန်ကလေး၊ ကြွက်ကလေး၊ ပွေးက
လေး၊ ဖွတ်လေးနှင့် မြွေကောင်တို့ကိုသာ အစာအဖြစ် သုတ်ချီရိုး
ထုံးစံရှိ၏။ ယခုတော့မူ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို သုတ်ချီရန်အလို့ငှာ ထိုးစိုက်
ဆင်းသွားခြင်းအတွက် အံ့သြရသလို အောင်လောင်ငှက်တို့သည်
လည်း ဘယ့်တွက် စွန်ရဲကောင်နှင့်အတူ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို သုတ်ချီရန်
ဆင်းသွားကြပါလိမ့်။

ဂျီ(ချေ)ကောင်သည် သူထံ စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်
ငှက်တို့ ထိုးစိုက်လာသည် သိလိုက်သည်ကြောင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို
ထိုနေရာလေးမှ ကဆုန်ပေါက်ပြေးသွားချေတော့၏။

သို့ပေမင်္ဂ မလွတ်သာပေပြီ။

အလိုလေးဗျာ ကြည့်စမ်း စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်

ငှက်တို့သည် ဂျီကောင်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်းမြင်ကွင်းပင်ဖြစ်ချေတော့၏။ တိုက်ပွဲသည်
မကြာလိုက်၊ ဂျီ(ချေ)ကောင် မြေပြင်သို့ လဲပြိုကျသွားတော့၏။
တာမလာသိရသလောက်ပြောရလျှင် အောင်လောင်ငှက်တို့သည် လွန်
စွာမျှ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသောငှက်များဟု သိထား၏။ ယခုတိုက်ခိုက်
မှုကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အောင်လောင်ငှက်တို့သည် တိုက်ကြက်ဖတို့
နယ် သွက်လက်ဖျတ်လတ်ကြချေ၏။

တာမလာ အတော်တအံ့တသြငေး ကြည့်နေဆဲဖြစ်၏။

စွန်ရဲကောင်နှင့်အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်
ငြိမ်သက်သွားသည်တွင် အမြင့်သို့ပျံတက်သွားကြတော့၏။

တာမလာ ဝမ်းသာသွားတော့၏။ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို သူ
ပစ်ခတ်ရဘဲနှင့် ရချေတော့မည်။ သို့ကြောင့် သူသည် တောင်ကြော
ပေါ်မှ အပြေးကလေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဂျီ(ချေ)ကောင်သေနားသို့ရောက်သည်တွင် သူ လွန်မင်း
စွာ အံ့အားသင့်သွားရပြန်၏။ ဂျီ(ချေ)ကောင်၏မျက်နှာသည် သွေး
အလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြစ်ချေတော့၏။ မျက်လုံးအစုံသည်လည်း ပေါက်
သွက်နေတော့၏။ အသားစတို့သည်လည်း ဓားနှင့်မွမ်းထားသလို
ဖြစ်နေတော့၏။

လွန်မင်းစွာထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော တိုက်ခိုက်ချက်ပါ

လား။" ထို ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးနေရာတွင် လူသားတစ်ယောက် ဆိုပါလျှင် ဆိုသည့်အသံကြောင့် တာမလာ ကြက်သီးမွေးညင်းထ သွားရတော့၏။ သူ သည် တိုးဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို မြေပြင်မှဆွဲမ ထမ်းယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်

“ကီးလ်” လို့ စွန်ရဲကောင်၏ စူးရှသောအသံကြောင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

သူ လွန်မင်းစွာထိတ်လန့်သွားတော့၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကင်း၏ တစ်ခုပေါ်တွင် စွန်ရဲကောင်ရှိနေလေ၏။ သို့သော် စူးရှအော်လိုက်လေပြီး သူထံသို့ တဟုန်ထိုးဝံ့ပျံလာတော့ ၏။ အလိုလေးဗျာ အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်သည်လည်း ကပ်ပါ လာပါကလား။ သူလွတ်နိုင်ပါလေမလား။ အောင်လောင်ငှက်တို့၏ တောင်ပံခတ်သံကို ကျယ်လောင်စွာကြားရလေခြင်းကြောင့် သူ့နှုတ် နှီးနှီးသို့ ရောက်လာကြပြီကို သိလိုက်တော့၏။

သူ ဆက်ပြေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေပြီ။ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး အဖြစ်မျိုး သူဖြစ်ရပေတော့မည်။

အား

သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြေးလာရခြင်းကြောင့် အားယူထံ လျော့ကာ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့၏။ သူသေရပေတော့မည်။

“ဦး”

သို့ရှိစဉ် စူးရှသောလက်ခေါက်မှုတ်သံကြားလိုက်ရသည်

နှင့်အတူ-

“ကီးလ်” “ကီးလ်” လို့ စွန်ရဲကောင်၏ စူးရှအော်ဟစ်သံကို အနားမှ ကပ်ကြားလိုက်ရသည့်အပြင် စွန်ရဲကောင်၏တောင်ပံခတ် ချက်ကြောင့် သူဆံပင်တို့သည် လေလွင့်ကာ ထောင်တက်သွားလေ ၏။

သူကံကောင်းလွန်းပေစွ။

လက်ခေါက်မှုတ်သံကြောင့် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ရန် အနား ဆောက်လာကြသည့် စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင် သည် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ပြန်လှည့်သွားကြလေသည်။

လက်ခေါက်မှုတ်သံရှင်ကိုတော့မူ သူမတွေ့မိပါချေ။

သူသည် မှောက်ခုံလဲလျက်မှ ကပျားသီးကုန်းရုန်းထကာ နေရာလေးမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လဟာမငယ်ရွာသား မုဆိုးတာမလာ ကြာပြီသည် သူ၏ကိုယ်တွေ့ကြုံဖြစ်သည်ကို သိလိုက်သည်ကြောင့် သူ့မင်းစွာ အံ့သြဝမ်းသာမိလေတော့၏။

တာမလာပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါလေမလားလို့လည်း တွေး နှိပ်မိပြန်၏။

‘ခွားစောပြောတာ ယုံပါတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အသေအချာစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သို့ကြောင့်ပေလားမသိ၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်လေချေပြီး-

‘တာမလာပြောတာ ကျွန်တော်တော့ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံ တယ်ဗျာ... သည်စွန့်ရဲကောင်ကို အဲဒီလက်ခေါက်သံရှင်က ထိန်း ချုပ်ထားတာ ဖြစ်မယ်ဗျ။ စွန့်ရဲကောင်ကနေတဆင့် အောင်လောင်ငှက် သုံးကောင်ကို နို့မှမဟုတ် အောင်လောင်ငှက်တွေကိုတစ်ဆင့် ထိန်းချုပ် လိုရာခိုင်းနေတာဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ သည်လူက ဖထိတိန္ဒာသား မုဆိုး နှစ်ယောက်ကို သူထိန်းချုပ်ထားတဲ့ ငှက်ကောင်တွေနဲ့ လုပ်ကြံသတ် ဖြတ်လိုက်တာပဲဗျ’

‘ဗျာ’

‘ဟင်’

‘ဘာလို့ သူ အဲလိုလုပ်ရတာလဲဟင်’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိ၏။

‘ဒါတော့ ကိုပိုက်ရယ် ကျွန်တော်ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သူပဲ သိလိမ့်မပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့သိချင်လျှင်ဖြင့် အဲဒီလူကို တွေ့အောင် ရှာမေးမှ ဖြစ်တော့မပေါ့ဗျာ’

‘ဆရာလင်းလဲ သိချင်မှာပေါ့နော်’

သို့ဆိုသလို သူကြီးဦးဇာမဏီက လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့် ရှုပြောလိုက်သည်တွင်

‘ဘာလို့သတ်ရတာလဲဆိုတာအပြင် သူ ဘယ်လိုလူစားလဲ ဆိုတာလဲ ကျွန်တော်သိချင်တာပေါ့ဗျာ...’လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိကျောင်းချောင်းတွင်ရှိ တာမလာတို့တဲတွင်တည်းခိုအိပ်ခွင့်ရလိုက်ကြတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိကျောင်းချောင်း မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် တာမလာသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ ချေတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေခဲ့ရချေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ချည့်ဆိုပါလျှင် ဆင်သေမြောင်သို့ အတော်နှင့် ရောက်နိုင် လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ လမ်းသိသော တာမလာလိုက်ပို့သည် ဆိုရာ၌ သည်း ချုံနွယ်တောတိုးလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ သူကြီးဦးဇာမဏီက စပါး ကြီးမြေတစ်ကောင် ဖမ်းယူရလေသဖြင့် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့် အရာလေးတွင် နားနေလိုက်ကြကာ မြေကောင်ကို အရေဆုတ် ကောင်လိုက်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နားနေကြစဉ် မုဆိုးတာမလာသည် ဒူးလေး သို့ ယူ၍ ထွက်သွားလေ၏။

တော်နေ ခရီးဆက်ကြမယ်နော် သိပ်ဝေးဝေးလံလံ မသွားနဲ့ဦး

နဲ့ဦး

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က မှာလိုက်ပေမင့် အတော်နှင့် ပြန်

မရောက်လာသေးကြာမှ ပူပင်မိရသေးတော့သည်။

အသေးအချာမှာလိုက်တာပဲဗျာ

ကျွန်တော်တို့ကိုထားသွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က အတွေးခေါင်ပြောလိုက်၏။

ပွေးတွင်းတွေ့လို့ တူးနေလို့ဗျ

သို့အသံနှင့်အတူ တာမလာပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲ

တွင် ပွေးကောင်နှစ်ကောင်မျှ ပါလာချေ၏။

တစ်ကောင်သောပွေးသည် အနက်ရောင်ဖြစ်ချေ၏။

*ပွေးအနက်သား ဆေးဘာ မဝင်၍ စားချင်လှသည်ဆိုသော

ဦးဇာမဏီအတွက် ငွေကွက်ကာ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစခန်းတွင်

အချိန်ပေးထိုင်လိုက်ကြပြန်၏။

ဆင်သေမြောင်ဝေးသေးလား

ပွေးကောင်ကို အရှေ့ဆုတ်နေသော သူကြီးဦးဇာမဏီက

တာမလာကို မေးလေ၏။

*ဘာဝေးတာမှတ်လို့ သည်နေရာမှာ တရားတမောအိပ်နား

ပြီးသွားမယ်ဆိုလျှင်ဘောင်မှ...*

သို့ တာမလာပြောလာသဖြင့်-

*တရားတမောတော့ မအိပ်ပါရစေနဲ့တော့ကွာ၊ သည်

*ပွေး*မီးကင်ပြီးလျှင်ဖြင့် ခရီးဆက်ကြတာပေါ့...*

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသလို ကျွန်တော်တို့သည်

ပွေးကောင်မီးကင်ပြီးသည်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

ဆင်သေမြောင်ဝသို့ရောက်သည်တွင် ညနေအတော်စောင်း

ချေပြီဖြစ်လေသဖြင့်-

*သည်မြောင်ဝမှာ တညနားကြတာပေါ့ဗျာ*လို့ လင်းမြင့်

လှိုင်က ပြောရင်း သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ထိုင်နေသောသစ်ပင်ကြီးအောက်တွင်

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ညတာအိပ်စက်ရန်အတွက် အနားရှိ ဝါးဘို့

ကို ခုတ်ပြီး ဝါးခြမ်းလုပ်၍ လေးယောက်အိပ်စာ မြေပေါ်တွင်ပင်

ခင်းလိုက်တော့၏။

ဟိုရှေ့နားမယ် ရေရှိတယ် အိုင်ကြီးကြီးပဲ

တာမလာ ညွှန်သည့်အတိုင်း ဆင်သေမြောင်ရေကျ ဥက္ကံ

ချောင်းအတွင်း အထက်သို့နည်းနည်းဆန်တက်လိုက်သည်နှင့် ခါး

လောက်အနက်ရှိသည့်အိုင်ကြီးကို တွေ့လိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုအိုင်ကြီးအတွင်း

ရေဆင်းစိမ်လိုက်ကြ၏။

‘အားပါးအေးလိုက်တာ’

သို့ပေမင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ရေစိမ့်ဝင်သွားသည်တွင် နွေးလာလေတော့၏။ အားပါးတရ နှစ်ချိုးလိုက်ကြပြီးနောက် အိုင်တွင်းမှပြန်တက်လာလိုက်တော့၏။

‘ဦး’

‘ဟင်’

ဆင်သေမြောင်တောင်ကြောပေါ်မှ လူတစ်ယောက်၏လက် ခေါက်မှုတ်သံပါကလား...

လက်ခေါက်မှုတ်သံသည် ဆင်သေမြောင်ကမ်းတောင်ကြော အလယ်လောက်တွင်ရှိနိုင်၏။ သို့ကြောင့်-

‘ဆင်သေမြောင်ထဲဝင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ မြောင်အတိုင်းပဲ သွားကြစို့ဗျာ’

လို့ လင်းမြင့်လှိုက်က ပြောလေသဖြင့် အားလုံးက သဘောတူလိုက်ကြတော့၏။

သို့ပေမင့်

‘ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်တဲ့သူ သည်တောင်ကြောပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်ဗျာ လာဗျာ ကိုလင်း ဟိုနားသည်နားသွားကြည့်ကြစို့’

လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ‘အင်းကောင်းသား ပဲ၊ ဖထိနဲ့တာမလာ နေခဲ့ကြဦးဗျာ’ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုက်သည်

ကျွန်တော့်ကို နားရိပ်ပြု၍ ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်သွားလေတော့သည်။ မြောင်ဝတောင်ကြောထိပ်တွင် ဆူးချုံပင်များ ရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုက်သည် မြောင်အတိုင်း လျှောက်ဝင်လိုက်လေပြီး အောက်ပေါင်းရှင်းသည့်နေရာလောက်ဆီမှ တောင်ကြောပေါ်ကုပ်ကွယ်တက်လိုက်ကြ၏။

တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဝါးသုန်းတောနှင့် တိုးလေတော့၏။ တော်သေးသည်မှာ ဝါးသုန်းတို့သည် ခါးလောက် အမြင့်သာရှိ၍ဖြစ်သည်။ တောင်ကြောပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးဆိုလို့ ဆားဖြူသီးပင်များသာ ရှိချေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုက်သည် တောင်ကြောအထက်သို့ တက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ အတန်ငယ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင်-

‘ကိုပိုက်ရေ ကျွန်တော်တော့ သွေးညှိနဲ့ရတယ်ဗျာ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုက်သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေရာက နောက်လှည့်ပြောလာချေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ အမှတ်တမဲ့ပေပဲဗျာ’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် နာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ဖွချည် လုပ်လိုက်၏။ အနံ့ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ပါ...လာဗျာ...ရှေ့နားလောက်မယ် ဖြစ်နိုင်လောက်

တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်တွက်ဆလေသည့်အတိုင်း ချုံနွယ်ပင်တစ်ခု
အောက်တွင် သွေးသံရဲရဲနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြတော့
၏။

‘ဟာ’

‘ဟင်’

ထိုသူ မည်သူ ဘယ်ဝါမသိ၊ မျက်နှာတပြင်လုံး သွေးသံ
ရဲရဲနှင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

‘ဝါးခုတ်သမားဖြစ်မယ်ဗျ’

သူ့အလောင်းနံဘေးတွင်ရှိ ဝါးခုတ်ဓားမကြီးကိုကြည့်၍
ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

သို့သာ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်
ကြည့်ရင်းမှ

‘ဟာ ဟိုမယ် ကိုပိုက် ဟိုမယ် ဟိုမယ်’

ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

ရိပ်ခနဲလေး တွေ့လိုက်၏။ သိပ်တော့မသေချာလှဆိုပေမင့်

‘လူတစ်ယောက်မဟုတ်လားဗျ’ လို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ...သည်လူကို သတ်သွားတာ သူများဖြစ်

နေလားမသိဘူး’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း ထိုလူရိပ်မြင်ရာဆီသို့ပြေးသွား
လိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား
ရတော့၏။

‘ဟာ’

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အပြေးလောအားလွန်ကာ ဟပ်
ထိုးလဲကျသွားလေ၏။

‘ကိုလင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်အနားသို့ရောက်သည်နှင့်
လှမ်းထူရင်း မေးလိုက်၏။

‘အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ အကောင်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ခလုတ်တိုက်မိသည့်
မြေပြင်မှအရာကို ကောက်ယူမကာ ပြောလေတော့၏။

‘ဟင် တောင်လိပ်ကြီးပါကလား’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်လိပ်ကြီးကို ယူဆောင်
၍ စခန်းနေရာလေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

သူကြီးဦးဇာမဏီနှင့် တာမလာတို့ကိုခေါ်၍ ဝါးခုတ်သမား
အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်သွားလိုက်ကြ၏။

‘ဟာ...ဒီကောင်...ကျွန်ုပ်တို့သွား ဒီးဒီးပ’

သူကြီးဦးစာမတိက ပြောလာ၏။

“ဝါးခုတ်သမားပေါ့ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“မုဆိုးအလုပ်လဲ လုပ်တယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

လူသတ်သမားသည် ဘယ်အတွက် မုဆိုးတွေကို လိုက်သတ်နေရပါလိမ့်။

“မုဆိုးဆိုတော့ ဘယ်လိုမုဆိုးမျိုးလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ရှင်းအောင်မေးလိုက်၏။

သူမယ် အစ်လိုက်ကောင်းတဲ့ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ လေးမြား၊သေဇက် မသုံးဘူး။ ကိုင်းထောင် ထောင်ခြောက်ထောင် မုဆိုးပါ။ နို့ပေမင့်လို့ သည်ကောင်က မုဆိုးတွေကို လမ်းပြလိုက်လုပ်ပေးတာမျိုးလေ...

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမုဆိုးခိုးခိုး၏အလောင်းကို ကျကျနနမြေမြှုပ်လိုက်ကြပြီးနောက် စခန်းနေရာလေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပွေးသားမီးကင်နှင့် တောင်လိပ်မီးကင်ကို စားရင်း စကားစမြည်ပြောကြသည်ဆိုပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်သည်

တွေ့နေ စဉ်းစားနေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည်သာ စကားများများပြောဖြစ်ကြတော့၏။

“ကီးလစ်”

“ဟာ”

သို့ အသံကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ကောင်းကောင်းသိနေ၏။ စွန့်ရဲကောင်၏အသံဖြစ်သည်ကြောင့် ကယျာကသီ မော့ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

စွန့်ရဲကောင်ကို ရိပ်ခနဲသာမြင်လိုက်ရ၏။

သည်ကောင်အသံကြားပြီးလျှင် ထူးခြားမှုတစ်ခုတော့ဖြင့် ရှိရမည်ဟု ကျွန်တော်တွက်ထားလေသည့်အတိုင်း မကြာသောအချိန်ကလေးတွေ ရှေ့တောင်ကြောဆီမှ တော်လဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ကြတော့၏။

“တောခြောက်ပြီထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြားပြီး တအံ့တသြ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ တောထူထပ်သည်ဖြစ်၍ ရှေ့တောင်ကြောတွင် မိမိမှန်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ သို့ပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။ သူပစ်လိုက်သည်ဆိုရသည့် လင်းမြင့်

လှိုင်သည် မှောင်မည်းမည်းသစ်ပင်တို့ ထိပ်ဖျားလောက်အမြင့်ကို ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဒိန်း’

တော်လဲသံကဲ့သို့ ဆူဆူညံညံအသံတို့သည် ပို၍ပင် ဆူညံလာလေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အသားလွတ်ကျည် တစ်တောင့် ဖြန့်လိုက်ရန်ကောဟု ကျွန်တော်က မပြောရုံတမယ ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော့်အကြည့်အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်လိုက်သော လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလာချေပြီး-

‘အပြစ်တင်မစောပါနဲ့ကိုပိုက်’ လို့သာပြောပြီး နေရာတွင် လှဲချလိုက်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည်လည်း သူ့နံဘေးတွင် လှဲချလိုက်လေတော့သည်။

သူကြီးဦးစာမဏီနှင့် မုဆိုးတာမလာသည် ကွမ်းငုံဝါးရင်း ဆိတ်ငြိမ်စွာထိုင်နေကြတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

‘ကိုပိုက် ထဗျာ’

ကျွန်တော့်အား လင်းမြင့်လှိုင်က လှုပ်နှိုးလေသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရတော့၏။ မိုးစင်စင်လင်းနေပါကောလား။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးမှနိုးလာရသူဖြစ်ချေ၏။ သို့

တောင်မှ လင်းမြင့်လှိုင်နိုးလာ၍ဖြစ်လေ၏။

‘ဖထီတို့သည်က ခဏစောင့်ချေဗျာ၊ ကိုပိုက်နဲ့ ကျွန်တော် ရှေ့တောင်ကြောပေါ် ခဏသွားချေဦးမယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဆိုလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘုမသီ ဘုမသီ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ ရှေ့တောင်ကြောသို့ ထွက်ခဲ့ရတော့၏။

တောင်ကြောပေါ်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည်ကြောင့်-

‘ကိုလင်း ဘာရှာနေတာတုန်း’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။ ‘ညကပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်တစ်တောင့်’

အလိုလေးဗျာ လင်းမြင့်လှိုင်စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား ဘယ်လိုလုပ် သူညကပစ်လိုက်တဲ့ကျည် ပြန်တွေ့နိုင်မှာတုံး။

‘မဖြစ်နိုင်တာချည်းဗျာ ဘာကြောင်တာလဲ’

သို့ ကျွန်တော် ကပြောလိုက်ပေမင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ မြေပြင်ကို လှည့်ပတ်ရှာနေလျက်မှ ပြုံးထွေထွေ လုပ်လာလေ၏။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ပါချေ။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဘာမှလည်း မပြောပါတော့ချေ။ သူ့လိုပင် မြေပြင်တစ်ဝိုက် ဝေဝိုက်လို့သာ ကြည့်နေမိတော့၏။

‘ဟာ တွေ့ပြီဗျ’

သို့ အားရဝမ်းသာပြောလာသည့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ...

အောင်လောင်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပါကလား။

ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဦး။

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရုံသာရှိတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောမှ ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရမေတော့မည် မဟုတ်ပါကလား။

သည်ကောင့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ညက ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ရှိတယ်လေ။

ဗျာ

ကိုပိုက်ရှုပ်သွားပြီထင်တယ်၊ ဒီလိုဗျာ...ညက ကြားရတဲ့ တော်လဲသံတွေဆိုတာ တောခြောက်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သည် အောင်လောင်းငှက်တွေပျံသွားတဲ့အသံဗျာ...

အဲဒီလောက်ကြီးဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အင်း ကိုပိုက်ကြားဖူးမြင်ဖူးတာ လေးငါးဆယ်ကောင်အုပ်စုဖွဲ့ပျံတာလောက်ကိုဗျာ၊ ခုဟာက ရာထောင်ချီပြန်သွားကြတာလေ။

ဗျာ ကိုလင်းမြင့်လှိုင်လား ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ။

သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ၊ ညကလည်း မောင်မောင်မည်းမည်းသည်ကောင်တွေကလည်း အများကြီးဆိုတော့ ကောင်းကင်မြင်ကွင်းကွင်းကျဉ်းကလဲ သူတို့နဲ့ကွယ်သွားတော့ကာ ဘာမှမမြင်ရလေဘူးလေ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ကျည်တစ်တောင့်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ အကောင်တွေအများကြီးဆိုတော့ ကျည်မလွဲလောက်ဘူးလေ၊ နို့ကြောင့် သည်မနက် သည်အသေကောင်ကို လာရှာတာပေါ့။

ကိုလင်းကို ချီးကျူးတယ်ဆိုပေမင် အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်သိပ်မရှင်းသေးဘူးဗျာ။

ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ သည် ဆက်ရှင်းရလေအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်သေမြှောင်ဖျားသွားကြတာပေါ့။

ဘာဆိုလို့တုံးဗျာ

ဆိုင်ပြီကောဗျာ၊ ဆင်သေမြှောင်ဖျားမယ် စွန်ရဲကောင်ကို တွေ့လျှင် သူ့သခင်တွေပြီ၊ သူ့သခင်တွေလျှင်ဖြင့် မုဆိုးတွေကိုလိုက်သတ်နေတဲ့ လူသတ်တရားခံကိုတွေ့ပြီ၊ အဲဒီအခါ သည်အောင်လောင်ငှက်တွေရဲ့ဦးခေါင် မကောင်းဆိုးဝါးငှက်သုံးကောင် အကြောင်းပါသိရတော့မပေါ့ဗျာ...

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်

လျှောက်သွားလေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အမိလိုက်သွားရချေတော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေသိထားလေပြီလဲ။ ဘယ်လိုအကြံတွေ ရှိနေလေပြီလဲ... စောင့်ကြည့်နေရုံမှတပါး အခြားမရှိလေတော့ပြီ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်သေမြှောင်တောင်ကြောအတိုင်း တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ နေထန်းတဖျားလောက်တွင် ဆာလောင်နေကြပြီလည်းဖြစ်၍ အရိပ်ကောင်းကောင်းကျွန်းပင်တစ်ပင်အောက်တွင် နားနေလိုက်ကြ၏။

သို့နားနေရင်း မနက်ကရလာသော အောင်လောင်ငှက်ကို အမွှေးနုတ် ဗိုက်ခွဲအူထုတ်လိုက်လေပြီး ကောင်လုံး တစ်စုံတည်း မီးကင်လိုက်တော့၏။

‘ကျွန်တော် ရေသွားခပ်ချဦးမယ်’ ဆိုလျက် တမလသည် တောင်ကြောပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

သူကြီးဦးဇာမဏီသည် သစ်ပင်ကို ကျောခို၍ မျက်လုံးအုံ့ကို မှိတ်နားနေလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် အောင်လောင်ငှက်ကောင်မီးကင်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်လှန်ပေးနေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏သေနတ်ပြောင်းနှင့် ကိုယ်ထည်ကို တိုက်ချွတ်နေလေ၏။

မည်သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ စကားစမြည်ပြောကြလေခြင်း

ရေချေ။

သို့ရှိစဉ်-

‘ကွက်စ်-ကွက်စ် ကွက်စ် ကွက်စ်’

‘ဝိုး ဝိုးလ်ဝိုးလ် ဝိုးလ် ဝိုးလ်’

သို့အသံကြောင့် မော်ကြည့်လိုက်၏။

အောင်လောင်ငှက်ကြီးသုံးကောင်ပါကလား၊ သစ်ပင်တို့ထိပ်ဖျားသာသာလောက်ဆီမှ ပျံသန်းရင်း အော်ဟစ်သွားသံဖြစ်၏။

‘တာမလာပြောတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးငှက်သုံးကောင်များလား’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျ’

သို့ ကျွန်တော်ကပြောရင်း အောင်လောင်ငှက်ကင် မီးကျွမ်းမည်စိုးရိမ်သဖြင့် ဂရုစိုက်နေမိ၏။

သို့ရှိစဉ် မုဆိုးတာမလာတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဖြင့် ဖြန့်ရောက်လာတော့၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ဝါးဆစ်ဘူးဖြင့် ထည့်လာသည့်ရေအပြင် အောင်လောင်ငှက်တစ်ကောင်အသေလည်း ပါလာချေ၏။

ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုက်သော အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်လာခြင်းဖြစ်ချိမ့်မည်။

‘တာမလာရယ် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုန်း’

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ရေခပ်နေတဲ့ချောင်းထဲကို သည်ကောင်သုံး
ကောင်တို့ ဆင်းလာတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ဟန်မတူဘူး၊ အခန့်
သင့်လိုက်လေဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း ဒူးလေးနဲ့လှမ်းပစ်လိုက်တယ်’

‘တစ်ကောင်သေကျန်ခဲ့တယ်၊ ကျန်နှစ်ကောင်လန်ပြီး ပြန်
ပြေးသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သည်ကောင်ကိုကောက်
ပြီးပြန်အလာမှာ ‘ကီးလ်’လို့ စူးရှတဲ့အသံနဲ့အတူ စွန်ရဲကောင် နောက်
လာတယ်ဆိုလျှင်ပဲ လန်ပြေးသွားတဲ့အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်
လည်း စွန်ရဲနောက်ကပါလာကြရော၊ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ၊ ဒါ
ကျွန်တော့်တို့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့လာတာပဲဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့ ပြန်ပြေး
လာတာပေါ့...’

‘ဟာ’

သို့ တာမလာပြောပြနေစဉ်မှာပင် စွန်ရဲကောင်သည် သစ်ပင်
တို့ထက်မှ ပျံဝဲနေရင်း သားကောင်ချောင်းနေဟန်တူချေ၏။ စွန်ရဲ
ကောင်နှင့်အတူ အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်သည်လည်း တောင်ပံ
တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း လေဟုန်စီးကာ ရှိကြလေသည်ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်လေ၏။
သည်တွင် ‘ဗွီးလ်’လို့ လက်ခေါက်မှုတ်သံနှင့်အတူ ကောင်းကင်ယံ

တွင် လေဟုန်စီးပျံသန်းနေသည့် စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်
နှစ်ကောင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လက်ခေါက်မှုတ်သံကြားရသည့်
တောင်ကြောဘက်သို့ သွက်လက်စွာ တောင်ပံခတ်ပျံသန်းသွားကြ
တော့၏။

‘တာမလာကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်းနေကြတာဗျ။ လက်
ခေါက်မှုတ်သံကြောင့် ပြန်သွားကြတာဖြစ်မယ်’

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

‘ပျံမပြေးလျှင်လည်း ကျွန်တော့်လက်ချက်မိသွားကြတော့
မပေါ့’လို့ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်လေတော့၏။

တာမလာသည် စောစောက ထိုငှက်သုံးကောင်ကို ကြောက်
၍ အမောတကော ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြန်ပြေးလာပြီးဖြစ်၏။

ထိုငှက်သုံးကောင်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုစွမ်းရည်ကိုလည်း သူ
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့လည်း တာမလာတွင် ကြောက်စိတ်များရှိပုံမပေါ်
တော့ချေ။ လေကတော့ တချွန်ချွန်ဖြင့် အောင်လောင်ငှက်မွေးကိုနုတ်
နေလေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် တာမလာ၏လုပ်ရပ်ကို ကြည့်နေ
မိ၏။

သို့ရှိစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရုတ်ခြည်း နေရာမှတကာ
တာမလာ၏လက်ထဲမှ အောင်လောင်ငှက်သေကို ကပျာကသီဆွဲယူ

လိုက်လေသည်ကြောင့် ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော်က သိလို
စောဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်ပြီး-

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလင်း’လို့ မေးလိုက်၏။ တာမလာက
လင်းမြင့်လှိုင်၏လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်နေလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်၏အမေးကို မဖြေလေသေး
ဘဲ အောင်လောင်ငှက်ကောင်၏ ခြေအစုံကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ
လေပြီး-

‘သည်း ဘင့်ခြေထောက်မှာ အဆိပ်တွေလူးထားပါကလား’
ဟု ပြောလာချေတော့၏။

‘ဗျာ’

‘ဘယ်လို’

‘သည်မယ်ကြည့်လေ’

ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အောင်လောင်ငှက်ခြေအစုံကို
ထိုးပြလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် တာမလာသည် အောင်လောင်ငှက်
ခြေအစုံကို အသေအချာကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

အောင်လောင်ငှက်ခြေအစုံသည် မဲပြာလို့နေ၏။ ခြေသည်း
ခွံတို့ကြားတွင်လည်း အဆိပ်ရည်အစက်ကလေးများ ရှိနေကြသေး၏။

‘သည်ငှက်ကို မစားသင့်ဘူး၊ မြေမြှုပ်လိုက်ချေ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အောင်လောင်ငှက်သေကို

တာမလာအား လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ကိုလင်းသိလျှင်
ဖြင့်လည်း ရှင်းပြစမ်းပါဦး’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်ရ
တော့၏။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ခြေသည်းနဲ့ ကုတ်
ခြစ်ခံရရုံနဲ့တော့ မသေလောက်ဘူးဗျာ၊ အဲ ခုလို အဆိပ်လူးထားတဲ့
ခြေသည်းတွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်ခံရလျှင်ဖြင့် မသေခံနိုင်ရိုးလားဗျာ’

‘ဟင်’

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားရချေပြီဖြစ်၏။ မီးလောင်
ကုန်းရွာက မုဆိုးနှစ်ယောက်နှင့် လမ်းပြမုဆိုးဒိုးဒိုးတို့ မျက်နှာပြင်တွင်
ငှက်ကောင်တို့ ကုတ်ခြစ်မှုကြောင့် သေရခြင်းမှာ ထိုငှက်တို့ခြေအစုံ
တွင် အဆိပ်ရည်သုတ်လိမ်းထား၍ သေရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိ
လိုက်ရလေ၏။

‘ဘယ်လိုကြောင့် သည်ငှက်တွေရဲ့အခြေအစုံမှာ အဆိပ်
ရည်တွေရှိနေပါလိမ့်ဗျာ’

‘ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်ရမှာတုန်းဗျာ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံ
ပိုင်ရှင်က သုတ်လိမ်းပေးထားလို့ပေါ့’

‘ဗျာ’

ကျွန်တော် အတော်ကလေး အံ့သြမိတော့၏။

‘တကယ်တတ်နိုင်တဲ့သူပါကလား ဘယ်လိုကြောင့် သို့ လုပ်ရတာပါလိမ့်’

‘ကီးလ်’

သို့ရှိစဉ် စွန်ရဲကောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်တစ်ပင် ထိပ်ဖျားကိုင်ခြောက်တစ်ခုပေါ်မှ ရပ်နားရင်း ကျွန်တော်တို့ထံကြည့် ကာ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်လေခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန်အလို့ငှာ လှမ်းချိန်လိုက်တော့၏။

သို့အချိန်ကလေးမှာပင် စွန်ရဲကောင်အထက်နေရာလောက် တွင် အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင် ဝဲပျံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ၏။ ထိုနှစ်ကောင်၏ပုံစံသည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် တာရှည်နေကြပုံဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထို ငှက်နှစ်ကောင်ထံ လှမ်းချိန်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော်က စွန်ရဲကောင်ကို ပစ်မယ်၊ ကိုပိုက်က အောင် လောင်ငှက်တစ်ကောင်ကို အမိအရပစ်ချေဗျာ၊ သည်ကောင်တွေက လူသတ်သမားတွေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်’

‘အိုကေ’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည်သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ် ကို ဆွဲညှစ်လိုက်မည်အလုပ်တွင်

‘စွီးလ်’

‘စူးရှသောလက်ခေါက်မှုတ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်ဆိုသလို သစ်ကိုင်းခြောက်တွင်နားနေသည့် စွန်ရဲကောင် သည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ယံတွင်ဝဲပျံနေသည့် အောင်လောင် ငှက်နှစ်ကောင်သည်လည်းကောင်း ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နေရာမှ ပျံသန်း ထွက်သွားလေတော့၏။

သူတို့၏သခင်က အချက်ပေးခေါ်လိုက်လေခြင်းဖြစ်ချိန် မည်။

‘တောက်’

လင်းမြင့်လှိုင်က မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ‘တောက်’ခေါက် လာလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘ကိုပိုက်ရေ-ကျွန်တော်တို့တော့ သည်နေရာက ခွာမှဖြစ် တော့မယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလာသဖြင့် နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်ရပြန်၏။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိလိုပေ၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကာ-

‘ငှက်သုံးကောင်ကို ဘာများကြောက်စရာရှိလို့တုံးဗျာ၊ သည် တစ်ခါလာကြည့်စမ်းပါ၊ တစ်ကောင်တော့ တာဝန်ယူတယ်’ လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က-

“ငှက်သုံးကောင်က ကြောက်စရာမလိုပေမယ့် လက်ခေါက်
မှုတ်သံရင်ကိုတော့ဖြင့် ကြောက်ရလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်
တို့ကို အလျင်မပြတ် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေပုံရတယ်၊ သူ့ငှက်တွေ
ကို ဘမ်းပြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ကွယ်ရာကနေ ဒုက္ခပေးလာနိုင်
လို့ပဲဗျ...”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ၊ ခုလဲ သူ ကျွန်တော်တို့ကို
ချောင်းမြောင်းကြည့်နေတယ်ဆိုတော့ အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်တာ
ပဲ၊ ဘာလို့ မပေးသေးတာတုံး...”

ကျွန်တော့်စောဒကစကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံး
စစမျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး-

“အခွင့်မသာသေးလို့ ဖြစ်မပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ သူဟာ
ယောက်ျားပီသသူလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ကိုသော်လည်းကောင်း သူ
ငှက်တွေကိုသော်လည်းကောင်း ဒုက္ခပေးလာသူကိုမှ လက်တုံ့ပြန်
လိုတဲ့စိတ်ရှိလို့ဖြစ်မပေါ့...”

“ရှင်းအောင်ပြောပါကိုလင်းရယ်”လို့ ကျွန်တော်ကပြော
လိုက်တော့၏။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ဗျာ၊ သူ ဒုက္ခပေးချင်တာ သူ့ငှက်
တစ်ကောင်ကိုသတ်ထားတဲ့ တာမလာကို ဖြစ်မယ်၊ နို့ကြောင့် အခွင့်

အရေးကို ချောင်းနေပုံဗျာ၊ သည်နားမှာ ကျွန်တော်တို့ဆက်နေမယ်
ဆိုလျှင်ဖြင့် သူဟာ ချောင်းမြောင်းနေပြီး အခွင့်သာတာနဲ့ တာမလာ
ကို ဒုက္ခပေးလာတော့မှာ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မျက်ခြေ
ဖြတ်မှဖြစ်မယ်”

“အလိုလေးဗျာ၊ ကိုလင်းပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ သူက
ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းမြောင်းနေတယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ် မျက်ခြေ
ဖြတ်လို့ရမှာတုံး”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ကျွန်တော့်ကို အရန်ကောဗျာဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ပါသည့် အကြည့်
ဖြင့် ကြည့်လာလေပြီး-

“လက်ခေါက်မှုတ်သံက ဟိုရှေ့တောင်ကြောလောက်က
ကြားရတာလေ၊ သည်တော့ အဲဒီလူ အဲဒီနေရာလောက်မှာ ရှိနေနိုင်
တာပေါ့၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်ခြေဖြတ်ဖို့ ပြော
ရတာပေါ့ဗျာ”

ဟုတ်ပေသားကလား၊

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်
နေသော သူကြီးဦးဇာမဏီကို နီးကာ ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခွာကြ
လေ၏။

သူကြီးဦးဇာမဏီတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေပြီး သူမသိ ဘာမသိ

ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်ပါလာခဲ့ချေတော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်ဆိုရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်ချုံနယ်တို့ထူထပ်သော လမ်းကြောကိုရွေး၍ ကျော်ခဲ့ကြခြင်း၊ မြောင်ကြပ်လေးများအတွင်း ဖြတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

လမ်းသာသောချောင်းမကြီးနှင့် တောင်ကြောပြောင်ပြောင် တို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ခဲ့ကြ၏။

ဘယ့်အတွက်မူ ကောင်းကင်ယံမှ တိတ်တဆိတ် ပျံသန်း ရင်း သားကောင်ချောင်းချောင်းသလို ခြေရာခံလိုက်မည့် စွန်ရဲကောင် ၏ ရန်ကို ကြောက်၍ ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြခတ် ဝါးရုံတို့ဖြင့်ပိတ်ကာ နေသည့် လျှို့ဝှက်ခိုသို့ ရောက်လာကြ၏။

‘သည်အထိမယ် ခဏနေကြချေဦးဗျာ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုကြခတ်ဝါးရုံကို ခုတ် ထွင်၍ လျှို့ဝှက်သို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိလေ ၏။ လျှို့ဝှက်တွင် သားရဲကောင်ရှိနေပါက လင်းမြင့်လှိုင် ဒုက္ခတွေ့ ပေဦးမည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ကို အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကိုင်လိုက်လာပြီး လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားလေတော့၏။

အလိုလေးဗျာ တော်ပါသေးရဲ့၊ လျှို့ဝှက်တွင် ရှင်းလင်းလို့နေ ၏။ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဝပ်ကျင်းဟောင်းဖြစ်ပေမည်။ နေရာအနေအထားကြည့်ရသည်မှာ လက်ရှိသားကောင်ကြီးနေထိုင် ပုံမရချေ။

‘ကျွန်တော်တို့ သည်သ သည်မှာ စခန်းချလျှင်ဖြင့် အဆင် ပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုလျှို့ဝှက်တွင် စခန်းချလိုက်ကြတော့၏။

‘သည်မှာစခန်းချနေတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နောက်နေ့ကျ ဘယ်သွားကြမှာတုန်း’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘နောက်နေ့ကျ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို သားကောင်လို သဘောထားလိုက်ကြတာပေါ့’

‘ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်။

‘သည်လို ကိုပိုက်ရဲ့၊ လတ်တလော ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရဲ့ သားကောင်နေရာမှာရောက်နေတာလေ၊ ခုလို မျက်စိဖြတ် လိုက်တော့ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုပြန်ရှာရမုန်းမသိဘောဘူး လေ၊ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို

သားကောင်အဖြစ် ပြန်ချောင်းကြတာပေါ့၊ အလျှင်ဦးတွေတဲ့သူက မုဆိုးဖြစ်ပြီပေါ့။

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေမှ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်သွားရလေသည်။

‘သည်ညတော့ဖြင့် ဒုက္ခခံလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ’ လို့ လင်း မြင့်လှိုင်ဆိုလေသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ကြားမှ အောင်လောင်ငှက်ကင်သားကိုသာ စားလိုက်ကြပြီး ခြင်္သေ့က အကိုက်ခံကာ အိပ်လိုက်ကြသည်ဆိုပေမင့် လေးယောက်စလုံး စိစက် အမှူးသောက်လိုက်ကြကာ ဒုက္ခတွေကိုမေ့ဖျောက်လိုက်ကြရတော့၏။

အသက်ဘေးအန္တရာယ်ထက်စာလျှင် ထိုဒုက္ခသည် မပြော လောက်ပါချေ။

သို့တောင်မှ ညဘက်တွင် စွန်ရဲကောင်၏ စူးစူးရှရှအသံကို ကြားရသေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။ အရက် မသောက်ဖူးသော သူကြီးဦးဇာမဏီသည် လွန်မင်းစွာမှူးသွားကာ ဦးစွာပင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ သို့ပေမင့် နံနက်မိုးလင်း၍ ကျွန်တော် တို့သုံးယောက် နိုးထလာသည့်တိုင် ဦးဇာမဏီတစ်ယောက် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်တော့၏။ ဟောက်လို့ပင် နေသေး တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘သစ်ပုပ်ပင်တောင်ကြောကို သွားကြမယ်’

‘ဟင်’

‘အဲဒီမှာ သူတို့ရှိနေနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းခါယမ်းပြလာလေပြီး

‘ကျွန်တော်တို့ကို သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ရှာနေမယ့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို အရောက်သွားပြီး သူတို့ပြန် အလာကို စောင့်နေကြတာပေါ့’

သို့ဆိုလာတော့လည်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားချေ ပြီဖြစ်သည်ကြောင့် သူကြီးဦးဇာမဏီကို ပုတ်နှိုးလိုက်တော့၏။

‘ခေါင်းကိုက်တယ်’

သို့ သူကြီးဦးဇာမဏီက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပြုံးမိကြတော့၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ခေါင်းကိုက်ပြေအောင် သောက်လိုက်ချေ ဗျ’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က စိစက်ပုလင်းပြားလေးကို လှမ်းပေး လိုက်သည်။

သူကြီးဦးဇာမဏီသည်

‘တော်ပါပြီဗျာ၊ မသောက်ဝံ့တော့ပါဘူး’ ဆိုလျက် ပူထံ

ကမ်းပေးလာသော ဝိစင်္ကြာကို ပုတ်ထုတ်လိုက်လေတော့၏။ ပြီး
နောက်-

‘ခေါင်းကိုက်လျှင်ကိုက်ပါစေတော့ကွာ၊ ငါ မသောက်
တော့ဘူး’ ဆိုလျက် ဒဃိဒေဝီနှင့် ခေါင်းလေးကို သူ့လက်ကြမ်းကြီး
ဖြင့် ဖိကိုင်နှိပ်ရင်း ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ချေတော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်သေမြောင်ဖျား
တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်လာကြပြန်၏။

‘ဘယ်မှာစခန်းချလျှင် ကောင်းမလဲ’

ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေသေးဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်သည်
သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအနီးတစ်ဝိုက် စခန်းချနိုင်မည့်နေရာကို စဉ်းစားရှာ
နေလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်ခြေ
တွင် နားနားနေ ထိုင်နေလိုက်ကြတော့၏။

အတန်ကြာအချိန်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှ လှမ်းခေါ်လေသဖြင့် သူ့ထံသွားလိုက်ကြ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဟိုးရှေ့ကွေ့က ချုံနွယ်ပင်တွေကြားမယ်
နေကြလျှင် ကောင်းမယ်ဗျ’

သို့ဆိုလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ချက်စဉ်းစား
လိုက်လေပြီး-

‘ဖြစ်ပါ့မလား တော်နေ ဟိုလူပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ

အလွယ်အတူ တွေ့သွားတော့မပေါ့’ လို့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်
၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေပြီး-

‘ချုံပုပ်ပင်တွေက အကြီးကြီးတွေရယ် ချုံပုပ်ပင် နောက်
တွယ်မယ် နေကြမှာမှမဟုတ်တာ၊ ချုံပုပ်ပင်အောက် အတွင်းပိုင်းကို
ဝင်နေလျှင်ဖြင့် ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်လောက်ပါဘူးဗျ’

‘သဘောပဲလေ’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဂဃနဏ လှေလာဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြော
ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့နားရောက်မှ သိရ
လေတော့၏။

ချုံပုပ်ပင်ကြီးဆိုသော်လည်း အမြင့် ၆ ပေ လောက်ရှိ
သစ်ပင်ငယ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားသော ချုံပုပ်နွယ်ပင်များဖြစ်လေသဖြင့်
ကျွန်တော်တို့အတွက် ထိုချုံနွယ်ပင်တို့အောက်တွင်နေရခြင်းမှာ
အဆင်ပြေလွန်းလှတော့၏။

အရိပ်လည်းရ၏။ လုံခြုံမှုလည်း ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုက္ခဆိုသည်မှာ စားစရာရှိကွာ မရှိ
လေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ပေမင်္ဂ လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးတာမလာကို
ခေါ်၍ အမဲရှာ သွားလေတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် သူကြီးဦးဇာမဏီ
သည် ရေရှာရန် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ဖြင့် ရေရှာထွက်သော
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် ပြန်ရောက်ခဲ့

၉၂

ကိုပိုက်

ပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် တာမလာ ပြန်
ရောက်လာကြ၏။

‘အခန့်သင့်လိုက်လေဗျာ၊ တောငှက်ပျောတွေ ရခဲသဗျ’
‘တော်သေးတာပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထမ်းပိုးလာသော တော
ငှက်ပျောတစ်ခိုင်တွင် လေးဖီးမျှပါသော်လည်း စားရန် အမှည့်သီး
နှစ်ခိုင်မျှပင် မပြည့်တတ်သော်လည်း ဖီးကြမ်းသီးများဖြစ်သည်ကြောင့်
အဆင်ပြေသွားရတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ချုံပုပ်နွယ်ပင်အောက်တွင်
စားသောက်နားနေစဉ်မှာပင် -

‘ကီးလ်’

‘ကီးလ်’

သို့ စွန်ရဲသံကြောင့် ချုံပုပ်နွယ်တွင်းမှပင် ချောင်းမြောင်း
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စွန်ရဲကောင်နှင့်အတူ အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင် ပါလာ
ချေ၏။

‘ပြန်လာကြပြီဗျ၊ ဘယ်နေရာမှာ နေကြလဲတော့ မသိလေ’

ဘူး’

‘ဟော...ဟော... ဟိုဘက် ဟိုဘက်’

တာမလာက မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးပြောရင်း လက်ညှန်ပြ

လေသည်ကြောင့် သူညွှန်ရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်’

ကျွန်တော်တို့ထင်ထားသည်မှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လူ
တစ်ယောက်၊ ယခုတွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ လူလတ်ပိုင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်ဖြစ်သော်လည်း
အရွယ်ကြောင့် အမြင်တွင် ထိုပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ထိုမျက်နှာပေါက်
မလိုက်ဖက်ဟု ဆိုရပေမည်။

‘သည်ကောင်လေး ဘယ်ရွာသားလဲ သိလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က သူကြီးဦးဇာမဏီကို မေးလိုက်၏။

ဦးဇာမဏီက အသေအချာကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းယမ်း
ခါပြလာချေတော့၏။

‘ဟာ’

ထိုကောင်လေးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ
လောက်တွင် ရောက်လာ၍ ရပ်လိုက်လေပြီး

‘ရွှီး’ လို့ လက်ခေါက်တစ်ချက်မူတ်လိုက်သည်တွင်
ကောင်းကင်ယံထက်တွင် (သစ်ပင်ထိပ်ဖျားလောက်တွင်သာရှိ၏)
ဝဲပျံ့နေကြသည့် အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်နှင့် စွန်ရဲကောင်တို့ သည်
သူ့ထံသို့ ဝဲပျံ့ဆင်းလာကြလေပြီး ကောင်လေး၏ ညာလက်ဖျံပေါ်
တွင် စွန်ရဲကောင်က နားလာလေပြီး အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်

သည် သူ၏ ပခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နားလိုက်ကြတော့၏။

ဟာ

သည်တော့မှ ဂရုစိုက်ကြည့်မိ၏။ ကောင်လေးသည် သားကောင်သရေဖြင့်ချုပ်ထားသော ဝစ္စကုတ် ဝတ်ထား၏။

ညာလက်ဖျံပေါ်တွင် သားကောင်သားရေထူထူကို လက် အိတ်အဖြစ် ဝတ်ထားချေ၏။

ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားရချေပြီဖြစ်၏။

ငှက်တို့ခြေတွင် အဆိပ်များလူးကြံထားသည်ကြောင့်။ သူ တွင် အန္တရာယ်မရှိလေရန် သားကောင်သားရေထူထူများ ပခုံးဆက်နှင့် လက်ဖျံတွင် လက်အိတ်တပ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သည်ကောင်လေးကို ထွက်ဖမ်းကြမလား’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို တိုးတိုးပြောမေးလိုက်၏။

‘သူဟာ လူသတ်သမားရယ်လို့ အသေအချာမပြောနိုင် သေးတော့ကာ အခြေအနေကြည့်သေးတာပေါ့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ဖြေလာစဉ်မှာပင် ထိုကောင်လေးသည် ထိုနေရာမှ လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့၏။

သူခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်လေမှ ကျွန်တော်တို့သည် ဘာ ဆက်လုပ်ကြမည်ကို တိုင်ပင်လိုက်ကြတော့၏။

‘ကောင်လေး သည်နေရာတဝိုက်မှာပဲ နေတာဖြစ်မယ်။

လူသတ်ကောင် စွန်ရဲ့ အောင်လောင်

သည်လိုလုပ်၊ ကျွန်တော်လိုက်ချောင်းမယ်၊ အားလုံး ဒီမှာပဲနေခဲ့ကြ ခဲ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချုံတောအောက်မှ တိုး ထွက်သွားလေတော့သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချုံပုပ်နွယ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်ကြတော့၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်၊ အတွေး ကိုယ်စီနှင့် နေလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ပေမည် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထွက်သွားရာ ဘက်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက် ကဲကဲကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်၍ သို့ကြည့်နေလေ ခြင်းကို ရိပ်မိသော သူကြီးဦးဇာမဏီက-

‘ဘော်ဒါကြီးကို စိတ်မချဘူးထင်တယ်’ လို့ ပြောလာတော့ ၏။ ‘ဟုတ်တယ် ဖထိ ကျွန်တော်လိုက်သွားလျှင် ကောင်းမယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း ကောင်းတာပေါ့ သည်မှာထိုင်နေရင်း စိုးရိမ် စိတ်ဖြစ်နေလျှင်ဖြင့်လည်း လူပင်ပမ်း စိတ်ပင်ပမ်း ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုကိုက လိုက်သွားလျှင်ဖြင့် ကိုလင်းအတွက်လည်း တအားဖြစ်တာပေါ့’

သို့ ဖထိကပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်နိုက်ကလည်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားချင်သည်ဖြစ်၍ ချုံတောမှ တိုးထွက် လိုက်ချေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထွက်သွားရာလမ်းမြောင်
အတိုင်း လိုက်သွားလေခြင်းဖြစ်၍ လူချင်းလမ်းကွစရာ အကြောင်း
မရှိဟု ထင်မိပေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အောက်ပေါင်းရှင်းသော်လည်း
ရွက်ခြောက်နှင့် မြက်ရိုင်းပင်ခြောက်တို့ပေါသော တောင်ကြောလေး
တစ်ခုသို့ ရောက်လာရတော့၏။ တိတ်ဆိတ်နေသော တောသည်
တချွတ်ချွတ် မြည်နေလေတော့၏။

သို့တောင်မှ ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး ရွက်ခြောက်
တို့ကို မနင်းမိစေရန် ရှောင်၍လျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့နင်းမှ
မလျှောက်လျှင်ဖြင့်လည်း ခရီးပေါက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ တစ်ရံတစ်ခါ
ဂျီ(ချေ)အီး ဂျီ(ချေ)လန့် ဆိုသလို ကျွန်တော့်လမ်းလျှောက်သံကို
ပင် ကျွန်တော်ကြောက်နေမိတော့၏။ ကျွန်တော့်နောက်မှ အခြားတစ်
ယောက်ယောက်က ချောင်းမြောင်းလိုက်နေသည်လားဟုပင် ထင်ရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကိုတော့မှ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်မိသေး
ချေ။

“ချပ် ချပ် ခလပ် ခလပ် ချပ် ခလပ်”

သို့အသံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။ ခြေသံရှင်ကိုတော့
ဖြင့် မမြင်မိချေ။ ဘာကောင်ပါလိမ့်၊ အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ရပ်
တန့်ကာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ချွတ် ချွတ် ချလပ် ချွတ် ချပ် ချပ် ချက်”

ဟူးတော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်တော့်ခြေသံကြား၍ မြွေကောင်
သည် တွန့်လိမ်လျှောက်တိုက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ခြေသလုံးသားခန့်လုံးပတ်ရှိသည့် စပါးအုံးမြွေဖြစ်ချေတော့
၏။ ကျွန်တော်ပစ်ဖမ်းချင်သည်မှာ လက်ကိုယားလို့နေတော့၏။
သို့လုပ်၍လည်းမဖြစ်။ ကျွန်တော့်သေနတ်သံကြောင့် လက်ခေါက်
သံရှင် သိသွားလျှင် ဒုက္ခဖြစ်လာနိုင်လောက်၏။

ကျွန်တော်သည် စပါးအုံးမြွေကြီးအမြင်မှပျောက်သွားသည်
နှင့် ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်ခဲ့လေ၏။

သို့ဖြင့် ရွက်ခြောက်တောင်ကြောဆုံးသည်နှင့် မြောင်တွင်း
ရောက်လာတော့၏။

ထိုမြောင်သည် လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

မြောင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ မြောင်ကမ်းတောင်
ကြောလေးပေါ်မှ ဆင်းလာသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို မြင်လိုက်သည်
ကြောင့် ဝမ်းသာသွားမိတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်း”

ကျွန်တော်၏အမေးကို မဖြေလေဘဲ သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို
လက်ညှိုးဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ဖိကပ်လိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
မျက်ခုံးပင့် မေးဆတ်လိုက်ရပြန်၏။

‘လာလိုက်ခဲ့ချေ’

သို့ စိုးထိတ်စွာပြောရင်း သူဆင်းလာသည့် လမ်းမြောင်
လေးအတိုင်း ပြန်တက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း တိုးတိတ်ညင်သာစွာ သူ့နောက်
လိုက်တက်သွားလေ၏။ မြောင်ကမ်းတောင်ကြောပေါ်ရောက်သည်
တွင် တစ်ဖက်တောင်ကမ်းစပ်သို့ သွားကာ အောက်သို့ကြည့်လိုက်
လေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နံဘေးမှကပ်
ရပ်ရင်း လိုက်ကြည့်မိတော့၏။

‘ဟင်’

တစ်ဖက်တောင်ကြောအဆင်းထိပ်ရောက်လှရောက်ခင် တွင်
လူနေတဲ့လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုတဲရှေ့ဝါးတန်း ပေါ်တွင်
အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေကြ၏။ တဲနှင့် ခပ်လှမ်း
လှမ်းနေရာလောက်တွင် လက်ခေါက်သံရှင်ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်
ရ၏။

‘အဲဒီမှာ ကောင်လေးနေတာပဲဗျ’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ကောင်လေး ဘာတွေထိုင်လုပ်နေလေသည်မသိချေ။ ကျော
ပေးထားသည်ကြောင့် ဘာလုပ်နေသည်မသိရ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်
နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုနေရာမှ ကောင်လေးအထက်ကို စိတ်ရှည်

ရှည် စောင့်ကြည့်နေကြတော့၏။ အတန်ကြာကြာအချိန်တွင်
ကောင်လေးသည် ထရပ်လာတော့၏။

ကျောပေးရပ်နေရာမှ ကောင်လေးသည် တဲရှိရာဘက်
လှည့်လာလေသည်ကြောင့် သူ့ဘာလုပ်နေသည်ကို ရှင်းရှင်းလင်း
လင်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိရလေတော့၏။ သူ့လက်ထဲတွင်
မြွေတစ်ကောင်ရှိနေ၏။ ပြီးတော့ ခွက်တစ်လုံးလည်း ရှိနေချေ၏။

‘သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ သိလား’

‘သိဘူး ကိုလင်းကောသိလား’

သို့ ကျွန်တော်ကပြန်မေးလိုက်၏။

‘မြွေဆိပ်ထုတ်နေတာဗျ’

‘ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရဲ့၊ အဲဒီမြွေဆိပ်တွေကို ငှက်တွေရဲ့
ခြေသည်းလက်သည်းတွေမှာ သုတ်လိမ်းပေးဖို့လေ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ရှင်းပြလေမှ သဘောပေါက်သွားရတော့
၏။

‘ကဲ- ကိုပိုက် သူ အဲဒီအဆိပ်တွေနဲ့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်
သစ္စာဖောက်ကို ဒုက္ခပေးဦးမလဲ မသိဘူးဗျ’

‘အေးလေဗျာ- ဘယ်လိုလဲ ခုနေ ဝင်ဖမ်းမလား’

သို့ ကျွန်တော်က အလောတကြီးမေးလိုက်၏။

မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သူ့အပြစ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်မှ ကောင်းတယ်ဗျ။

‘နို့ဖြင့်လည်း ဆက်ပြီးစောင့်ကြည့်ရုံပေါ့ဟုတ်လား’

သို့ ကျွန်တော်က အငေါ်တူးမေးလိုက်၏။

‘စောင့်ကြည့်တာတော့ ကြည့်ရမှာပဲ ကိုယ့်က ခုတော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ဖထိနဲ့ တာမလာကို ပြန်ခေါ်ရဦးမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် လာလမ်းအတိုင်း ဦးဆောင်၍ပြန်ခဲ့ချေလေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သုံးလို့မဖြစ်ဘူးဗျ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ထပ်မံသတိပေးလာ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းနေရာလေးနှင့် လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသည့် ကျောက်ရေအိုင်လေးအတွင်းမှ ငါးတို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲဖမ်းယူကာ နားနေကြသည့် ချုံပုပ်ပင်စခန်းနေရာသို့ရောက်သည်တွင် သူတို့နှင့်လည်း အတန်ငယ်ဝေးလေသည်ကြောင့် ထင်းခြောက်များကို ရှာဖွေစုဆောင်းကာ မီးဖိုလိုက်တော့၏။ ဖမ်းယူရလာသော ငါးများကို မီးကင်စားရန် ဖြစ်ချေ၏။

သို့ပေမင့် မီးဖိုသည့်အခါတွင်မတော့ မီးခိုးအူမထွက်စေရန် ဂရုစိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ငါးကင်စားပြီးသည့်နောက် ထိုနေရာ

လေးမှထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဦးတည်ခရီးသည် ကောင်လေးတစ်ရိုရာအနီးသို့ ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရွက်ခြောက်တောင်ကြောလေးအဆင်းမြှောင်ထဲသို့ ရောက်သည်တွင် စွန်ရဲကောင်၏အသံကို စူးစူးရှရှ ကြားလိုက်ရတော့၏။ ကံကောင်းပေစွ၊ စွန်ရဲကောင်သည် ရွက်ခြောက်တောင်ကြောပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသန်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့မြှောင်တွင်းရောက်နေ၍ တော်သေးတော့၏။ သို့မဟုတ်ပါမူ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားလောက်၏။

စွန်ရဲကောင်ပျံသန်းအော်ဟစ်သွားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အောင်လောင်ငှက်ကြီးနှစ်ကောင် လိုက်ပါပျံသန်းသွားသည်ကိုလည်း သိလိုက်ရလေ၏။

‘ကျွန်တော့်အထင် သည်ကောင်တွေ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ဖို့ သွားတာဖြစ်မယ်ဗျ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာတော့၏။

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ’

‘ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲဗျ။ ကဲ လာပါ။ သူတို့ထွက်သွားကြတုန်း ကျွန်တော်တို့တွေ ကောင်လေးတဲနားဝန်းကျင်မှာ လုံလုံခြုံခြုံ နေရာတစ်ခုရှာပြီး ကောင်လေးရဲ့အရိပ်အကဲ စောင့်ကြည့်ကြရအောင်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်လေးမှ တစ်ဖက်မြောင်ကမ်းပေါ် တက်လိုက်ကြပြီးနောက် တောင်ကြောစောင်းတွင် ပြတ်သိပ်စွာပေါက်ရောက်နေကြသည့် မျှင်ဝါးပင်ငယ်တို့ကြား ထိုးဆင်းလိုက်ကြတော့၏။

မျှင်ဝါးတို့သည် လူတစ်ရပ်သာခန့်သာ ရှိကြသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် လုံလုံခြုံခြုံ ပုန်းအောင်းစောင့်ကြည့်နိုင်သည့်နေရာရလိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည်သာ ကောင်လေးနေသည့်တဲကို ထင်းထင်းကြီးလှမ်းမြင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကိုမူ ထိုတဲနေရာမှ မမြင်နိုင်သလို ကျွန်တော်တို့ဦးခေါင်းထက်မှ ငှက်တို့ပျံသန်းသွားမည်ဆိုပါလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မြင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်စီ အထိုင်နေရာယူလိုက်ကြလေပြီး ကောင်လေးတဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ကောင်လေး တံရှေ့ရှိ ခုံတန်းလေး၌ ထိုင်နေလေ၏။

ထွက်သွားသောစွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်တို့ပြန်လာလမ်းကို မှန်းဆကြည့်နေလေခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

ကျွန်တော်တော့ အဲဒီကောင်လေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ ရုပ်ရည်လေးသနားကဲမားနဲ့ လူသတ်သမားဖြစ်ရတယ်လို့”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံး၍ကြည့်

လာလေပြီး-

“ကိုကိုကံသိချင်တာတွေ သူ့ကိုမေးမှ ရတော့မပေါ့”ဟု ပြောလာတော့၏။

သို့ရှိစဉ်-

“ကီးလိ”

“အွက် အွက် အွက်”

“ဝိုး ဝိုး ဝိုးလိ ဝိုးလိ”

စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်နှစ်ကောင် ပြန်လာကြပြီဖြစ်သည်။ အသံတော့ဖြင့် ကြားနေရလေပြီ၊ သို့ကြောင့် ကောင်လေးထံသို့ အကြည့်ကို ပြောင်းလိုက်ကြ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

သူတို့ တိုက်ခိုက်ရန် သွားကြခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူ၊ မြွေကောင်များ ကိုယ်စီဖမ်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။

ကောင်လေးရှေ့တွင် ဝဲပျံဆင်းလိုက်ကြ၏။

သူတို့ခြေအစုံဖြင့် ကုတ်ယူဖမ်းလာသော မြွေကောင်တို့သည် သူတို့ခြေအောက်တွင် လူးသွန်နေကြ၏။

အလိုလေးဗျာ ကောင်လေးသည် စွန်ရဲကောင်ကုပ်သွယ်လာသောမြွေကို ဇက်ပိုးမှ ဆုပ်ကိုင်ယူလိုက်လေပြီး ခွက်ဘစ်ခုဖြင့်

အဆိပ်ထုတ်ယူနေ၏။

ပြီးလျှင် ထိုမြွေကောင်ကို စွန်ရဲထံ ပစ်ပေးလိုက်တော့၏။
စွန်ရဲကောင်သည် မြွေကောင်ကို ခြေအစုံဖြင့် ကုပ်တွယ်ဖိနှင်းထားရင်း နှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်စားနေလေတော့၏။

ကောင်လေးသည် တဖန် အောင်လောင်ငှက်တစ်ကောင် ခြေအစုံအောက်တွင်ရှိသည့် မြွေကောင်ကို ယူလိုက်ပြန်ပြီး အဆိပ်ထုတ်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးနောက် ထိုမြွေကောင်ကို ထိုအောင်လောင်ငှက်ထံ ပစ်ပေးလိုက်ပြန်၏။

သည်သို့နည်းဖြင့် နောက်တစ်ကောင်ထံမှ မြွေကောင်ကို ယူ၍လည်း အဆိပ်ထုတ်ပြန်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ကောင်လေး မြွေဆိပ်များ စုဆောင်းနေခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘သည်အဆိပ်တွေ သူ အသုံးမပြုနိုင်အောင် အသုံးပြုလို့ မရအောင် ကျွန်တော်တို့လုပ်လိုက်ကြမယ်ဗျာ’

‘အဲလိုလုပ်လို့လဲ မရနိုင်လောက်ဘူးဗျ’

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်သည် တအံ့တကြည့်နေမိတော့၏။

‘အဲဒီလိုမှ အချိန်မီတားဆီးမလုပ်လျှင်ဖြင့်လည်း နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ပက်ပက်စက်စက် သေရုံရှိတော့မလေ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်-

‘အဲလို မဖြစ်ဖို့လည်း ဖြစ်ခွင့်မပေးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မယ် အစီအစဉ်ရှိပါတယ်...’ လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့်-

‘ပြောပါဦးဗျာ’ လို့ မေးလိုက်ရ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည့်အတိုင်း...

နေဝင်ရီသရော်အချိန်တွင် မုဆိုးတာမလာသည် မျှင်ဝါးတောအတွင်းမှ ထိုးဆင်းသွားကာ ကောင်လေးနေသည့်တဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်ကိုယ်စီကို အရံသင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းတင်ထားလိုက်ကြသည့်ပြင် ကောင်လေးတံရှိရာဘက်သို့လည်း လှမ်းချိန်ထားလိုက်ကြ၏။

သူကြီးဦးဇာမဏီသည် တာမလာအတွက် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်နေပုံရ၏။

သို့ကြောင့်-

‘ကျွန်တော်တို့ကို ယုံစမ်းပါ ဖထိရယ်၊ တာမလာ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က ရဲရဲအာမခံပြောလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ယုံသလို လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း ယုံ၏။ လိုအပ်လျှင် အောင်လောင်ငှက်ကြီးနှစ်ကောင်ကို တစ်ယောက်တစ်ကောင် မလွတ်တမ်းပစ်ကြရန် တိုင်ပင်ထားကြပြီးဖြစ်သလို

တာမလာကိုလည်း “စွန်ရဲကောင် အနားကပ်မခံနဲ့ဟုတ်လား၊ မင်းလက်ထဲရှိတဲ့ ဒူးလေးနဲ့သာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ စွန်ရဲကောင်ကို ယမ်းခါလိုက်ဟုတ်လား။ အဓိက မင်း သူ့ခြေအစုံကို ကိုယ်နဲ့အထိမခံနဲ့ ဟုတ်လားလို့” မှာလိုက်လေ၏။

ဖထိက ကောင်လေး၏လှုပ်ရှားမှုကို မပြတ်ကြည့်နေပြီး လိုအပ်လျှင် ခြေထောက်ပိုင်းကို ပစ်လိုက်ချေလို့ အကွက်စေ့စေ့ စီစဉ်မှာကြားပြီးဖြစ်လေ၏။

အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့ဖြစ်လာမလာကိုတော့ဖြင့် မပြောနိုင်ပါချေ။ သို့ကြောင့် မည်သူ၏ရင်ထဲတွင် မည်သို့ ဖြစ်နေသည်ကိုတော့မသိ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်မတော့ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေတော့၏။

ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ်မယ့်၍တော့မဟုတ်၊ တာမလာအတွက် စိုးရိမ်၍ ဖြစ်တော့၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က လွဲချော်ခဲ့ပါလျှင် တာမလာရှေ့ရေး မတွေးဝံ့စရာဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်လေးကိုတော့ဖြင့် ပြောစရာမလို၊ ကောင်လေးသည် တာမလာထက် ငယ်နေ သေးနေ၊ ညှက်နေ၍ ဖြစ်၏။

တာမလာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမည့် စွန်ရဲကောင်ကိုတော့ဖြင့် အထူးဂရုစိုက်ရပေမည်။

သို့ဖြင့် တာမလာသည် တရွေ့ရွေ့သွားနေရာမှ ကောင်လေး တဲအနားသို့ရောက်သွားချေတော့၏။

“ကီးလ်”

သည်တွင် စွန်ရဲကောင်သည် တဲတံစက်မြိတ်အောက်မှ သို့နှယ်အော်ဟစ်လိုက်ပေမင့် နေရာမှ ထွက်လာခြင်းတော့ မရှိချေ။

သို့ပေမင့် ကျွန်တော်သည် တဲရှေ့ဝါးလှံတန်းတွင်ရှိနေသည့် အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်မှ ကျွန်တော်တာဝန်ယူသည့်အကောင်ကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေမိ၏။ အကယ်၍ ထိုငှက်ကောင်နေရာမှ ဝဲပျံလေလျှင် လက်ဦးမှုရယူပစ်ခတ်ရန်ဖြစ်တော့၏။

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့...အောင်လောင်ငှက်ကောင် နှစ်ကောင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော်လည်း နေရာမှ ထပျံခြင်းမရှိကြချေ။ သခင်ဖြစ်သူကောင်လေး၏ အမိန့်မရ၍ဖြစ်နိုင်၏။

“ကောင်လေး ထွက်လာပြီ”

လင်းမြင့်လှိုင်းက ပြောလေ၏။

ကောင်လေးသည် တာမလာကို ကြည်ကြည်သာသာ ဆက်ဆံပြောဆိုနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်တို့ထင်ထား ထွက်ထားသည်နှင့် တခြားစီဖြစ်နေပါကလား။ တာမလာ တဲရှေ့ ကွပ်ပျစ်လေးတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ကောင်လေးသည် တဲတွင်း ပြန်ဝင်သွားတော့၏။

အတန်ကြာတွင် ကောင်လေးပြန်ထွက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲ

၁၀၈

ကိုပိုက်

တွင် ရေခွက်ပါလာ၏။ တာမလာကို လှမ်းပေး၏။ တာမလာက ရေခွက်ကို အသေအချာကြည့်နေလေပြီးမှ မော့သောက်လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ပြောလိုက်ပြလိုက်လေသည့်အတိုင်း တာမလာ လုပ်လေခြင်းဖြစ်၍ ရေသောက်ပြီး ပြန်လှမ်းလာရုံ။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့စီစဉ်လာသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာနိုင်ပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့စီစဉ်ထားသည်မှာ တာမလာကို ကောင်လေး ၏ ငှက်တွေက ဒုက္ခပေးလာကြလျှင် ငှက်သုံးကောင်ကို ပစ်သတ်ကာ ကောင်လေးကို ဖမ်းဆီးရန်ဖြစ်၏။ သို့မှ သက်သေအခိုင်အမာ ပြနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား၊ ခုတော့ မည်သို့မျှ ကောင်လေးဘက်မှ ဒုက္ခပေးလာပုံ အလျဉ်းမရှိလေသည်ကြောင့် စီစဉ်ထားသည်များ ပျက်သွားရပေပြီ။

တာမလာ တဲမှပြန်ထွက်လာသည်မှာ အတော်ခပ်လှမ်း လှမ်းသို့ပင်ရောက်လာချေပြီဖြစ်၏။ တာမလာပြန်ထွက်လာသည်နှင့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်မှာ ကောင်လေး တဲထဲပြန်ဝင်သွားသည်နှင့် စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်သည်လည်း တဲတွင်းလိုက်ဝင်သွားတော့၏။ အတန်ကြာတွင် 'ကီး' လို့ အော်မြည်လျက် စွန်ရဲကောင်သည် တဲအတွင်းမှတဟုန်ထိုးပျံထွက်လာလေပြီ။

ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်ရန် ကြွေးကြော်အော်ဟစ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ရင်ထိတ်သွားတော့၏။

'ဟာ'

'အွက် အွက် အွက်' လို့ အော်မြည်ရင်း အောင်လောင်ငှက် နှစ်ကောင်သည်လည်း တဲအတွင်းမှ မာန်ဖီအော်ဟစ်ထွက်လာကြပြန်၏။

သူတို့သုံးကောင်သည် တာမလာနောက်သို့ တဟုန်ထိုး ပျံသန်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။ တာမလာသည် ကျွန်တော်တို့နားရောက်ရန် အတော်လိုသေးသည်ဆိုပေမင့် အလှမ်းဝေးလှခြင်းတော့ဖြင့် ခဲဟုတ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

'ရှေ့ဆုံးက စွန်ရဲကောင်ကို ကျွန်တော်ပစ်မယ်၊ ကိုပိုက်က အောင်လောင်ငှက်တစ်ကောင်ကိုပစ်၊ ဖထိက ကျန် အောင်လောင်း ငှက်ကိုပစ်'

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး သူ့သေနတ်ပြောင်းကို စွန်ရဲကောင်ထံ လှမ်းချိန်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ညာဘက်ကအကောင်ကို ကျွန်တော်ပစ်မယ်လို့ သူကြီးဦးဇာမဏီကို သတိပေးပြောလိုက်၏။ သည်တော့ ဦးဇာမဏီသည် ဘယ်ငှက်ကိုပစ်ရမည်ကို သိသွားပြီဖြစ်တော့၏။

'ဒိန်း'

ဒိန်း

ဒိန်း

သေနတ်သံသုံးချက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာ သလို ငှက်သုံးကောင်သည်လည်း မြေပြင်သို့ ဦးစိုက်ကျသွားကြလေ တော့သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်တော့ သည်။ သို့ဖြင့် တဲအတွင်းမှ ကောင်လေး၏ တုံ့ပြန်မှု ဘယ်လိုရှိမည် သိလို၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကောင်လေး တဲအတွင်းမှာပင် ရှိနေပေလိမ့်မည်ထင်၏။ အပြင်သို့ထွက်လာခြင်း မရှိပါချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲရှိရာသို့ သတိဖြင့်ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ကြသည်။

အလိုလေးဗျာ.. တဲအတွင်း၌ ကောင်လေးရှိမနေပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲနောက်ဘက်သို့ ကပျာကသီ ပြေးကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဟင်

ကောင်လေးသည် တဲနောက်ဘက် မြောင်လေးအတွင်းမှ ဆင်းပြေးသွားပါပကောလား။

အွက်..အွက်..အွက်..အွက်..

သို့အသံနှင့်အတူ အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်သည်လည်း ကောင်လေးနှင့်အတူ ပျံသန်းလိုက်ပါသွားချေတော့၏။

ဟာ..ကိုလင်း အောင်လောင်ငှက်ဆိုးနှစ်ကောင်က အဲဒါ ပဲဗျ.. နို့ဖြင့် ဟိုနှစ်ကောင်က ဘယ်လိုရောက်လာတာတုန်း

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျည်မှန်သေနေသော အောင် လောင်နှစ်ကောင်နှင့် စွန်ရဲကောင်ရှိရာသို့ ပြန်သွားကြည့်လိုက်ကြ ၏။

ဟာ

စွန်ရဲကောင်၏ခြေအစုံတွင် အဆိပ်များ သုတ်လိမ်းထား သော်လည်း အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်တွင်မတော့ အဆိပ်လူး ထားခြင်းမရှိပါချေ။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကောင်လေးနှင့်ပါသွားသော အောင်လောင် ငှက်နှစ်ကောင်သာလျှင် လူသတ်ငှက်ဆိုးများဖြစ်နိုင်၏။

ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

ကောင်လေးကို အလွတ်ပေးလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်လေးပြေးသွားရာ နောက် လိုက်သွားကြပြန်သည်။ အတန်ကြာ တောတိုးလိုက်သွားခဲ့ ကြရာမှ လွန်စွာမျှ ချုံထူထပ်သော၊ ပင်လုံးမြင့် သစ်ပင်ကြီးများရှိ သော ကြခတ်နွယ်ပင်များရှိသောနေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ အချို့ သည် နေမွန်းလွဲသာသာပင်ဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ထူထပ်သည်ကြောင့်

နေအလင်းရောင် မမြင်ရလေသည်ကြောင့် နေစောင်းလူပြီဟု ထင်ရပေ၏။ တောစိမ်းဖြစ်သည်ကြောင့် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့လည်း ရချေ၏။ တော အတွင်းရှိ ချောင်းမြောင်းတို့တွင် ဖက်ပုပ်များလည်းရှိလေသည်ကြောင့် ရေငတ်သော်လည်း ရေမသောက်ရချေ။

ဖောင်စီးရင်းရေငတ်သည့်ကိန်း ဖြစ်ရလေ၏။ ချောင်းမြောင်းတော့ အတွေ့သား၊ ရေတို့အရှိသား၊ သို့သော် စီးနေသော ရေမဟုတ်သဖြင့် အိုင်တို့တွင်ရှိ ရေစပ်တွင် တောဆင်ချေးပုံများရှိကြခြင်း၊ ဖက်ပုပ်များရှိကြခြင်း၊ ခြင်ယင်လောက်လန်းတို့ ရှိကြခြင်းကြောင့် သောက်ရန် ရေမရပါချေ။

‘ကျွန်တော်တို့တော့ သည်တောစိုက် အမြန်ထွက်မှဖြစ်မယ်’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်ပြင်းပြင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း တောတိုက်ခွက်ခွဲကြရာမှ အင်းပျက်ဟုထင်ရသော ကွင်းသို့ ရောက်လာကြတော့၏။ သည်တော့မှ အသက်ရှူချောင်သွားကြရတော့၏။

ထိုနေရာလေးတွင် အတန်အသင့်ကြီးသောရေအိုင်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် သောက်ရန် ရေရလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အားပါးတရ လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်သောက်လိုက်ကြ၏။ မျက်နှာနှင့် ကုပ်ပိုးကိုလည်း ရေဆွတ်

ရေဖန်းလိုက်ကြ၏။ ခြေလက်ဆေးလိုက်ကြ၏။

‘နားချေဦးမယ်ဗျ..ကျွန်တော်တို့တော့ ဘယ်တွေ့ရောက်နေပြီလဲမသိဘူး’

သို့ဆိုသလိုပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကွင်းစပ်တွင်ရှိ တယ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူ့အနားတွင် ထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

‘နေဦးဗျ..ဟိုရှေ့မယ် ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်ဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ဘက်ကွင်းစပ်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြေးသွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဟုတ်ပါ..ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးဖြစ်၏။ ကွင်းစပ်မှ မြက်နုတို့ကို ငဲ့စားနေဟန်တူ၏။

‘ချောက်’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ကို မောင်းတင်လိုက်လေပြီး ထိုဂျီ(ချေ)ကောင်လေးထံ လှမ်းချိန်လိုက်၏။

‘ဒိန်း’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ထွက်ပြေးသွားသလို ထိုနားတစ်ဖိုက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတို့ထိပ်ဖျားမှ ခိုနားနေသော ငှက်များ သေနတ်သံ

ကြောင့် လန့်ဖျတ်ပျံ့သန်းသွားကြလေ၏။

အောင်လောင်ငှက်များဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် မုဆိုးတစ်သက် မြင်ဖူးခဲ့သော အောင်လောင်
ငှက်အုပ်တို့တွင် ယခုတွေ့လိုက်ရသော အောင်လောင်ငှက်အုပ်သည်
အကောင်ရေ များလွန်းလှချေ၏။

‘သည်လောက်များတဲ့ အောင်လောင်ငှက်တွေ သည်
တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်ကွ’

သို့ဆိုသလို မုဆိုးတာမလာက ပြောလာ၏။

‘ဟာ...ဟိုမယ်...ဟိုမယ်...’

သို့ရှိစဉ် တောစပ်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားသည်
ကို မြင်လိုက်ကြ၏။

ကောင်လေးပင် ဖြစ်လေသည်။

‘သူ့နောက်လိုက်ကြမယ်ဗျာ’ ဆိုသည့် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်
သို့ ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားကြတော့၏။

ကွင်းစပ်သို့ရောက်သည်တွင် တောစပ်ရှိ သစ်ပင်ကိုင်းထက်
တို့တွင် အောင်လောင်းငှက်တစ်ကောင်စနစ်ကောင်စ ဆိုသလို တွေ့
ရ၏။

‘အွက်...အွက်...အွက်...အွက်...’

ကျွန်တော်တို့မြင်ရသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားရှိ အောင်လောင်

ငှက်တို့၏ အော်သံတော့ဖြင့်မဟုတ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အော်သံဖြစ်ချေ
၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအော်သံကြားရာသို့ ချောင်း
မြောင်းသွားလိုက်လေ၏။

ချုံနွယ်သစ်ပင်ငယ်တို့ကြား တိုးဝှေ့သွားရခြင်းကြောင့်
တောင်ကြောသည် ပြေပြေလေး ဆင်းမှန်းမသိဆင်းသွားသည်ကို
မြောင်တွင်း ရောက်သွားလေမှ သိရလေ၏။

‘ဟာ... သည်မယ် ခြေရာတွေ့ပြီ’

ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း
ထုံခြေရာအတိုင်း မြောင်အတွင်း ဆင်းလိုက်သွားလေတော့၏။

မြောင်ဝရောက်လှတွင် ခြေရာပျောက်သွားသဖြင့် ခြေရာ
အစကို ပြန်ရှာလိုက်ကြပြန်၏။

‘သည်ကောင် မြောင်ဝကို ထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူးဗျာ’

သို့ တာမလာက ပြောလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့
သည် မြောင်ကမ်းပေါ် တက်သွားလေသည်လားသိလို၍ သဲလွန်စကို
ရှာကြပြန်၏။

ခြေရာတော့ဖြင့် လုံးဝမတွေ့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။
မြောင်မြေသားသည် ပျော့ပျော့စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည်ကြောင့် ခြေရာ
မထင်စရာအကြောင်းမရှိပေဘဲနှင့် ဘယ်လိုကြောင့် သည်နေရာလေး
တွင် ခြေရာဆုံးသွားရတာပါလိမ့်။ ခက်ချေပြီ။

“သည်ခြေရာရှင်က လူသားစစ်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေစ”

သူကြီးဦးဇာမဏီက သို့ ပြောလာချေတော့၏။

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော်သိပြီ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးလုံး

ကို သွားကောက်ယူကာ ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်က...

“သည်ဝါးလုံးတွေတာနဲ့ ဘာသိသွားရတာတုန်း” လို့ မေးလိုက်၏။ “သည်မှာလေဗျာ” ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်ဆုံးတွေ့ရသည့်ခြေရာနံ့ဆေးရှိ ချိုင့်ခွက်အရာတွင် သူကောက်ယူလိုက်သော ဝါးလုံးကို ထောက်လှမ်းပြလိုက်၏။ အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေသည့်ပြင် ထိုဝါးလုံးထိပ်ပိုင်းသည် မြောင်ကမ်းတွင် ပေါက်နေသည့်မျောက်ငိုပင်ကိုင်းတက်တစ်ခု၏ အရင်းခွံတွင် မှီထောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

“ကိုပိုက် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်” လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြောလာတော့၏။

“ဘာတွေတုန်းဟ၊ ငါတော့နားမလည်ဘူး”

သို့ သူကြီးဦးဇာမဏီက မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က-

“သည်ခြေရာရှင်က သည်နားရောက်တဲ့အခါ သည်ဝါးလုံးနဲ့ သစ်ကိုင်းကိုမှီထောက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားတာလေ။ သစ်ကိုင်းပေါ် သူရောက်သွားတဲ့အခါ သည်ဝါးလုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်း

နေရာလောက်ကို လှမ်းပစ်ချခဲ့တာပေါ့။ သစ်ကိုင်းကနေ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး မြောင်ကမ်းပေါ် ခုန်ဆင်းသွားတာလေ။ နို့ကြောင့် သည်နေရာမှာ ခြေရာပျောက်သွားတာပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်လေမှ သူကြီးဦးဇာမဏီ သဘောပေါက်သွားချေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝါးလုံးကို မှီတွယ်၍ ခြေရာရှင် မြှောင်တောင်ကြောပေါ်တက်သွားသလို လိုက်တက်သွားကြလေတော့၏။

တောင်ကြောပေါ်တွင် ကျွန်းပင်ခြောက်တို့ အမြောက်အများ တွေ့ရလေ၏။ သင်းသတ်ထားသောအပင်များဖြစ်၏။ တောင်ကြောပေါ်တွင်လည်း ကျွန်းရွက်ခြောက်တို့ ပြန့်ကျဲရှိကြချေ၏။ ရွက်ခြောက်တောဟုလည်း ပြောလိုရချေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသော တောင်ကြောသည် ကြောစွယ်လေးသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဘယ့်တွက်မူ တစ်ဖက်တွင် မတ်စောက်၍ တစ်ဖက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တောင်ကြောစွယ်အတိုင်း တက်ရလေမလား၊ ဆင်းရလေမလား စေခွဲမရအောင်ဖြစ်ကြရလေ၏။

“သူ ဘယ်ဆက်သွားနိုင်လဲ”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား ကပ်မေး

လိုက်၏။

‘လောလောဆယ်တော့ မပြောတတ်သေးဘူးဗျ’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အထက်ကြည့်လိုက် အောက်ကြည့်လိုက် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားနေလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင် မည်သို့ဆုံးဖြတ်လေမည်ကို နားစွင့်နေလိုက်၏။

‘အတန်ကြာလေမှ..’

‘လာဗျာ..အောက်ဘက်ဆင်းကြမယ်’ ဆိုလျက် ကယျာကသီဆိုသလိုပင် တောင်ကြောအတိုင်း ဆင်းသွားလေတော့၏။

သို့ အတန်ကြာကြာ လျှောက်လာခဲ့ကြရာမှ တောင်ကြောအဆုံးဟု ပြောရမည့်နေရာလောက်တွင် မြေပြန့်ဖြစ်သွားပြန်လေ၏။ ထိုမြေပြန့်တွင် ဝါးပင်နှင့် ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်တို့ အမြောက်အများ ပေါက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြေပြန့်သို့ရောက်သည်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်တစ်ပင် အောက်တွင် စိုင်တစ်ကောင်ကို တွေ့လေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်တော့၏။

စိုင်ကောင်သည် သူ၏ဦးချိုအား ထိုသစ်ပင်နှင့် ပွတ်တိုက်သွေးနေလေ၏။

‘ဟာ’

သိရှိစဉ် အောင်လောင်းငှက်တစ်ကောင်သည် ထိုစိုင်ကောင်၏ကုပ်ပိုးပေါ်သို့ ရောက်လာလေကာ စိုင်ကောင်၏ ကျောရိုးထိပ်တွင်ရှိ ပိုးမွှားကောင်လေးများကို ထိုးသုတ်စားနေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် စိုင်ကောင်ထံသို့ ကျည်တစ်တောင့် ပစ်လွှတ်ရန် လက်ညှိုးလေးကို ကွေးလိုက်မည်အလုပ်တွင်..

အလိုလေးဗျာ..လင်းမြင့်လှိုင်၏ သေနတ်ပြောင်းဝမှ ကျည်တစ်တောင့် ပြေးမထွက်ခင် စိုင်ကောင်သည် ဘယ့်အတွက် လဲပြိုသွားရပါလိမ့်။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်’

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစိုင်ကောင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားလိုက်ကြသည်။ အောင်လောင်ငှက်ကောင်သည် ‘‘အွက်..အွက်..အွက်..အွက်’’ လို့ အော်မြည်ကာ စိုင်ကောင်ကိုယ်ပေါ်မှ ခုန်လွှားပျံသန်းသွားလေတော့၏။

‘ဟာ’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

စိုင်ကောင်သည် အမြုပ်တစ်စီဖြင့် ခြေကားယားလက်ကား

ယားဖြစ်နေလေတော့၏။

‘သည်ကောင် အဆိပ်မိသွားတာ’

‘ဟင်’

‘ဘယ်လို’

ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

‘သည်အောင်လောင်ငှက်က ကောင်လေးရဲ့ ငှက်ဗျ။ စိုင့်ကောင်ကိုယ်ပေါ်က ပိုးကောင်လေးတွေကို လာစားရင်း သူ့ခြေသည်းတွေက စိုင့်ကောင်ရဲ့ လည်ကုပ်သားကို စူးဝင်သွားကြတယ်လေ၊ သူ့ခြေသည်းတွေမှာ ကောင်လေးက အဆိပ်လိမ်းကျန်ထားတော့ကာ စိုင့်ကောင်က အဆိပ်မိသွားတာပေါ့ဗျာ’

‘အတော်ပြင်းတဲ့အဆိပ်ပါကလား၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်တကြား ပြောလိုက်မိလေ၏။

‘အဆိပ်ပြင်းတော့မပေါ့ဗျာ...ကောင်လေးက တောကြီးမြေဟောက်ရဲ့အဆိပ်တွေချည်း ထုတ်ယူထားတာလေ’

‘ကဲ-ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော့်အထင်ပြောရလျှင် ကောင်လေးသည်နားတစ်ဝိုက်တင် ရှိနိုင်သဗျ။ သည်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သိုသိုသိပ်သိပ် သွားကြတာပေါ့’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် လျှိုကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ထိုလျှိုကြီးအဝှေ့တွင်ရှိ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတို့တွင် အောင်လောင်းငှက်တွေပါကလား။

‘ဒုက္ခပဲဗျာ... အောင်လောင်ငှက်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်လာလျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူတို့ခြေထောက်တွေမှာ အဆိပ်တွေ လူးထားကြတယ်’

သို့ဆိုသလို မဆိုးတာမလာက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပြောလာချေတော့သည်။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က တာမလာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေပြီး...

‘သည်အောင်လောင်ငှက်တွေက ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ သေနတ်နဲ့ ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တာနဲ့ လန့်ဖျတ် ဖျံပြေးသွားကြမှာပါ။ သူတို့ခြေထောက်တွေမှာလည်း ဘာအဆိပ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကြောက်ရမှာ ကောင်လေးရဲ့တိုက်ခိုက်ရေး အောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်ပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ကောင်ကလည်း ကောင်လေးနဲ့စွန့်ရဲကောင် ခိုင်းမှ တိုက်ခိုက်လာကြမှာပါ။ စွန့်ရဲကောင်က သေပြီဆိုတော့ သူတို့ကိုခိုင်းမှာ ကောင်လေးပဲ ရှိတော့တာပေါ့’

‘ကောင်လေးက လျှိုထဲမှာရှိမနေနိုင်ဘူးလား’

‘အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ လျှိုဝကို သွားလေ့လာကြည့်မှ သိနိုင်မယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း လျှိုဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

‘ကျွန်တော် သွားကြည့်ချဦးမယ်’

သို့ပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် လျှိုရှိရာသို့ တောတိုးချဦးကပ်သွားလေတော့၏။ အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာရောက်မှ ပြန်လှည့်လာကာ...

‘သည်ကောင်တွေထဲမှာ အဆိပ်လူးခြေထောက်ပိုင်ရှင် အောင်လောင်ငှက် နှစ်ကောင်ပဲရှိနိုင်တယ်ဗျ။ သည်တော့ သည်လိုလုပ်ချေ။ ကိုပိုက်တို့ နားစွင့်ထားချေ။ အကယ်၍ လက်ခေါက်မှုတ်သံသဲ့သဲ့ကြားလျှင်ဖြင့် အဲဒီငှက်အုပ်ရှိတဲ့ဆီကို သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်ချေဗျာ။ သည်အခါ သာမန်အောင်လောင်ငှက်တွေက ရုတ်ခြည်းပျံပြေးသွားကြလိမ့်မယ်၊ ကောင်လေးရဲ့ ဖိုက်တာအောင်လောင်ငှက်နှစ်ကောင်ကဖြင့် ကျန်ခဲ့လေပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းတိုက်နိုင်လာလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီကိုလင်း၊ သည်နှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူတယ်ဗျာ’ လို့ ကျွန်တော်

က ရဲရဲအာမခံပြောလိုက်လေ၏။

‘စိတ်ချမယ်ဗျာ’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြဲနှုတ်ဆက် ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့အပါးမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

‘အွက်...အွက်...အွက်...အွက်’

တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ အောင်လောင်ငှက်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် သို့အော်ဟစ်ကာ ပျံသန်းသွားကြတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့တိုးသွားမြဲတိုင်း သွားနေလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်ရင်း ငေးကာကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်အချိန်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာလေမလဲ မသိပါချေ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်တွင် ပစ်မှတ် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိပေပြေး ထိုအောင်လောင်ငှက်တို့ရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ထားသလို အောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ်သို့လည်း လက်ညှိုးလေးကို ဖွဖွလေး တင်ထားလိုက်၏။

သည်သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လျှိုဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထူးခြားမှုတွေဖြင့် အလျဉ်းမရှိသေးချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်

သည် လျှိုအတွင်း ဝင်လိုက်မည်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လျှိုပေါက်ဝတွင် ပိတ်နေသည့် အကိုင်အခက်နွယ်တို့ကိုကိုင်၍ ဝင်ပေါက်ရှာလိုက်သည်တွင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ အောင်လောင်ငှက်တို့သည် ရုတ်ချည်း အော်ဟစ်ကာ ပျားပန်းခတ် ပျံသန်းသွားကြတော့၏။ ထိုစဉ် အောင်လောင်ငှက်တို့ထဲမှ တစ်ကောင်သော အောင်လောင်ငှက်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

‘ဟာ’

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အလစ်အပိုက်ခံလိုက်ရလေပြီ။ ဘုရားရှေ့ ကျွန်တော် လွန်စွာ တုန်လှုပ်သွားရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ထင်ထားသည်မှာ ငှက်ဆိုးအောင်လောင်ငှက်သည် သူ့သခင်အချက်ပေးလေမှ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ထွက်ထားသည်ကြောင့် အချက်ပေးလက်ခေါက်မှုတစ်သံကိုသာ နားစွင့်နေမိသည်ကြောင့် ယခုလို ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လာလေတော့ ကျွန်တော်ပင်မဟုတ် လင်းမြင့်လှိုင်သည်ပင် အပိုက်ခံသွားရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် စိုးရိမ်မှုဖြစ်ရသည်ကြောင့် နေရာမှရုတ်ခြည်းထပြေးသွားလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော့်နောက်မှ သူကြီးဦးဇာမဏီနှင့် တာမလာကပ်ပါလာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ လင်းမြင့်လှိုင်အနား ရောက်သွားကြသည်တွင် အောင်လောင်းငှက်ကြီးသည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ သေနတ်ဒင် ရိုက်ချက်ဖြင့် မြေသို့ပုံလျက် ကျသွားချေတော့၏။ သို့အတူ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း မျက်နှာကို လက်အစုံဖြင့်အုပ်ကာ ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတော့၏။

‘ဟာ’

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ရှေ့သို့ သွားထိုင်လိုက်ကာ သူမျက်နှာကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။

ပါးပြင်နှင့်နဖူးတွင် အောင်လောင်ငှက်ကောင်၏ ခြေသည်း ဆုတ်ခြစ်မှုကြောင့် သွေးတို့ယိုစီးလျက်နေလေ၏။

ကုတ်ခြစ်ရာသည် ပြင်းထန်မှု သိပ်မရှိသော်လည်း အောင်လောင်ကောင်၏ ခြေသည်းတို့တွင် သုတ်လိမ်းထားသည့် အဆိပ်သည်တို့ကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်ကို သိလိုက်ကြသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်အပါအဝင် အားလုံးမျက်လုံးမျက်ခေါ် ပြူးသွားကြတော့၏။

‘မထင်မှတ်ဘူးဗျာ...ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတော့တာ လူသတ်တရားခံကို မဖမ်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ သည်အတွက် ကျွန်တော့်အသက်ပေးလိုက်ရမှာ မတန်ပေဘူးပေါ့ဗျာ’

သို့နည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောလာလေ

ပြီးသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင်...

‘ခင်ဗျားအတွက် မတန်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ...လူသတ် သမားကို ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်’ လို့ ပြောလာသံ ထွက်ပေါ်လာသည့် အတွက် လျှိုအဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတော့သည်။

‘ဟင်’

ကောင်လေးပါကလား။ သူ့လက်ထဲတွင်မလည်း အောင် လောင်ငှက်ကြီးနှစ်ကောင် ပါလာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေထေ သည်ကြောင့်...

‘ခင်ဗျားကိုတိုက်ခိုက်တဲ့ အောင်လောင်ငှက်က ကျွန်တော် အကောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်အုပ်စုတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ။ သူ့ရဲ့ ထောက်မှာလည်း ဘာအဆိပ်မှမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားမျက်နှာက ဒဏ်ခံ လေးက တင်ချာထည့်လိုက်တာနဲ့ ပျောက်သွားမှာပါ။ ဘာမှစိုးစိုး ထိတ်လန့်စရာ မရှိပါဘူး။ အဆိပ်လူးထားတဲ့ အောင်လောင်နှစ် ကောင်က သည်မှာလေ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စောစောကပဲ သတ် လိုက်တာ’

‘ဟင်’

‘ဟာ’

‘ဘယ်လို’

‘ဘယ်လိုသဘောလဲဟင်’

‘ကျွန်တော်မရှိလျှင် သူတို့တွေက တခြားလူတွေ တိရစ္ဆာန် တွေကို ဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့ သတ်လိုက်ရတာလေ’

‘ဟင်-နို့ဖြင့် ကောင်လေးက မရှိတော့ရင်ဆိုတော့ ဘယ် သွားမှာမို့လဲ’

‘လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက အလွတ် ဆေးမှာလဲဗျာ...လူသတ်သမားကလည်း ပြေးလွတ်ရိုးထုံးစံရှိလို့လား’

‘နို့ဖြင့်...’

‘ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ဖမ်းနေကြတယ်ဆိုတာ သိတယ်လေ၊ ပြေးမလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာလဲ သိနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ သူတွေကို မသတ်ချင်ပါဘူး။ မီးလောင်ကုန်းရွာသား မုဆိုးဖိုးထူးတို့ ထွန်းအောင်တို့ ကင်မတီးရွာက မုဆိုးတင့်လွင်တို့ကို သတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာကလဲ သူတို့က သေ သင့်သေထိုက်တဲ့ သူတွေလေ၊ လူလောကကြီးထဲမှာ မရှိသင့်တဲ့သူ တွေပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ဆင်သေမြှောင်တောင်ကြောပေါ်မှာ ဝါးခုတ်သမား တစ်ယောက် သေရတာကကော’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်မေးလိုက်သည်တွင်...

‘ဒါကတော့ သည်နှစ်ကောင် သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ လုပ်

လိုက်ကြတာ၊ နို့ကြောင့်လည်း သည်နှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်
တိုင် သတ်လိုက်ရတာပဲပေါ့၊ သည်လိုမှမလုပ်လျှင် ကျွန်တော် မရှိ
လျှင် သူတို့ လူတွေကို ထပ်သတ်နေကြဦးမှာလေ'

‘ဪ’

‘အင်း’

‘အေးလေ...ခုလို အမြင်မှန်ရပြီး အဖမ်းခံတယ်ဆိုတော့
လုပ်ရဲလျှင် ခံရတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတွေရဲ့လုပ်ရပ်ပဲ၊ နို့ဖြင့်
ချိုးကျူးပါတယ်ကွာ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ကိုအောင်လေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံး
လိုက်လေပြီး..

‘ဘာကြောင့် ဘယ်လိုနာကျည်းမှုကြောင့် လူသုံးယောက်
ကို သတ်လိုက်ရတာလဲဆိုတာ မပြောပြနိုင်ဘူးလား’ လို့ မေးလိုက်
၏။

‘သိချင်လို့ ပြောပြတာပဲရှိမှာနော်၊ အသနားခံလိုစိတ်နဲ့
အပြစ်ဒဏ်ကို ပေါ့လျော့လိုစိတ်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့
ကြိုတင်ပြောထားပါရစေ’

သို့ သူပြောလာသည့်စကားကြောင့် ကောင်လေးထံ
ကျွန်တော် လေးလေးစားစား ကြည့်နေလိုက်မိတော့၏။

ကောင်လေးသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလာလေပြီး ဒဏ်ရာ
ရထားသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်ကာ..

‘ခင်ဗျားမျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ပေးပါမယ်၊
အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး၊ သည်ည လျှို့ဝှက်မှာပဲ အိပ်ကြတာပေါ့၊
ညကျမှ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်လေ၊ မနက်ကျလျှင်
ဖြင့် တရားဥပဒေရဲ့ အဆုံးအမကို ခံယူဖို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့
လိုက်ခဲ့ပါမယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်လေးပြောလေသည့်
အတိုင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် လွန်စွာမှကောင်းလေသည်ကြောင့် သူ
ပြောပြလေသည်အတိုင်း မချွင်းမချန်ဆိုသော်လည်း အချို့သော သူ
၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပြော
ရန်မသင့်၍ ချန်လှပ်ထားခဲ့ရခြင်းကိုတော့ဖြင့် နားလည်ခွင့်လွှတ်စေ
ချင်ပါသည်။

x x x

‘ဟိတ်ကောင် မဝင်နဲ့ ထွက်သွားစမ်း’

‘ဟိတ်ကောင် မဝင်နဲ့ ထွက်သွားစမ်း’

‘ဟိတ်ကောင် မဝင်နဲ့ ထွက်သွားစမ်း’

‘ဟိတ်ကောင် မဝင်နဲ့ ထွက်သွားစမ်း’

နီထွေးသည် သူသင်ပေးလေသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း
လိုက်ပြောတတ်သည့် သာလိကာလေးကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ကြည့်
ရင်း...

‘မင်းက အင်မတန်စကားတတ်တဲ့ကောင်ပဲကွ’ ဆိုလျက်
ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို သာလိကာလှောင်ချိုင့်အတွင်း ထည့်ပေး
လိုက်၏။

‘တာပလူးအားကြီးလော်’

‘ဟင်-မင်းက အလာကြီးပါလား၊ ငါ့ကို အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့တောင် ပြောတတ်နေပါကလား’

နီထွေးတစ်ယောက် သူထင်ထားသည်ထက် ပိုတတ်နေ
သော သာလိကာလေးကို ပီတိဖြာစွာ ကြည့်နေမိပြန်၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘နီထွေး နင်ဟာလေ တစ်နေ့တစ်နေ့ သည်ငှက်နဲ့ပဲ အချိန်
ကုန်နေတာပဲ၊ နင်ငယ်တော့တဲ့အရွယ်လဲ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့
အတွက် ဘာမှလဲအားကိုးဖော်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ လာခဲ့စမ်း...ထင်း
လာပေါက်စမ်း၊ နင့်ပထွေးကြီးပြန်လာလျှင် နင်မလွယ်ဘူးမှတ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ’ ဆိုလျက် နီထွေးသည် သာလိကာ
လေးကို ‘ငါသွားတော့မယ်’ ဆိုလျက် ထိုနေရာလေးမှ အပြေး ကလေး
သူ့အမေနားသို့ ထွက်သွားလေပြီး...

‘အမေကလဲဗျာ...ကျွန်တော် စောစောကတင် ရေခပ်ပြီးပြီ
မဟုတ်လား၊ သည်ထင်းတွေက အမြစ်ဆုံတွေ ကျွန်တော် ဘယ်နိုင်
ပါ့မလဲ၊ အမေယောက်ျားကြီးလာမှ ခွဲခိုင်းပါလား၊ အဖေဆို ကျွန်တော့်
ကို ဘာမှခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး’ လို့ ပြောလိုက်ရုံရှိသေး။

‘ဒေါက်’

‘အား’

လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသော သူ့အမေက သူ့ခေါင်းကို ဒေါက်
ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လိုက်လေတော့၏။

‘အောင်မယ်...နင်ကများ သည်စကားပြောဝံ့သေးတယ်၊
နင့်ပထွေးကြီးသာရှိလို့ကတော့ နင်ကျောကော့သွားပြီမှတ်၊ သွားစမ်း
မြန်မြန်သွားထင်းခွဲချေ’

သို့ဆိုလာပြန်တော့ နီထွေးတစ်ယောက် ပေါက်ခေါ်ကြီးကို
မနိုင်မနင်းမ၊ ကာ အမြစ်ဆုံထင်းတုံးကို သူရှိသမျှ ခွန်အားလေးဖြင့်
ပေါက်နေလိုက်ရပေတော့၏။

ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ၊ လူကိုကလည်း ခပ်နွဲ့နွဲ့ရယ်။ ဘာ
ကြောင့်ရယ်မသိ။ အဖေသည် သူ့ကိုချစ်၏။ အလိုလိုက် ဖူးဖူးမှုတ်
ထား၏။ အမေက သို့ဆိုသလိုမဟုတ်။

‘ယောက်ျားလေးမွေးထားပါရဲ့တော်၊ မိန်းကလေးလောက်
မှ အသုံးမကျဘူး၊ အလကားကောင် ဂန်ဒူး’

သူ့ကို 'ဂန်ဒူး' ဆိုပါကလား။ သူ့ကိုက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ စကားပြောတတ်တာ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ချစ်တတ်တာ၊ သန့်သန့် ပျံ့ပျံ့နေတတ်တာ၊ သို့ကြောင့်လည်း သူ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပေါင်း အသင်းလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေးတွေက ကြမ်းတမ်းလိုက် တာ၊ ကစားတာခုန်ပေါက် ပြေးလွှားတာ၊ စကားပြောတာက အစ ပေါ့။ ဒါကို သူမှမလိုလားတာ သူ့အဖေကလည်း 'သားယဉ်ကျေး လိမ္မာရမယ်နော်၊ သိမ်မွေ့ရမယ်နော်' လို့ အမြဲပြောခဲ့သည်။ သို့ ကြောင့် လည်း ရွာဦးဘုန်းကြီး ဦးပညာဗလထံတွင် အပ်နှံခဲ့၏။ သည်လိုပဲရွာထဲက ယောက်ျားလေးခပ်များများ သူနှင့်အတူ ဦးပညာ ဗလထံတွင် ပညာသင်ကြရ၏။

နေ့လယ်ခင်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျိန်းပြီ (အိပ်ပြီ)ဆိုလျှင် သူသည် စာကိုသာ ကျက်နေတတ်၏။

'နီထွေး လိုက်ခဲ့လေကွာ...ငှက်သွားပစ်ကြမယ်' လို့ အဖော် တွေက ခေါ်ကြ၏။

'ဟာ...ငှက်လေးတွေ သနားပါတယ်၊ သူများအသက်ကို မသတ်ရဘူးလို့ ဘုန်းဘုရားက မှာထားတယ်မဟုတ်လား'

သို့ဆိုလျက် သူငြင်းပယ်ခဲ့၏။

သည်တော့...

'မင်းကွာ...ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲပဲ၊ ယောက်ျားလေးဆို

တာ လက်ရဲဇက်ရဲရှိရလိမ့်မယ်၊ နို့မှလည်း မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ် မှာလေ။ ငါတို့တွေက တောကိုမှီပြီးနေကြရတာ၊ တောတောင်ထဲမယ် သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ ပျားဖွပ်အလုပ်နဲ့ အမဲရှာပစ်တဲ့ မုဆိုးအလုပ်နဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်စားကြရမှာလေကွာ'

'ဟေအေးကွာ... ငါတော့ သူများအသက်ကို မသတ်ချင် ဘူး၊ သူများအသက်သတ်ပြီးလဲ ဝမ်းစာရှာမစားနိုင်ဘူး၊ ဖက်ခူး၊ မှိုနုတ်၊ တောင်းယက်စားမယ်ကွာ'

'ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... နီထွေးရယ် မင်းက တကယ့် ကို ဂန်ဒူးပါပဲလား၊ ဒါ မိန်းကလေးတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်လေကွာ၊ အေးလေ...မင်း မလိုက်ဝံ့လည်း နေခဲ့ချေ'

သို့ဆိုသလို နီထွေးသည် မုဆိုးအလုပ်ကို မလုပ်လိုသော် လည်း အရွယ်လေးရလာသည်တွင် သူ့အမေယောက်ျားကြီးက သူ နှင့်အတူ တောတောင်ထဲကို လိုက်စေ၏။

ကြက်ထောင်၊ ငှက်ထောင်၊ ကပ်ဘီထောင်၊ ထောင်ချောက် အမျိုးမျိုး တပ်ဆင်နည်းကို သင်ပေးလေ၏။

သူမလုပ်ချင် ငြင်းပယ်လို့မရ။

'မိရိုးဖလာအလုပ်ပဲကွ၊ လုပ်ရမှာပေါ့၊ မင်းကို အလကား ကျွေးမထားနိုင်ဘူး' ဆိုလျက် အတင်းစေခိုင်းလုပ်စေ၏။ ရိုက်နှက် ၏။ သို့ဆိုတော့မူ မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရတော့၏။

အမေယောကျ်ားကြီးကို သူကြောက်သည်။ ရွံသည်။ စက်ဆုပ်သည်။ ထိုလူကြီးက သူ့ကို အဲလိုခိုင်းလေ အဖေ့ကို သတိရလေ ဖြစ်၏။

အဖေ ဘာလို့ သူ့အမေနဲ့ သူ့ကို လောကကြီးထဲတွင် မျက်နှာငယ်ဖြင့် ထားခဲ့တာပါလိမ့်။

‘ဘုန်းဘုန်းဘုရား ဘယ်လိုကြောင့် အဖေက ကျွန်တော်တို့သားအမိကို ပစ်သွားရတာလဲဟင်’

လို့ သူမေးဖူး၏။

‘ပစ်ထားခဲ့ချင်လို့ ပစ်သွားတာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ အချိန်ရောက်လာတော့လဲ သွားရတာပေါ့လေ’

‘နို့ဖြင့်လည်း ရှေ့ကလူကြီးတွေ သွားပြီးမှ သွားလို့မရဘူးလား’ ဆိုလျက် စောဒကတက်ဖူး၏။

‘သေမင်းနိုင်ငံသွားတာ တန်းစီပြီး အလှည့်ကျသွားချင်တယ်ဆိုလို့ မရဘူးလေ၊ သေမင်းက သူခေါ်ချင်တဲ့သူကို လာခေါ်မှာပဲ’

‘အဲဒါတော့ မတရားဘူးထင်တယ်၊ အဖေဆို အရွယ်ကောင်း၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် သန်သန်စွမ်းစွမ်းရယ် လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေမယ်ဆို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် အချိန်တွေအများကြီး ကျန်သေးတာပဲ၊ ဟော... ဘကြီးမှန်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကြည့်စမ်း အိုးမင်းချိနဲ့ ရောဂါကလဲ

စုံပါ၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နိုင်တဲ့အပြင် သူ့ကိုတောင် အိမ်သားတွေက ဝိုင်းပြုစုနေရတာနဲ့တင် အလုပ်တွေ ပျက်ကြရသေးတယ်၊ သေမင်းက ခေါ်တယ်ဆို အဲလို ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ အရင်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...နီထွေး...နီထွေး မင်း ဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူး၊ ဒါတွေ မင်း ခုတော့ သိဦးမှာမဟုတ်သေးပါဘူး ကဲ-ကဲ-မင်းအလုပ် မင်းသွားလုပ်ချေ’

သို့နှင့် သူကျေနပ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ သူသည် မကျေနပ်ချက်တွေ အများကြီးရှိ၏။

သူ့အဖေက ယဉ်ကျေး၏။ သိမ်မွေ့၏။ သူ့အသက်မသတ်ခဲ့ဘူး။ သို့ပေမယ့်လို့ တောတောင်ထဲမယ် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်အလုပ်နဲ့ မိသားစုကိုလုပ်ကိုင်ကျွေး၏။ ဘာသာတရားကိုကိုင်ရှိုင်း၏။ သို့တောင်မှ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရ၏။ သေရတာပဲကြည့် သစ်ခုတ်ရင်းသစ်ပင်ပိလို့...။ သည်တော့ အမေက အဖေညွှန်းပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်မှာ နောက်ယောကျ်ားထပ်ယူခဲ့တယ်။ အားကိုးရာ လိုတယ်လို့အကြောင်းပြ၏။ ဒါကိုသူကမကျေနပ်ချေ။ ဘုန်းဘုန်းဘုရားကိုလျှောက်ဖူး၏။

‘နီထွေး မင်းဘာမှမသိပါဘူး... မင်းအမေက အရွယ်ကောင်း၊ မင်းကိုပါရှာဖွေကျွေးမွေးရမယ်ဆိုတော့ မနိုင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့

အားကိုးရာရှာတာလဲရာပစေပေါ့ မင်းကအမေကိုဘာမှကူနိုင်သေးတာ မှမဟုတ်တာ...

သို့သာ ဘုန်းတော်ကြီးပညာဗလကပြောခဲ့၏။ သည်တော့ သူ့အမေ၏ယောက်ျားကြီးအိမ်တွင်နေခဲ့ကြရ၏။

ထိုလူကြီးက သူ့အဖေလိုမဟုတ် မုဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သားသတ်မုဆိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကြတော့ကြည့်စမ်း... အသက်ရှည်လိုက်တာ၊ အမဲလိုက်ရင်း ဝက်ဝံကုတ်ခံရ၏။ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ဗရေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာ၏။ သေလုမျောပါးခံစားခဲ့ရ သော်ငြား အသက်မသေခဲ့...။ သို့နှင့်ပတ်သက်၍ နီထွေးသည် သေမင်းဆိုတာကြီးကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့၏။

‘အလကားသေမင်း’ လို့သူသတ်မှတ်လိုက်၏။

‘သည်လိုတွက်လို့မရဘူးလေ နီထွေးရဲ့... မင်းနားမလည် တာတွေအများကြီးရှိတယ်ကွ၊ မင်းအဖေက အတိတ်ကံမကောင်း လို့ပဲ။ မင်းပထွေးက အတိတ်ကံကောင်းလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့... ခုဘဝ ခံစားရတာတွေဟာ အတိတ်ဘဝကပြုခဲ့တာတွေရဲ့ အကျိုးဆက် လေ။ အေး...ခုဘဝ ပြုခဲ့ကြတာတွေကိုတော့ နောင်ဘဝမှာခံရမှာ ပေါ့ လေ...’

သို့သာ သူ့သိခဲ့ရ၏။ ကြေကြေလည်လည်တော့ဖြင့် နားလည်ခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

အင်းလေ...ဒါတွေထားပါတော့ ဘုန်းတော်ကြီးပညာဗလ သလို သူ့ကြီးဇာလျှင်သူသိရမှာပဲ။ ခုတော့ သူ့အဖေပြောသလို နံယူချက်ကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားဖို့ပဲပေါ့။

သို့ဆိုတော့...မဖြစ်မနေလုပ်ရသည့်သားသတ်ခြင်း အလုပ် ချစ်ဖြစ်နိုင်သည့်အခါ လုပ်ရသောအခါ သူ့အနာခံ၍ သားသတ် ကိုရှောင်ခဲ့လေသည်။

အနာခံခြင်း၏အကျိုးဟုပြောရလေမလား။

‘မင်းက ဘာမှအသုံးမကျဘူး၊ အလကားလန်ဒူးကောပီပဲ’ ခြင်းမှလွဲ၍ အတင်းအဓမ္မခိုင်းစေခြင်းမရှိတော့ချေ။

သို့ပေမင်္ဂ သူမုဆိုးပညာအချို့ကိုတော့ဖြင့်ရလိုက်ချေ၏။

x x x

‘နီထွေး’

‘ဗျာ’

‘မင်း... သည်ကနေ့ ငါနဲ့တောထဲလိုက်ခဲ့ချေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သို့ဖြင့် တစ်နေ့ နီထွေးတစ်ယောက်အမေယောက်ျားဖြစ်သူ တောထဲလိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ သူတောထဲမလိုက်ရတာကြာပြီပဲ လိုကြောင့် ခုလိုက်ခဲ့ရပါလိမ့်။ ခါတိုင်းအမေက...

‘ရှင်သားကိုခေါ်သွားချေ’ လို့ထည့်ဖူး၏။
 ‘မင်းသားဘာအသုံးကျလို့လဲ... ငါ့ဘာသာသွားမယ်’ လို့
 သာပြောပြီးသူ့ကိုမျက်စောင်းခဲသွားလေသာရှိ၏။ မည်သို့ပင်ရှိစေ
 နီထွေးသဘောကျ၏။ သူ့ကိုယ်၌က သားသတ်ခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်
 လိုသည် မဟုတ်ပါကလွှား။

ကနေ့ ထူးခြားသည်ဟုထင်၏။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။
 သို့ဖြင့် နီထွေးသည်သူ့အမေယောက်ျားနှင့်တောသို့ခပ်စောစောလိုက်
 ခဲ့ရတော့၏။

‘အမေမစ်သွားမလို့လားအဖေ’
 သို့သူကမေးလေသည်တွင်-
 ‘ငါကတော့ထဲအမေမစ်သွားလို့ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲကွ’
 လို့ခပ်မာထန်ထန်ပြောလာလေ၏။

‘ဟုတ်ပါဘူးအဖေ၊ ကျွန်တော့်ကိုမခေါ်တာကြာလို့အထွေ
 အထူးဘာကိစ္စများလဲလို့ သိချင်တာပါ’

‘ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး ငါခေါ်ချင်လို့ခေါ်တာကွာ’
 သို့သာ အမေယောက်ျားကြီးကပြောပေမင့် ‘ဖာလာ’ စခန်း
 သို့ရောက်လျှင်...

‘ဟိတ်တောင် နီထွေး မင်းမှတ်ထား ဒါငါ့တူပဲ’ လို့ဖာလာ
 စခန်းဝါးတံတစ်လုံးတွင် ရောက်နှင့်နေသည့် သူနှင့်မတိမ်းမယိမ်း

လူငယ်ဖြင့်မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

သူ လွန်မင်းစွာအံ့ဩသွားတော့၏။

ကင်မတီးရွာသားမြင့်မောင်က သူ့အမေယောက်ျားကြီး၏တူ
 တော်သူဆိုပါကလား... အလျင်ကတစ်ခါဖူးမျှပြောဆိုခဲ့ခြင်းရှိခဲ့သည်
 မဟုတ် ယခုမှတူတော်သည်ဆိုပါလား... မြင့်မောင်ကိုသူသိတာပေါ့
 ဘုန်းတော်ကြီးဦးပညာဗလ ကျောင်းဘုရားပွဲတုန်းကဖြစ်
 သည်။

‘ဟိတ်ကောင်... ဂန်ဒူး’

သို့ဆိုသလို နီထွေးတစ်ယောက်မအေးပွင့်တို့နှင့် သွားသွား
 လာလာရှိစဉ် သူ့ကိုလှမ်းခေါ်ခဲ့၏။

‘ငါ ဂန်ဒူးမဟုတ်ဘူး’

သို့ သူလှည့်ပြောခဲ့၏။ သည်တုန်းက မအေးပွင့်နှင့်အတူ
 မူယာတို့ဖြူပြာတို့ပါသောကြောင့်သူဒေါသထွက်သွားမိ၏။ သူ့အမေ
 ယောက်ျားကြီးထိုလိုသူ့ကိုခေါ်ခဲ့စဉ်ကလည်းကျေနပ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပေ
 မင့် အနွေယောက်ျားကြီး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်မခံချိုမခံသာငြိမ်ခံခဲ့ရ၏။

ယခု သူနှင့်သက်တူရွယ်တူကောင်က သို့ခေါ်လာလေသဖြင့်
 လှည့်ကြည့်၍ မကျေနပ်ကြောင်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အားလားလား... သူတို့ကသုံးယောက်တောင်။ သူတို့ရွာ
 သားထွန်းမောင်နှင့်ဖိုးထူးပါကလား။ အဲဒီကောင်ကိုတော့ဖြင့်သူမသိ၊

သူကသူ့ကိုမသိလေဘဲနှင့် ဘယ်တွက်သို့ရန်စလိုသည့်သဘောခေါ်
လိုက်တာပါလိမ့်ဆိုတာ အထွေအထူးစဉ်းစားစရာ မလိုပြီ...ဟိုနှစ်
ကောင်ချိန်တာဖြစ်မည်။

‘မင်းက ဂန်ဒူးမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အခြောက်ပေါ့’

‘ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...’

သည်ကောင်ကအဲလိုပြောပြီး ရယ်လေ၏။ ဖိုးမောင်နှင့်
ဖိုးထူးကပါရယ်ကြလေ၏။ သို့ကြောင့်သူသည်ကောင်မလေးတွေ
ရှေ့တွင်ဤသို့ပြောရပါမလားဆိုကာအနီးရှိအုတ်ခဲပိုင်းကိုကောက်ယူ
ကာသူ့ခေါင်းကိုထုချရန် ဒေါသတကြီးအနားကပ်သွားလိုက်၏။

‘အောင်မယ် မင်းက ငါ့ကိုလုပ်ချင်တယ်’

သည်ကောင်က သို့ဆိုပြီး သူ့ကိုပြေးထိုးလာချေတော့၏။
စာကယ်တမ်းကျတော့ နီထွေးသည်အခံချည်းသက်သက်...

သူ့တစ်သက် တစ်ခါဖူးမျှထိုးကြိတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုခဲ့
သည်ကိုး။ ပြောလို့သာပြောသည် ဟိုကောင်ကလက်သွက်သည်။

ဖူးယောင်ပြိုကျလဲခဲ့ရသည်မှာနီထွေးဖြစ်ချေတော့၏။

‘ထို့’

တံတွေးဖြင့်ပင် ထွေးသွားသေးတော့၏။

‘နင်ကလဲဟယ် နိုင်အောင်လဲမထိုးနိုင်ဘဲနဲ့’

သို့ဆိုသလို မအေးပွင့်ကမဲ့ရှွဲပြောလာလေ၏။ ခြေဆောင်

ကာ သူ့ကိုပင်ဖေးမ မထူလေပဲ ဖြူပြာ၊ မူယာတို့ကိုခေါ်၍သူ့အပါးမှ
ထွက်သွားလေ၏။ သူ့ကိုစိတ်ကောက်သွားခြင်းမဟုတ်။ အထင်
သေးအမြင်သေးဖြစ်သွားခြင်းပင်။

‘သူလိုယောက်ျား ဘယ်လိုလုပ်ငါအားကိုးရမှာလဲ’

သို့ဆိုသလို ထိုနေ့က မအေးပွင့်ပြောဖူးသည်ဟု နောင်
ရက်များတွင်ဖြူပြာ မူယာတို့နှင့်တွေ့ဆုံ၍သိခဲ့ရ၏။

ဟိုကောင်သေနာနှစ်ကောင်က တစ်ရွာသားကို မြှောက်ထိုး
ပင့်ကော်လုပ်ခဲ့လေခြင်းကြောင့် မအေးပွင့်၏အထင်မြင်သေးခံလိုက်ရ
ခြင်းဖြစ်တော့၏။

သည်နောက်ပိုင်း မအေးပွင့်နှင့်ဆုံခဲ့လေတော့၏။

ဖန်ခန့်ခြင်း၊ အိစ္စတ်ခန့်ခြင်း၊ တုတ်ထိုးခြင်းတွင် နီထွေးမပါ
ခဲ့ရတော့ချေ။

‘ဟဲ့ နီထွေးလဲပါချင်တာပေါ့’

သို့ဆိုသလို ဖြူပြာ မူယာတို့ကမအေးပွင့်ကိုပြောကြ၏။
ယခင်ကဆိုပါလျှင် သူတို့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကစားကြ၏။

‘ဟဲ့ နီထွေး လာလေဟယ်’ လို့မအေးပွင့်ကခေါ်တတ်
၏။ နီထွေးသည်လည်း-

‘ဟိတ်ကောင်နီထွေး ဘောလုံးတန်မယ် ကွန်ယောက်
လိုတယ်၊ လာကွ’

ဆိုသူကိုငြင်းပယ်လေပြီး မအေးပွင့်တို့နှင့် တုတ်ထိုးတတ်၏။ အိစ္စတ်ခုန်တတ်၏။ နီထွေးသဘောကတော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမကစားလို။ မိန်းကလေးများနှင့်သာပျော်ပျော်ပါးပါးရယ်ရယ်မောမောလုပ်လုပ်ရှားရှားကစားလို၏။ မအေးပွင့်တို့ကလည်း..

‘နီထွေး အဲဒီကောင်တွေနဲ့ မကစားနဲ့ ငါတို့နဲ့လာကစားချေ’ လို့ အရေးတယူလုပ်ပြောတတ်ချေ၏။

သည်တော့....

‘နီထွေးကန်ဒူးပါကွာ မိန်းကလေးတွေနဲ့သာဆော့ချင်တာ’

‘ဟဲ့နီထွေး သူတို့ပြောချင်တာပြောပါစေ’ ဆိုလျက် မအေးပွင့်ကပြောတတ်ပြန်၏။

ယခုတော့မူ သူ့ကိုမခေါ်လေသဖြင့်

‘သည်ကောင် ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမ မဟုတ် ဂလောင်ဂလင်သေနဲ့ ပန်းထုတ်တာပေါ့’

‘ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား’

‘ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း..ဟား..ဟား..ဟား’

မိန်းကလေးတစ်သိုက် မအေးပွင့် စကားကြောင့် ထောက်ခံရယ်မောကာ ဝိုင်းရယ်လှောင်ပြောင်ကြတော့၏။

သို့ကြောင့်သူ့အရှက်ရခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှပြေးထွက်ခဲ့သည်။

‘နီထွေးသနားပါတယ်၊ နင်ကလဲဟယ် အလျင်က ခေါ်

ခေါ်စာစားပြီးတော့ အခုတော့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာတဲ့’

‘ဟဲ့ သူ့ဟိုနေ့က ကင်မတီးရွာသားမြင့်မောင်ကိုတစ်ချက်ကလေးမှ ထိအောင်ပြန်မှမထိုးနိုင်တာ ယောက်ျားချင်းဖြစ်ပြီးအဲဒီလောက်ညံ့မှတော့ ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ’

‘ဟဲ့ညည်းကပဲ ရန်မဖြစ်ရဘူး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နေရမယ်ဆို....’

‘ဟုတ်တယ်လေ နို့ပေမင့် ယောက်ျားချင်းအသားလွတ်အစော်ကားခံရတာမျိုးတော့ ငုံ့မခံသင့်ဘူးပေါ့ဟယ် ပြီးတော့တစ်ရွာသားက စော်ကားချင်တာမျိုးကျတော့ မခံနဲ့ပေါ့ဟဲ့...’

နီထွေးနားလည်လိုက်ချေပြီ။ သို့ပေမင့် သူကလဲသူပင် သူ့တွင်ခွန်အားတွေမာန်တွေ မရှိသည်ပဲ..။

နောင်သို့အဖြစ်မျိုးမကြုံအောင်သူ့လေ့ကျင့်ရပေဦးတော့မည်။ သို့သာ သူသိထား၊ တွေးထားပေမင့် သူမလုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။ မအေးပွင့်တို့နှင့်လည်းမဆုံတော့ချေ။

မအေးပွင့်တို့ကလည်း နီထွေးကို မခေါ်ကြတော့ချေ။ သည်တော့ သူ နီထွေး အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရ၏။

ကိစ္စမရှိပြီ။ သူ့နေတတ်သလိုနေတော့မည်။

အမေနား၌သာနေခဲ့၏။ အမေ့ကိုကူခဲ့၏။ ပျော့ပြောင်းနို့နောင်းသော်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိခဲ့ချေပြီ။

သည်လိုနေခဲ့ရာမှမြင့်မောင်နှင့်သူ့ကိုစွဲမေ့မေ့ပျောက်ရှိခဲ့၏။ ယခုဖာလာစခန်းတွင်ဆိုကြပြန်ချေပြီ။

သို့သော်ဆိုရာ၌လည်းအံ့ဖွယ်ကောင်းစွာအမေ့ယောက်ကြီး၏တူတော်စပ်နေသည်ဆိုပဲ။

သည့်ပြင် သူတို့ရွာသားထွန်းမောင်နှင့် ဖိုးထူး လည်းနှစ်ယောက်ပြန်၏။

သူတို့ကသူ့ကိုပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ ဘုရားသူ့အမေယောက်ျားကြီးကဘာလို့သူ့ကိုခေါ်လာတာပါလိမ့်။ ကျောချမ်းမိတာတော့အမှန်။

မြင့်မောင်သည် သူ့ကို စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်နေလေ၏။

‘ဟိတ်ကောင်တွေ ဒါ ငါ့သား...’

သို့ သူ့အမေယောက်ျားကြီးက သူတို့ကို မာထန်ထန်နဲ့ ကာမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီး-

‘နီထွေး... မင်း ငါတို့ကိုချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးဖို့ပဲရှိတာ။ ငါတို့အမဲကြီးရှာဖွေကြမယ်၊ မင်းအလုပ်ကစခန်းလည်းစောင့် ငါတို့ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့အဖေ’

သူ့အမဲမပစ်ရဆိုသည်ကြောင့် သူ့အနည်းငယ်တော့ဖြင့်

ချမ်းသာသွား၏။ နို့ပေမင့် ဟိုသုံးကောင်ကသူ့အပေါ်ဘယ်လိုဆက်ဆံလာကြလေမည်မသိ။ ဒါကတော့ သူ့ကံပေါ့ သူကတော့အတတ်နိုင်ဆုံး သူတို့ကို မျက်နှာချိုသွေးရမည်။ အောက်ကျိုဆက်ဆံရမည်။

လူ့အောက်ကျိုလို့ကတော့ မသေနိုင်ပါဘူးလေ။

သို့ဆိုသလိုနီထွေးသည် သူတို့တူအရီးတွေ အမဲပစ်ထွက်ကြလျှင် စခန်းတွင် အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေခဲ့ရ၏။ သူ့အလုပ်မှာ ထင်းမီးပုံကိစ္စတွက် ထင်းခြောက်တွေစုဆောင်းရ၏။ ချက်ပြုတ်ရ၏။ အချက်အပြုတ်မှာတော့ သူ့ကျွမ်းကျင်လှ၏။ အမေ့ယောက်ျားကြီးသည်အမဲရှာကောင်းသလို ကျကျနနချက်ပြုတ်စားသောက်တတ်သူလည်းဖြစ်၏။ အချက်အပြုတ်ကောင်းသော အမေ့ကိုလည်း သို့ကြောင့်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ သူ နီထွေးသည်လည်း အမေ့သင်ကြားမှုကြောင့် အမေ့နီနီအချက်အပြုတ်ကောင်းသူ ဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့် အမေ့ယောက်ျားကြီးသည် နီထွေးကိုခေါ်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သည်တစ်ခေါက် အမေ့ယောက်ျားကြီး အမဲပစ်ထွက်ခဲ့သည်တွင် အခါတိုင်းလိုဟင်းစားအတွက်လောက်သာမဟုတ်။ အဲဒီဆောက်ရန်ငွေလို၍ အမဲကြီးများများစားစားပစ်ခတ်စုဆောင်းကာ ရောင်းစားဖို့ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် တောထဲတွင် အတော်ကြာကြာ နေကြရပေမည်။ သည်တော့ အစားကောင်းကောင်းစားဟတ်သော အမေ့

ယောက်ျားကြီးအတွက်ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရန် နီထွေးလိုအပ်သည်။ သူ၏တူတော်မောင်နှင့် သူငယ်ချင်းများကိုလည်း သူ့အား ကူညီပံ့ပိုးကြရန် ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသည်က အမေ့ယောက်ျားကြီး အမေ့ကိုပြောခဲ့သည့်အကြောင်းပြချက်။ တကယ်တော့ သူတို့ပြောဆိုနေကြသည်ကို နီထွေးသိရသည်မှာ ကျားကောင်ကိုသတ်ရန် ဖြစ်ချေတော့၏။

ဖာလာစခန်းတွင် ကျားတစ်ကောင်လှည့်ပတ်ကျက်စားနေသည်ဟုသူတို့သိထားပုံရ၏။ သူတို့သိထားလေသည့်အတိုင်း ဖာလာစခန်းတစ်ဝိုက်ကျားကောင်၏ခြေရာများထပ်နေသည်ကို တွေ့ကြ၏ဟုဆိုသည်။ ကောင်လုံးကိုတော့ဖြင့်တွေ့မိသေးပုံမပေါ်။ ညညဆိုလျှင်ဖြင့်တော့ ကျားကောင်ဟိန်းသံကိုကြားနေကြရ၏။ သူတို့ ကျားကောင်ကိုရလျှင် ထောပေပြီ။ ကျားတစ်ကောင်လုံးသည် ရွှေတုံးကြီးနှင့်အလားသဏ္ဌာန်တူသည်ဟုပြောရပေမည်။

အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးကအစ အသုံးတည့်ကြသည်ဟု ပြောကြ၏။

သို့ပေမင့်... လွယ်ပါ့မလား...

ထိုသည်ထက် စခန်းတွင်ကျန်ခဲ့ရသည့် “နီထွေး” အတွက် အမေ့ယောက်ျားကြီးက ထည့်စဉ်းစားပေးသည့်အတွက် တော်သေး၏။

ကင်မတီးရွာသားဖိုးမောင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖိုးထူးကိုသော်လည်းကောင်း အလှည့်ကျ အဖော်ထားပေးခဲ့၏။

မြင့်မောင်ကိုတော့မူ နီထွေးနှင့်အဆင်မပြေမှန်းသိ၍ ထားရစ်ခဲ့ခြင်းမရှိလေသလား မြင့်မောင်သည်အားကိုးလောက်သည့်သူဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လားမသိ။ တပူးတွဲတွဲခေါ်သွားတတ်၏။

သည်သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် နီထွေးနှင့်အတူ ဖိုးထူးကျန်ခဲ့၏။ မြင့်မောင်နှင့် ထွန်းမောင်ကို ခေါ်သွား၏။

ကျားကောင်ကိုတော့ဖြင့်ရမလား၊ အမေ့ယောက်ျားကြီး ဝံကောင်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးတိုက်ခိုက်လာရခြင်းကြောင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရလာတော့၏။

‘အတီးကကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး’ သို့ မြင့်မောင်က သူ့ဦးလေးဝံကောင်လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံပင်။

‘ဟကောင်ရ... ခြောင်ကြပ်လေးထဲမှာ ထိပ်တိုက်တိုးမိတော့ သူလည်းနောက်မလှည့်ပြေးသာ ငါလည်းနောက်လှည့်မပြေးသာ ဆိုတော့ သူ့အသက်ကိုယ့်အသက်လုကြရပြီလေ၊ မင်းတို့ကိုလှမ်းခေါ်ဖို့ ဘယ်အချိန်ပေးနိုင်မှာလည်းကွာ...’

ဝံကုတ်ဒဏ်ရာကြောင့် အမေ့ယောက်ျားကြီး စခန်းတွင်နားနေရလေပြီဆိုတော့ မြင့်မောင်၊ ဖိုးထူးနှင့် ထွန်းမောင်တို့လည်းနားနေ

ကြပြီပေါ့။ သူတို့သုံးယောက်သည်မနက်ခင်းလေးတွင် စခန်းပတ်ဝန်းကျင်နေရာလောက်မှာပင် အမဲကောင်ငယ်ကိုထွက်ရှာကြ၏။

နေ့မွန်းမတည့်မီ စခန်းပြန်ရောက်လာတတ်ကြ၏။ သည်နောက် တစ်နေ့လုံးနားနေကြတော့၏။ အရက်သောက်ကြတော့၏။ သို့အရက်သောက်ကြသည် ဆိုရာတွင်မတော့ စခန်းတဲပေါ်တွင် သောက်ကြခြင်းတော့ဖြင့်မဟုတ်။ အမေ့ယောက်ျားကြီးကမကြိုက်သို့ပေမင့် လူငယ်တွေဖြစ်ခြင်း၊ တောတောင်ထဲသွားလာနေခြင်းကြောင့် သူ့မမြင်ကွယ်ရာတွင်မတော့ သောက်ခွင့်ပေးထားချေ၏။ သို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်သည်စခန်းနှင့်အတော်အတန်လှမ်းသောချောင်းမကြီးနံဘေးကောင်ကြောစွယ်ထိပ်မြေပြန့်လေးတွင်သွားသောက်ကြ၏။

သည်တော့ သူတို့အတွက်ပိုလွတ်လပ်သည်ပေါ့။

“ကျားကောင်ကိုရအောင် ပစ်မယ်ကွာ ငါ့ဒဏ်ရာပျောက်လျှင် သက်သာတာနဲ့ မတွေ့မနေလိုက်ရှာပစ်မယ်”

သို့အမေ့ယောက်ျားကြီးက အားခံထားလေသဖြင့် ရွာသို့မပြန်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နီထွေးကတော့ စိတ်ညစ်ရလေပြီ။

သူတို့သုံးယောက်အရက်သောက်နေသည်တွင် နီထွေးသည်ချက်ပြုတ်ပြီးဟင်းလျှာအချို့ကို အမြည်းအလျှိုငှာသွားသွား

ခြင်းကို မလုပ်လိုဘဲလုပ်နေရသဖြင့်..

“အဖေရာ ဟိုကောင်တွေ ကျွန်တော့ကို ထိကပါးယိကပါးနီလားရီရဲ့ ဆဲလားဆဲရဲ့..” လို့ အမေ့ယောက်ျားကြီးကိုအားကိုးတကြီးပြောမိ၏။

“သည်းခံလိုက်စမ်းပါကွာ.. သူတို့က ငါ့အတွက်လိုအပ်နေသေးလို့ပါ။ သည်ကျားကောင်ရမှငါ့ပိုက်ဆံများများရမှာ အဲဒီတော့ မမင်းတို့သားအမိကိုထားဖို့ အိမ်ကောင်းကောင်းဆောက်ပေးနိုင်မှာပေါ့၊ ခုလိုတဲပုတ်လေးနဲ့ မင်းတို့သားအမိကို ငါတစ်သက်လုံးမထားချင်ပါဘူး”

သို့ဆိုတော့ သူမည်သို့မျှဆက်၍မပြောလိုတော့ပြီ။ သူတို့သုံးယောက်နှင့် ပြဿနာမဖြစ်အောင်သာ လိုက်လျှောညီထွေ နေရတော့သည်။

ရဲခါဆိုသလို မြင့်မောင်က နောက်သလိုပြောင်သလို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်သေး၏။

အမေ့ယောက်ျားကြီးကိုလည်း မပြောတော့ပြီ။ ကြိတ်မှိတ်ခံနေရင်း အမေ့ယောက်ျားကြီး မြန်မြန် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပျောက်ကင်းသက်သာပါစေလို့သာဆုတောင်းနေမိတော့၏။

ထိုသည်မှသူ့အတွက် (နီထွေး)ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားမည့်နေ့သို့ရောက်လာရတော့၏။

သူ မျှော်လင့်မထား သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့လည်းစဉ်းစား
တွေးပူခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့။

ထိုနေ့က သူတို့ သာမန်ထက်ပိုမူးနေကြလေ၏။ လူ့အသိ
အသိစိတ်ပင် လွတ်ထွက်သွားကြပုံဖြစ်၏။

‘သည်ကောင် အလကားကွာ...’

‘မြင့်မောင်...မင်းက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ’

သို့ဖိုးထူးက ပြောလေသည့်စကားကြောင့် နီထွေးထိတ်
လန့်သွားမိ၏။

ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်။ သူ ဖိုးထူးကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိ
သည်ကြောင့် ဖိုးထူးကလည်း သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေ၏။

‘ဟိတ်ကောင်ဖိုးထူး... မင်းတို့တွေကိုကြည့်တဲ့အကြည့်က
ဝါးစားတော့မယ့်အကြည့်ပဲကွ။ စိတ်ထိန်းစမ်းပါကွာ’

သို့ဆိုသလို ထွန်းမောင်က ပြန်ပြော၏။

သူ ရွာသို့လည်း မပြန်လိုတော့ပြီ။ သူ့ကိုယ်နိက်က ပျော
ည့်လွန်းလို့ဖြစ်ရာတာ။ သိမ်မွေ့လွန်းလို့ဖြစ်ရာတာ...သို့သာလျှင် တွက်
လိုက်ကာ သူ့ဘဝကို သူပြောင်းလဲဝစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
တော့၏။

‘အေးလေ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာလို့ပျော့ည့်ရမှာလဲ...
သိမ်မွေ့ရမှာလဲ...ပျော့ပြောင်းရမှာလဲ’

သူ ခွန်အားတွေမွေးတော့မည်။ သတ္တိတွေ မွေးတော့မည်။
ခန္ဓာကိုယ်ကောစိတ်ပါ သံမဏိလိုမှာကျောအောင်လုပ်ရပေတော့
မည်။

သို့ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ နီထွေး နံနက်
ဖာလာစခန်းမှထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ထိုညက နီထွေး၏အမေ
ယောက်ျားကြီးကို ပြောပြလိုက်၏။

အမေမျက်နှာကိုမှမထောက်

‘မင်းယောက်ျားမဟုတ်လို့ပေါ့ကွ။ မင်းကိစ္စ မင်းပြန်ရှင်း
ပေါ့။ မင်းယောက်ျားပီသတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြပေါ့ကွ။ ဟား...ဟား...
ဟား’

နီထွေးသိလိုက်ချေပြီ။ သို့ပေမင့် သူသည် ယောက်ျားပီသ
သည်ပြရုံလောက်ဖြင့် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ယုတ်မာသော ယောက်ျား
တော့ဖြင့် သူမလုပ်လိုပြီ။ သို့ကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ စခန်းမှ
ထွက်ခဲ့လေခြင်းဖြစ်တော့၏။ ဤသို့လျှင် မပြန်လိုပြီလို့သာ မိုက်ရူးရဲ
တစ်ယောက်တည်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်သွားရမုန်းမသိ၊ ဘာလုပ်ရ
မုန်းမသိ။ လက်နက်ဆိုလို့ ဓားမတိုတစ်ချောင်းသာပါ၏။ ခြွေဦး
တည့်ရာ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ရာမှ နေမွန်းတည့်လုတိုင် သူ့ဘာမှ
မစားရသေး။ စခန်းတွင် မျောက်သားကင်တွေရှိ၏။ သူယူမလာခဲ့

မိတာကို နောင်စာကြီးစွာရမိ၏။ စာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပေ။ သို့ကြောင့် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်သိုင်ချလိုက်လေ၏။

သစ်ပင်ကိုကျော့မှီလိုက်သည်။ ခြေကုန်လက်ပမ်းလည်းကျလေပြီ။ မှေးခနဲတစ်ချက်ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ သူ့ခြေထောက်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကန်ကြောက်လာသည်သောကြောင့် နိုးလာရလေ၏။

‘ဟင်’

မြင့်မောင်ပါဏလား။ သို့ဖြစ်၍နီထွေးသည် ထိုင်လျက်မှ ကုန်းထလိုက်၏။

‘အုံး’

‘အား’

သူ့ကို မြင့်မောင်က အထမခံ ပိတ်ကန်လာပြန်၏။ သူမြေပေါ်လဲကျသွားရ၏။ နီထွေးသည်ကုန်းရုန်းထလိုက်ပြန်၏။

‘အုံး’

‘အား’

သူမြေပေါ်လိမ့်ကျသွားပြန်၏။ မြင့်မောင် ဘယ်လိုကောင်လဲ။ မနေ့ကလည်း သူ့ကို စော်ကားသည်။ ယခုလည်း နှိပ်စက်ကန်ကျောက်နေပြန်၏။ ဘယ်လိုအပြီးကြောင့်ပါလိမ့်။

နီထွေးသည် လဲပြိုနေရာမှ ကုန်းရုန်းထမည်လုပ်လိုက်၊ မြင့်မောင်ကကန်လိုက်၊ မြေပေါ်လူးလိမ့်ကျသွားလိုက်ဖြင့် သံသရာလည်နေတော့၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်နေပြီဖြစ်သည်။ မြင့်မောင်၏တစ်ဖက်သက်နှိပ်စက်ခြင်းမှလွတ်ကင်းရန် ထွက်ပြေးဖို့နေနေသာသာ လဲပြိုနေရာမှပင်ပြန်မထနိုင်ဖြစ်ရတော့၏။

သို့ရှိစဉ်-

‘ကီးလ်..’

‘ဖပ်..ဖပ်..ဖပ်..ဖပ်..’

‘အား’

‘ဟင်..’ မြင့်မောင်တစ်ယောက်သူ့ကိုပြေးကန်လာပြန်မည်အလုပ်တွင် စွန်ရဲတစ်ကောင်သည် ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာလေသည်မသိ မြင့်မောင်၏မျက်နှာကိုဝင်ရောက်ထိုးသုတ် ခြေအစုံဖြင့် ကုတ်ခြစ်ကန်ကြောက် တိုက်ခိုက်လာခြင်းကြောင့် မြင့်မောင်တစ်ယောက် ထိုနေရာမှ ဒုရောသောပါးပြေးထွက်သွားရလေတော့၏။

‘စွန်ရဲကြီးရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ’

‘မင်းကိုကယ်လိုက်တာ ငါပါကွ’

‘ဟင်’

နီထွေး မြင့်မောင်၏ ကန်ကျောက်ခြင်းကြောင့်နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့်ကြားမှ ဝမ်းထဲတွင်အစာကလည်းမရှိ ခွန်အားတို့ယုတ်လျှော့

ကာအားအင်ပြတ်လပ်နေသည်ကြောင့် မူးဝေနေသည့်ကြားမှအသံ ကြားရာကိုအားတင်းကြည့်မိ၏။ ဘယ်သူရယ်မသိရလေသည့်ပြင်သူ့ အမြင်တွင်အလင်းတို့ဝေဝါးရာမှ ခွေလဲကျသွားရလေတော့သည်။

သူ သတိပြန်ရလာသည်တွင် မြေစိုက်တဲတစ်လုံးတွင်းရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ရောက်နေသည်ကိုသိလိုက်ရ၏။

‘ကီးလ်’

စွန်ရဲကောင်၏အသံကြောင့် တဲအပြင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက် ၏။ တဲရှေ့ကွက်လပ်လေးတွင်ပေါက်နေသည့်မှန်ပင်ကိုင်းထက်မှ စွန်ရဲကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ မြင့်မောင်ကို တိုက်ခိုက်လာသော စွန်ရဲကောင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူကွပ်ပျစ်ပေါ်မှထလိုက်သည်။ မြင့်မောင်ကန်ကျောက်ခုံ သောဒတ်ရာများကြောင့်နာကျင်ခြင်းတော့ဖြင့် သိပ်မရှိလှဆိုငြား ဆာလောင်ခြင်းကြောင့်တော့ဖြင့်မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသေးသဖြင့် အထလိုက်တွင်ယိုင်လဲကျသွားတော့သည်။

‘လူလေး မထနဲ့ဦးကွယ့်’

သို့အသံနှင့်အတူ ယောင်တစောင်းနှင့်လူကြီးတစ်ယောက် သူ့အနားသို့ရောက်လာပြီး သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ သွေးခနဲနှုန်းကို စမ်းလာချေပြီးနောက်...

‘အားရှိသွားအောင် တာလဘောလေးသောက်လိုက်ပါဦး’

ဆိုလျက်ဝါးခွက်တစ်ခုကိုကမ်းပေးလာ၏။ ‘ဝါးဘိုး’ဝါးကို အဆစ်ခံ၍ ဝိုင်းဖြတ်ထားသောဝါးခွက်အတွင်းမှ တာလဘောဟင်းကို ဝါးစွန်းလေးဖြင့်ခပ်ကော်မိသည်နှင့် ထိုယောင်တစောင်းလူဆီကို အဆံ့တဲသြ ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဖွတ်သာနဲ့ချက်ထားတာ’ လို့ ပြုံးပြပြောလာ၏။ သို့ ကြောင့်နီထွေးစားဖူးသည့်တာလဘောဟင်းများတွင်အကောင်းဆုံးဟု သိလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သူသည် တာလဘောဟင်းအတော်များများကို စားဖူးသော် သည်းနှစ်သက်မှုသိပ်မရှိလှချေ။ ယခု ယောင်တစောင်းကြီး၏လက် တာလဘောစားမိသည်နှင့် သူ့အမေလက်ရာဟင်းဖြစ်သည့်ဆန် လှော်ဟင်းကိုသတိရသွားလေတော့၏။

‘အမေလက်ရာလိုပဲဗျာ’ လို့ ယောင်တစောင်းကြီးကို ပြော ခိုက်၏။

‘အေး...တာလဘောဆိုတာ ဗမာဆန်လှော်ဟင်းနဲ့ခပ်ဆင့် ဆပ်ဆိမေမင့် ဆန်လှော်ဟင်းလောက်မကောင်းကြပေဘူးကွ။ မင်းက လက်ရာတာလဘောကျတော့။ မင်းအမေလက်ရာနဲ့တောင်နှိုင်း ပါကလားကွ’

သို့ဆိုသလို ယောင်တစောင်းကြီးသည် ပီတိဖြာပြောလာ တော့၏။

ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်..

သို့ နီထွေးကသတ်တရမေးလိုက်၏။

လူလေးအတော်အားပြတ်နေပုံရတယ်။ သည်ကြား ဟင် ကောင်ကလည်း လူလေးကို နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်နေသေးတယ်။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ

သို့ ယောင်တစောင်းကြီးက သူသိလိုသည်ကိုအလျှင်ပြောရန်မေးလာခြင်းကြောင့် နီထွေးသည်သူဖြစ်စဉ်ကို အတိုချုံးပြောလိုက်တော့၏။

ဟင် နီဖြင့် မင်းကမတရားအစော်ကားခံရတာပဲပေါ့ကွာ ဟုတ်လား ဒီမယ်လူလေး ဘာဘမင်းကိုပညာတွေ့သင်ပေးမယ်၊ အေးအရာရာသူတို့နဲ့သာအောင်ပေါ့ကွာ ဟုတ်ပလား..

ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘရယ် ကျွန်တော်လေ သူတို့က ကောင်းကောင်းဆုံးမချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားဆန်တယောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတို့ကိုသိစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်

သို့အားတက်သရောပြောလာသောနီထွေးကို ယောင်တစောင်းကြီးသည် ပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေပြီး..

အချိန်တော့ဖြင့် ပေးရမှာပေါ့ စနစ်တကျတော့ ရှိရမှာပေါ့ ဟုတ်ပလား..

သည်တော့ ကျွန်တော်ဘာစ လုပ်ရမလဲ၊ ပြောပါဦးအဘရယ် လိုနီထွေးကမျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်တွင်-

လူလေး နားနားနေပါဦး အဘတို့နဲ့ပဲ တူတူဆက်နေဦးပေါ့ကွာ လို့ပြောလေသည်တွင် နီထွေးက မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွားကာ..

ငါတို့နဲ့ပဲနေဦးပေါ့ဆိုတော့ အဘအပြင် ဘယ်သူတွေရှိသေးလို့လဲ ဟင်.. လို့ ကဗျာကသီမေးလိုက်လေသဖြင့် ယောင်တစောင်းကြီးသည်သူကိုပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး..

ငါရယ်..ဟောဟိုက စွန်ရဲကောင်ရယ်ပါပဲကွာ.. လို့ ပြောလာလေမှ နီထွေးတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာသွားပုံရချေ၏။

သူခဲမှန်ဖူးသည့်စာသူငယ်ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ကဲ.. အဘ တောလည်ချေဦးမယ်၊ ဘာမှအားမနာနှင့်နော် ဟုတ်လား.. ဆိုလျှက်အပြင်သို့ထွက်သွားချေတော့၏။

ကီးလ်

စွန်ရဲကောင်သည်မှန်ပင်ပေါ်မှဝဲပျံဆင်းကာ ထိုယောင်တစောင်းနောက်သို့လိုက်၍ပခုံးထက်ခြေချနားလိုက်လေတော့၏။

နီထွေးသည်လည်းသူတို့ကိုကြည့် ရင်းစားနေသော တောလဘောဟင်းကိုဆက်စားလိုက်ချေတော့သည်။

ပြီးနောက် ကွပ်ပြစ်ပေါ်လှဲချလိုက်ပြန်၏။ အတန်ကြာတွင် အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

နီထွေး အိပ်ယာမှတဖန် ပြန်နိုးလာသည်တွင် သူ့တွင် ဆာလောင်မှုအလျှင်း မရှိတော့ပါချေ။

‘ကီးလ်’

‘ဟင်’

သူတပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်တွင် ယောင်တစောင်းနှင့် ပါသွားသော စွန်ရဲကောင်ပြန်ရောက်လာတော့၏။ သူ၏ခြေအစုံတွင် သားကောင်နှစ်ကောင်ပါလာသည်ကိုအံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ရတော့၏။

အလှမ်းဝေးနေလေသဖြင့် ဘာကောင်ရယ် သူသဲသဲကွဲကွဲ မသိရသေးချေ။ အနားရောက်လာမှ ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်ဖြစ် နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ စွန်ရဲကြီးသည် သူ့အတွက်အစာအလိုငှာ ကုပ်ဖမ်းလာပြီဟုထင်မိသော်လည်း စွန်ရဲကောင်သည်သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်ကိုလာချသည်ကြောင့် သူ့တွက်ဖမ်း ယူရမှာမှန်းသိလိုက်လေ၏။

သူဝမ်းသာသွားမိ၏။ ငှက်လေးများကိုသူချစ်သည်မဟုတ် ပါကလား။

သို့ကြောင့်သူသည် ထိုင်ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်ကို ဝါးတောင်းဟောင်းတစ်ခုကိုယူ၍ မြက်ခြောက်များ သစ်ကိုင်းခြောက်

ငယ်များဖြင့် အသိုက် (ငှက်သိုက်) လုပ်လိုက်ကာထိုင်ငှက်ပေါက်လေး သုံးကောင်ကိုအကျအနုထည့်လိုက်တော့၏။

သည်ငှက်တွေ ဘာကောင်တွေဆိုတာမသိ ယောင်တ စောင်းကြီးပြန်လာမှမေးရပေဦးမည်။

ယောင်တစောင်းကြီးပြန်လာသည်။ ဂျီ(ချေ)ခြေနစ်ချောင်း ပါလာသဖြင့်မမေးသာ သူကအသားဖျက်ပေးရ၏။

ကျွန်တော်ချက်ပေးမယ် ဆိုလျှက်ပြောကာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ချက်လိုက်လေ၏။

ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည်တွင်-

သူ့လက်ရာကိုယောင်တစောင်းကြီး အတော်ကလေးကြိုက် သွားပုံရလေ၏။

‘လူလေးက အချက်အပြုတ်ကောင်းသားပဲကွ၊ ဘယ်လို ကြောင့် မဆိုးဖြစ်ချင်ရတာလဲ’ လို့ ရုတ်တရက်ကောက်မေးလာသဖြင့် သူဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ယောင်တစောင်းကြီးကိုငေးကြည့် မိလျှက်သားဖြစ်သွားချေတော့သည်။ ပြီးလေမှ-

‘သတ္တိတွေရှိချင်လို့ သတ်ရဲဖြတ်ရဲချင်လို့ မုဆိုးတွေဟာ ရုပ်ကြမ်းကြမ်းတွေမဟုတ်လား၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သွားကြတာမဟုတ် လား၊ ကျွန်တော်ကယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက် လိုသိမ်မွေ့နေတယ်၊ နုနေတယ် နို့ကြောင့် ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို

မလေးစားကြဘူး၊ မကြောက်ကြဘူး၊ မရွံ့ကြဘူး၊ အထင်အမြင်သေးကြတယ်၊ နိုင်ငံထက်စီးနင်းလုပ်ချင်ကြတယ်..

ဘာလဲ၊ လူလေးက ရုပ်ကော်စိတ်ကောကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်ချင်တာလား

နီထွေးစကားမဆုံးမီ ယောင်တစောင်းလူကြီးကပြောလာ၏။

ဟုတ်တယ်

ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟိ..ဟိ..ဟား..ဟား..ဟား..

သူ့သို့ ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တော့ ရယ်မောနေလေတော့၏။

ကျွန်တော်တကယ်ပြောနေတာပါ သည်တော့-

အေးလေ နို့ကြောင့် ငါ့ရယ်တာပေါ့ကွ ဖြစ်ချင်တာ အဓိကလူလေးကိုစော်ကားမော်ကားလုပ်သွားတဲ့သူတွေကို သတ်ချင် ဖြစ်ချင်တာပဲကွာ၊ ရုပ်ကြမ်းကြမ်းစိတ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်မှမဟုတ်ပါဘူး လူလေးရုပ်ရည်လေးနဲ့ပဲလူလေးကိုမြင်လိုက်တိုင်းကြောက်လို့သွား အောင် လုပ်လို့လည်းရပါတယ်ကွာ၊ မုဆိုးစိတ်တွေ၊ မုဆိုးရုပ်တွေ ပေါက်အောင်လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ လူကြည့်တော့ပျော့ပျော့နဲ့နဲ့ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့သူလို့ လူတွေထင်သွားအောင်လုပ်လို့ လည်းရပါတယ် ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ..

နီထွေး နားမလည်နိုင်ပါ သို့ကြောင့်ထိုယောင်တစောင်းလူ ကိုဝိုင်တွေကြည့်နေမိတော့၏။

သူ့အကြည့်ကို ဘာတွေသဘောကျနေလေသည်မသိ။ ပြုံးစိစိလုပ်နေလေသဖြင့်နီထွေးမနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ရတော့၏။

ကဲကွာ လူလေးကိုဘာ ကုနေကစလိုစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲပေးလိုက်မယ်၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတော့မပြောင်းလဲပေးနိုင်ဘူး..

ဗျာ..ဘယ်လို

လူလေး စိတ်ရှုပ်သွားပြီထင်ဟယ်။ ဘာပြောတာအသေ အချာနားထောင်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ချေ၊ ကိုက်ချင်တဲ့ခွေးတစ်ကောင် ဟာအမြဲတမ်းမာန်ဖီနေလျှင်သူနားကိုဘယ်သူမှမကပ်ကြတော့ဘူးလေ၊ သူ့ဘယ်လိုသွားကိုက်တော့မလဲ၊ အဲဒီလိုပဲရုပ်ဆိုးဆိုးမျက်နှာကြော တင်းတင်းနဲ့လူတစ်ယောက်နားကိုသူ့ရန်သူမပြောနဲ့ ဘယ်သူမှကပ် ချင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သည်တော့ အဲသည်လူက သူ့ရန်သူကိုဘယ် လိုလုပ်သတ်ဖြတ်ဖို့လွယ်ပါ့မလဲ၊ အေး...တကယ်ကိုက်ချင်တဲ့ခွေးက မာန်မဖီဘူးကွ၊ သည်လိုပဲ၊ သတ်ချင်ဖြစ်ချင်တဲ့လူက ရန်သူထံ ချဉ်းကပ်လိုလျှင် ရန်သူက သူနားချဉ်းကပ်လာအောင်အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာထားကိုချုံ့ထားရတယ်ကွ၊ ဒီတော့မှသာ တစ်ဖက်ရန်သူက သူ့ကိုအထင်အမြင်သေး ချဉ်းကပ်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျမှသူသတ် လို့ရမယ်လေကွာ.. လူလေးသဘောပေါက်လောက်ပါပြီ..

နီထွေး ထိုယောင်တစောင်းလူကြီးကိုလွန်မင်းစွာ သဘော ကျသွားရလေတော့၏။

ဟုတ်သားပဲ

ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားပြီ ဘာ

တကယ်လည်း သူ သဘောပေါက်နားလည်သွားသည်
ကြောင့် သို့ပြောလိုက်လေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကဲ...လူလေးကိုဘာ မဆိုးအတတ်ပညာတော့သင်မပေး
ဘူး၊ ဒီစွန်ရဲကောင်ကိုထိန်းချုပ်စေခိုင်းနည်းသင်ပေးမယ်၊ လူလေးသာ
ဒီစွန်ရဲကောင်ကို လိုသလိုစေခိုင်းနိုင်တဲ့သခင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား
ပေရော၊ အေး...သည်စွန်ရဲကောင်ကသေးပေမင့် သူ့မယ်ကစွမ်းရည်
တွေအများကြီးရှိတယ်၊ လူလေးသူ့စွမ်းရည်တွေကို လိုသလိုအသုံး
ပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားချေတော့ ဟုတ်လား...

ဘာပြောသလို သည်စွန်ရဲကောင်ကို ကျွန်တော်လိုသ
လိုခိုင်းစေနိုင်ပါပြီတဲ့ သူကကော ဟိုသုံးယောက်ကို ဘယ်လို ဒုက္ခ
ပေးနိုင်မှာမို့လည်း...

ဒါကတော့ မင်းစွန်ရဲကောင်ကို ကိုင်တွယ်ပုံမှာမူတည်
တယ်လေ၊ ဘာပြောချင်တာ လူလေးက စွန်ရဲကောင်ကို အားကိုး
ဖို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး စွန်ရဲကောင်က လူလေးရဲ့ကိုယ်ပွားဖြစ်ဖို့ ပြော
နေတာ

ဗျာ

နီထွေးပိုလို့ရှုပ်ထွေးသွားရလေတော့၏။ ဘာကိုဆိုလိုတာ

ပါလိမ့်။

အေး... လူလေးခုတော့ ဘာမှသိဦးမှာ မဟုတ်ဘူး နောက်
တော့ တဖြည်းဖြည်းသိလာပါလိမ့်မယ်

သို့သာပြောပြီး ယောင်တစောင်းနှင့်လူကြီးသည် သူ့အပါး
မှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နီထွေး ငေးငိုင်းကျန်ခဲ့တော့၏။ ထိုလူကြီး ဘယ်ထွက်
သွားလေသည်မသိ။ စွန်ရဲကောင်သည်မှန်ပင်ကိုင်းခြောက်တွင်သာ
ရှိနေချေ၏။ ကြိုးချည်ထားလေခြင်းမရှိ။

နီထွေးသည် တဲအပြင်သို့ထွက်ကာ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ သစ်ပင်၊ တောအုပ်တို့သာ ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းလျက်နေ၏။
အတန်ကြာတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောဘက်မှ 'ရွှီလ်' လို့လက်
ခေါက်မှုတ်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရ၏။

သို့အသံကြောင့်နီထွေးအတွက် ထူးဆန်းသည်ဟု မထင်ရ
ပေမင့် မှန်ပင်ပေါ်တွင်နားနေသည့် စွန်ရဲကောင်သည် သို့လက်ခေါက်
မှုတ်သံကြားသည်နှင့် 'ကီးလ်' လို့အော်မြည်ကာ ရုတ်ချည်းဆိုသ
လို ထပျံသန်းသွားလေတော့သဖြင့် နီထွေးအံ့သြသွားတော့၏။ မြန်
လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

စွန်ရဲကောင်အမြင်မှပျောက်ကွယ်သွားသည်တွင် နီထွေး
သည် ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်လှောင်ထားသည့် ဝါးခြင်းတောင်း

ရှိရာသို့သွားလိုက်၏။

ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်သည် ခေါင်းကိုမော့ ပါးစပ်ကိုဖြကာ အစာတောင်းလာချေတော့၏။

သို့ကြောင့်နီထွေးသည် တဲတွင်းပြန်ဝင်သွားကာ ဘာကျွေးရမည်ကိုရှာဖွေလိုက်၏။ ဘာမှမရှိ။ သို့ကြောင့်သူသည် ခါးမတစ်ချောင်းကိုယူ၍ချောင်းရှိရာသို့ဆင်းသွားလိုက်၏။

ချောင်းစပ်သို့ရောက်သည်တွင်မြေအစိုနေရာတို့ကို လိုက်လံတူးဖွဲ့လိုက်၏။

ဟူးတော်ပါသေးရဲ့ တီကောင်အနည်းငယ်ကိုတူးဆွရလိုက်၏။ ထိုတီကောင်လေးများသည် ငှက်ပေါက်လေးတို့၏ အစာဖြစ်နိုင်ချေ၏။

သူရှာခွံ့ပေးလာသောတီကောင်လေးများကို ငှက်ပေါက်လေးများ အားပါးတရ ကြိုးစားစားနေသည်ကိုသိရလေသည်ကြောင့် နီထွေးလွန်မင်းစွာ ဝမ်းသာမိတော့၏။ နီစွာဝ ငှက်ပေါက်လေးများကို သူတီကောင်များတူးဆွရှာဖွေကျွေးရမည်ကို အလုပ်တစ်ခုအနေဖြင့် သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုညနေစောင်းလေးတွင် ယောင်တစောင်းလူကြီးပြန်လာ၏။

ယုန်တစ်ကောင် ပွေးနှစ်ကောင်၊ မြွေတစ်ကောင်ပါလာ၏။

သို့ပြင်သူပုန်းထက်တွင်လည်း စွန်ရဲကောင်ပါလာလေ၏။

‘ကီးလ်’

တဲနားသို့ရောက်သည်တွင်စွန်ရဲကောင်သည် မြွေကောင်ကို ခြေအစုံဖြင့်ကုပ်ချီ၍ မှန်ပင်ကိုင်းထက်သို့တက်သွားလေတော့၏။

မြွေကောင်သည် သူ့အစာပါကလား။

ယုန်ကောင်နှင့်ပွေးနှစ်ကောင်သည် သူနှင့်ယောင်တစောင်းလူကြီးအတွက်ဖြစ်ချေတော့၏။

‘နေ့လယ်ခင်းက ဘာလက်ခေါက်မှုတ်လိုက်တာလား’

သို့နီထွေးကသိလျှက်သေချာရန်အလို့ငှာမေးလိုက်၏။

‘အေး...ဘာပွေးတူးနေတုန်း ယုန်ကောင်ကိုလှမ်းတွေ့လိုက်တယ်...ချုံတောထဲမှာရောက်နေတာ...နို့ကြောင့် စွန်ရဲကောင်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်တာ...’

‘အတော်လိမ္မာတာပဲနော်...’

‘လိမ္မာအောင်လို့ ကျွေးမွေးပြီးသင်ထားရတာလေ...’

ကျွန်တော်လည်းသည်ငှက်ပေါက်လေးတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းကတယုတယကျွေးမွေးပြီး လိမ္မာအောင်လုပ်ရမှာပေါ့...’

‘အေးပေါ့ကွ နို့မှလဲ ကိုယ့်ကို သခင်လို့သတ်မှတ်လာမှာပေါ့...နိုင်းတာလုပ်တော့မပေါ့...လူလေးကောင်းကောင်းမှတ်သားချေ၊ လူကိုလူယုံထားလို့မရဘူး... တိရစ္ဆာန်တွေကိုသာ လက်သပ်မွေးချေ။’

..လူကသစ္စာဖောက်တတ်တယ်..တိရစ္ဆာန်တွေကသစ္စာမဖောက်ဘူး
လူက နှိုင်းတိုင်းလုပ်ပေမယ့်.. ရိုက်နှက်စစ်မေးလျှင်ဖော်ကောင် လုပ်
တတ်ကြတယ်..တိရစ္ဆာန်ကဘယ်တော့မှဖော်ကောင်မလုပ်ဘူး..ဘာ
လို့လဲသိလား..

‘ဟင့်အင်း’

‘အဲဒါပဲကွာ သူတို့ကလူစကားမှ မတတ်ကြတာ..’

‘ဘာကနောက်နေပြန်ပြီ..’

‘နောက်တာမဟုတ်ဘူး တကယ်ပြောနေတာ.. အေး..’

တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ လူက သူ့အမူအကျင့်ကိုလိုအပ်လျှင် ဖျောက်လို
ရတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ကတော့ သူတို့ရဲ့အမူအကျင့်ကို မဖျောက်တတ်ကြ
ဘူး.. အင်မတန်ပါနပ်တဲ့သူနဲ့တွေ့လျှင်တော့ သူတို့ရဲ့အမူအကျင့်က
သူတို့သခင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဖော်ကောင်လုပ်သလိုပါပဲကွာ..အေး..ဒါက
တော့ရှိခဲပါတယ်၊ ဖြစ်ခဲပါတယ်၊ လူထက်စာလျှင်တော့ တိရစ္ဆာန်
ကောင်ကိုအသုံးချတာ ပိုစိတ်ချရတာပေါ့ကွာ..’

နီထွေး နားလည်သလိုလိုတော့ အရှိသားကလား။

ထိုညမှာပင်ယောင်တစောင်းလူကြီးသည် သူ့နာမည်ကို
ပြောလာချေ၏။

‘ဘာနာမည်... ဩဘာဘုံ’

‘ကျွန်တော်က... နီထွေးပါ’

သို့ နာမည်ဖလှယ် အသိအမှတ်ပြုကြလေပြီးနောက်
ဦးဩဘာသည်နီထွေးကို သားရဲကောင်တို့၏အမူအကျင့်စရိုက်ကို
စတင်ပြောပြသင်ကြားပေးတော့၏။

‘ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သူက တပည့်တစ်ယောက်
ဖြစ်ဖို့အလျှင်လိုအပ်သလိုပေါ့ကွာ၊ သားကောင်တွေကိုထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့
အတွက် သူတို့ရဲ့အမူအကျင့်စရိုက်ကိုသိထားဖို့လိုတယ်’

သို့ဆိုသလို ဦးဩဘာသည် နီထွေးကိုသားရဲကောင်တို့၏
အမူအကျင့်စရိုက်မျိုးစုံကို သူ့အိပ်မပျော်လေမချင်းတတ်တွတ် ပြော
နေပေတော့၏။ သူ့အိပ်ခါနီးတွင်မတော့..

‘လူလေး.. ဘာမိုးလင်းတာနဲ့ယုန်သားချက် ကောင်း
ကောင်းစားချင်ဇာယံကွာ..’ လို့နောက်ဆုံးစကားပြောလေခြင်းကြောင့်
နီထွေးသည် ဦးဩဘာအလိုကျ နံနက်စောစောထကာ ညကမီးကင်
ထားသောယုန်သားအခြောက်ကို အကျအနုချက်ပေးလိုက်လေ၏။

တကယ်တော့ ဦးဩဘာဆိုသောလူကြီးသည် အစား
ကောင်းမက်သော လူကြီးပါကလား။

သို့အစားကောင်းစားတတ်သလို သူ့စားလိုသောသား
ကောင် နီထွေးစားလိုသောသားကောင်တို့ကိုလည်းမဖြစ်မနေ ရှာဖွေ
ကျွေးလေ၏။

နောက်နေ့များတွင် သားကောင်တို့၏စရိုက်အပြင် သား

ကောင်တို့ကိုထိန်းချုပ်ပုံထိန်းချုပ်နည်းတို့ကိုသင်ပေးလေ၏။ နီထွေးကလည်း ဦးဩဘာကိုနိစ္စခွဲမငြီးမပြုစောစောထ ချက်ပြုတ်ပေးတတ်သဖြင့် ဦးဩဘာသည်နီထွေးကိုသူ့တပည့်လိုသတ်မှတ်လာတော့၏။

ဦးဩဘာနှင့်အနေကြာလာသည့်အခါ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည့်အချက်ကိုသိလိုက်ရလေ၏။

သားကောင်တွေကိုနိစ္စခွဲဝမ်းဆီးနိုင်သော်လည်း ဦးဩဘာတွင်မည်သည့်လက်နက်မျှမရှိသည့်ကိုသတ်ပြုမိသည်ကြောင့်အံ့ဩမိလေတော့၏။ ဘယ်လိုများသားကောင်တွေကိုဖမ်းတာပါလိမ့်။

‘ဘာက သေနတ်မကိုင် ခူးလေးမကိုင်ဘယ်လိုလုပ်သားကောင်တွေကိုဖမ်းလဲ’

သူ့အမေးကြောင့်ဦးဩဘာသည် ပြုံးလိုက်လေကာ မှန်ပင်ကိုင်ထက်တွင်ငိုက်မြည်းနေသည့် စွန်ရဲကောင်ကိုမေးငေါ့ပြလေ၏။

‘ဘာရယ် မဖြစ်နိုင်တာ သည်စွန်ရဲကောင်က ယုန်လေး၊ ပွေးလေး၊ ဖွတ်လေး၊ မြွေလေးလောက်သာဖမ်းနိုင်မှာပေါ့၊ ကျီလို၊ ဆတ်လို၊ ဒရယ်လိုအကောင်တွေကိုဘယ်လိုဖမ်းနိုင်မှာတုန်း...’ လို့မေးလိုက်လေ၏။

‘ဘာ လူလေးကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား... စွန်ရဲကောင်မှာရှိတဲ့ စွန်ရဲခွန်အားတွေကို ဘာဘရဲ့ဉာဏ်စွမ်းလေးဖြည့်ဆည်းပေါင်းစပ်ပေးလိုက်တာနဲ့ မဖြစ်လောက်ဘူးဆိုတာတွေကိုဖြစ်

လာအောင်လုပ်လိုရတယ်လေ..’

‘ဗျာ...ဘာ...ဘယ်လို...ရှင်းအောင်ပြောပါလားဘာ’

‘အဲဒါပြောချင်တာပဲကွ... ခုလူလေးနားမလည်တာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်ဆိုတာ ဘာသိနေတယ်... လူလေးကိုဘာခုပြောနေတာတွေကိုနားထောင်တယ်ဆိုတာလောက် မဖြစ်စေနဲ့ကွ့... ပြောတာက သင်တာပဲ နို့ကြောင့်နားထောင်ရုံသက်သက် တဖက်နားကဝင်ပြီးတဖက်နားကထွက်မသွားစေနဲ့ နားထောင်သက်သက်မဖြစ်စေနဲ့၊ သင်ယူမှတ်သားတဲ့သဘောဖြစ်အောင်လုပ်ချေ...’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဘာ’

‘ဟုတ်ပြီ လူလေးသိချင်တာ ဘာနက်ဖြန်လက်တွေ့သင်ပြမယ်...’

သို့ဆိုသလို ဦးဩဘာသည် နောက်နေ့တွင် နီထွေးကိုခေါ်သွားလေတော့၏။ သူတို့နှင့်အတူစွန်ရဲကောင်ပါလာချေ၏။ စွန်ရဲကောင်သည်ဦးဩဘာ၏ပုခုံးထက်နားလျှက်လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

‘သားကြီး... မင်းအစာသွားရှာချေ...’

ဝါသနာနဲ့တောအစပ်တစ်ခုသို့ရောက်သည်တွင် ဦးဩဘာကသို့ဆိုသလိုစွန်ရဲကောင်ဦးခေါင်းကိုပုတ်ခတ်ပြောလိုက်သည်နှင့် စွန်ရဲကောင်သည် ‘ကီးလဲ’ လို့အော်မြည်လိုက်ပြီး ပုခုံးထက်မှပျံထွက်သွားတော့၏။ ဝေးဝေးသို့ပျံသန်းသွားခြင်းတော့မဟုတ် ဝါးသန့်နဲ့

တောအပေါ်မှဝဲပျံသွားခြင်းဖြစ်၏။ မကြာခင်အချိန်လေးတွင်ပြန်ရောက်လာ၏။

‘ဟင်’

မြေတစ်ကောင်ဖမ်းယူလာပါကလား။ စွန်ရဲကောင်သည် ဖမ်းယူလာသောမြေကောင်ကိုဦးဩဘာရှေ့တွင်ချလာ၏ဆိုရာ၌မြေကောင်မလှုပ်ရှားနိုင်ရန် ခြေအစုံဖြင့်ကုပ်ဖိထားလေခြင်းဖြစ်၏။ သည်တွင်ဦးဩဘာသည်မြေကောင်၏ဇက်ဝိုးလောက်ဆီမှချုပ်ကိုင်လိုက်လေပြီးမြေဆိပ်ကိုထုတ်ယူလိုက်လေ၏။

‘ဘာ မြေဆိပ်တွေဘာလုပ်ဖို့တုန်း’

‘လူလေးဘေးကနေသာကြည့်နေချေပါ...’

သို့သာပြောပြီးဦးဩဘာသည် အဆိပ်ထုတ်ခံလိုက်ရသော မြေကောင်ကိုစွန်ရဲကောင်သို့လှမ်းပစ်ပေးလိုက်၏။ စွန်ရဲကောင်သည် ထိုမြေကောင်ကိုထိုးဆိတ်ကုတ်ခြစ် တဖြုတ်စားနေလေတော့၏။

မြေကောင်ကိုစားသောက်ပြီးသည့်နောက် စွန်ရဲကောင်သည် ဦးဩဘာရှေ့သို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့်မြေပြင်ကိုခြေထောက်ရောက်လာသေး၏။ သည်တွင် ဦးဩဘာသည်ကျားကောင်သားရေဖြင့်ချုပ်ထားသော လက်အိပ်ရှည်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်လုံးတွင် စွပ်လိုက်လေပြီး စွန်ရဲကောင်ရှေ့သို့ဘယ်ဘက်ကိုထိုးပေးလိုက်၏။ သည်တွင်စွန်ရဲကောင်သည်ဦးဩဘာ၏ဘယ်လက်ဖျံပေါ်သို့ ခုန်တက်လာတော့၏။

သည်တွင် ဦးဩဘာက နီထွေးကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ကာ...

‘ဂျီ (ချေ) သားကောင်းကောင်းချက်ကြွေးရမယ်နော်...’ လို့ ပြောလာသဖြင့်..

‘ဘာကဂျီ (ချေ) ကောင်ရမယ်ထင်လို့လား...’ လို့မေးလိုက်တော့၏။

‘ဟို...ရှေ့နားကသစ်ဆိမ့်ပင်အောက်မှာဂျီ (ချေ) ကောင်ရှိတယ်လူလေးရဲ့ စွန်ရဲကောင်သွားဖမ်းလာလိမ့်မယ်...’

သို့ပြောရင်း ဦးဩဘာသည် စောစောကမြေကောင်ထံမှ ထုတ်ယူထားသော အဆိပ်ရည်တို့ကိုစွန်ရဲကောင်၏ခြေအစုံတွင်သုတ်လိမ်းပေးလိုက်တော့၏။

‘သွားတော့ သားကြီး...’

သို့ ဦးဩဘာပြောလိုက်သည်နှင့်စွန်ရဲကောင်သည်တဟုန်ထိုးပျံသန်းသွားတော့၏။ စွန်ရဲကောင်ပျံသွားသည်မှာသစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးရှိရာသို့ဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့် နီထွေးက

‘ဘာ...တကယ်ပဲသစ်ဆိမ့်ပင်အောက်မှာ ဂျီ(ချေ)ကောင်ရှိလား...ကျွန်တော်တွေ့မမြင်ဘူး၊ ဘာကဘယ်လိုလုပ်မြင်လဲ...’ လို့မေးလိုက်၏။

‘မြင်တော့မမြင်ဘူးပေါ့ နို့ပေမင်း သိတယ်လေ...’

‘ဟင်...ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ...’

‘မုဆိုးဆိုတာ မျက်စိလျှင်ရတယ်၊ နားပါးရတယ်၊ အနံ့ခံတတ်ရတယ်၊ စောစောကလေးတစ်ချက်အတိုက်မှာ ဂျီ (ချေ)ကောင်ရဲ့ ရနံ့ကို ဘာသာရလိုက်တယ်လေ...အဲဒီဘက်ကတိုက်တာ...’ ဆိုလျက် သစ်ဆိမ့်ပင်ရှိရာဘက်သို့ ညွှန်ပြလေပြီး...သစ်ဆိမ့်ပင်ကိုတွေ့လိုက် ပြန်တော့ဂျီ(ချေ)ကောင်ဟာ သစ်ဆိမ့်ပင်အောက်မယ် သစ်ဆိမ့်သီး စားနေတာကိုတွက်လို့ရတယ်လေ...’

‘ဗျာ...’

နီထွေး ဦးဩဘာကိုတအံ့တကြည့်နေလိုက်၏။ သူ့အကြည့်တွင်အထင်ကြီးလေးစားခြင်းဆိုသည့်အဓိပ္ပါယ်တွေပါနေချေတော့၏။ ဦးဩဘာသည်နီထွေးကိုပြုံး၍ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ကဲ...လာကွာ သစ်ဆိမ့်ပင်အောက်သွားကြတာပေါ့...’

သို့ဖြင့်သစ်ဆိမ့်ပင်အောက်ရောက်သည်တွင်...

‘ဟင်...’

ဂျီ (ချေ)ကောင်မြေပေါ်လဲကျနေလေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်တစ်စုံထွက်နေလေ၏။ စွန်ရဲကောင်သည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် နားနေလေ၏။ စွန်ရဲကောင်သည် ဦးဩဘာကိုတွေ့သည်နှင့် ‘ကီးလဲ’ ရယ်လို့အော်လျက် အသံပြုလာချေတော့၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင်၏မျက်နှာတပြင်လုံး စွန်ရဲကောင်၏ခြေ

သည်းကုတ်ခြစ်ရာများဗရပြရှိနေချေ၏။ ထိုဒဏ်ရာများမှသွေးတို့ယိုစီးစိမ့်ကျနေလေ၏။

‘အရောက်နောက်ကျလျှင်ဖြင့် သည်ဂျီ(ချေ)သား စားလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...’

သို့ဆိုလျက် ဦးဩဘာသည်ဂျီ(ချေ)ကောင်၏ခြေနှစ်ချောင်းကိုပေါင်ရင်းမှ ခုတ်ဖြတ်လိုက်လေပြီး...

‘သည်ကောင် အဆိပ်တွေမပျံ့လောက်သေးဘူး...သည်ခြေနှစ်ချောင်းကတော့စားလို့ရပါတယ်...’ လို့ပြောလာချေတော့၏။

နီထွေးသဘောပေါက်သွားချေပြီဖြစ်၏။ ဦးဩဘာ၏အမဲလိုက်နည်းကိုလည်းသိလိုက်ရလေတော့၏။ သို့ကြောင့်ဦးဩဘာတစ်ယောက်အမဲလိုက်ပြန်လာတိုင်သားကောင်ကြီးတို့ဆိုပါလျှင် ပေါင်နှစ်ချောင်းသာလျှင် ပါလာခြင်းပါကလား။

ဦးဩဘာအတွက်မြွေဆိပ်ဆိုသည် အထွေအထူးရှာစရာမလိုချေ။

‘စွန်ရဲကောင်ရဲ့စွမ်းရည်ကိုဘာသာရဲ့ဉာဏ်နဲ့ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါလက်နက်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်လာတာပေါ့ကွာ...’

သို့ပြောပြီး ဦးဩဘာသည်ထိုနေရာလေးမှထွက်ခွာလေသဖြင့် နီထွေးသည်ဦးဩဘာထံမှဂျီပေါင်နှစ်ချောင်းကိုလက်ဆင့်ကမ်းယူထားပိုးခဲ့လေတော့၏။

သည်တွင်နီထွေးတစ်ယောက် သူဘာလုပ်ရမည်ဘာလုပ်သင့်သည်ကိုသိလိုက်တော့၏။ သို့ကြောင့် နီထွေးသည် သူမွေးမြူထားသော ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်ကိုဂရုတစိုက်ကျွေးမွေးပြုစုလေတော့၏။ သို့ဆိုတော့ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်သည်လည်း နီထွေးကိုတစတစ အသိအမှတ်ပြုလာတော့၏။ တကယ်တော့အလေ့အကျင့်သည် အဓိကမဟုတ်ပါလား...။ သူရွာမှာရှိစဉ်က သာလိကာလေးကိုစကားသင်ပေးဖူး၏။ သည်ငှက်ပေါက်လေးသုံးကောင်ကိုတော့ဖြင့် စကားသင်၍တော့မရ။ သို့သော်နီထွေးပြောသည်ကိုနားလည်ကြ၏။ နီထွေးခိုင်းသည်ကို လုပ်တတ်ကြ၏။ သို့ဖြင့်ငှက်ကောင်လေးများတဖြေးဖြေး ကြီးပြင်းလာသလိုနီထွေးပြောသည်ကိုတတ်သိနားလည်ခြင်းလည်းပိုလာ၏။

နီထွေးတစ်ယောက် သည့်အတွက်ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရလေသည့်ပြင်ဦးဩဘာ၏စွန့်ရဲကောင်နှင့်ပတ်သက်၍လည်းအံ့ဩတကြီးဖြစ်ရသေးတော့၏။

နီထွေးသည် နံနက်စောစောထ၍ငှက်ကောင်လေးများအတွက်ချောင်းစပ်မှမြေတို့ကိုတူးဆွကာတီစု၍ကျွေးတတ်၏။ ထိုနေ့ကသူ ညဉ့်နက်သည့်တိုင်ဦးဩဘာသင်ကြားသည့်လေ့ကျင့်ခန်းများကိုလုပ်နေရ၍ သန်းခေါင်ယံကျော်မှအိပ်ယာဝင်ခဲ့ရသည်ကြောင့် နောက်နေ့တွင်အိပ်ယာထ အနည်းငယ် နောက်ကျခဲ့ရ၏။ သို့ကြောင့်အိပ်

မှန်းသည်တွင်ငှက်ကောင်လေးများကို အချိန်မှန်အစာကျွေးရန် ကယျာကသီထခဲ့ရ၏။ ဘယ်တွက်မူ ဦးဩဘာကနီထွေးကိုပြောဖူး၏...

ဘယ်အလုပ်မဆို ဓပြစ်မနေလုပ်ရပြီဟေ့...နီစွေခူလုပ်ရပြီဟေ့...ဆိုလျှင်ဖြင့်အတတ်နိုင်ဆုံးသတ်သတ်မှတ်မှတ်အချိန်မှန်လုပ်သင့်တယ်။ နို့မှလည်း ကိုယ့်ကိုအသိအမှတ်ပြုခံရမပေါ့...ဆိုပါစို့ကွာ...လူလေး...ခုငှက်လေးတွေကိုမှန်မှန်အစာကျွေးတယ်...ကြုံတဲ့အချိန်အားတဲ့အချိန်မှာ ကြုံသလိုအားသလိုကျွေးတာထက် မနက် ၆းဝဝ နာရီမှာကျွေးတယ်ဆိုပါစို့...နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေလည်း အချိန်မှန် ၆းဝဝ နာရီမယ်ကျွေးသွားတော့ကာ...သူတို့ကလည်း သိနေပြီလေ...သည်အချိန်ရောက်လာလျှင်သူတို့အစာစားရပြီဆိုတာပေါ့...အဲဒီကနေစလို့ နောက်တဆင့်တက်လို့ရတယ်လေ...တစ်ခုခုခိုင်းပြီးလျှင် အမြဲတမ်း သူတို့စားတတ်တဲ့ အလွန်ကြိုက်တဲ့အစာကိုကျွေးလိုက် အမြဲတမ်းလုပ်ကြည့်ချေတော့...သူတို့သိသွားပြီ...ခိုင်းတာလုပ်ပြီးလျှင်စားရတယ်ဆိုတာလေ...ဘယ်လိုလဲ...လူလေးသဘောပေါက်ပြီလား...

သို့ဆိုတော့ နီထွေး ဂရုတစိုက်လုပ်ရတော့၏။ သို့ကြောင့်သူ ကိုယ်သူပင်အပြစ်ဆိုမိလေတော့၏။

ဘာလို့ငါ အချိန်မှန်မှန်းရတာပါလိမ့်...တစ်ရက်တော့ပျက်ကွက်သွားပြီ...နောင်တစ်ရက်တစ်ရက်ပေါင်းများလာလျှင်မကောင်းချေပြီ...။ နီထွေးအင်မတန်စိတ်ပျက်သွားရတော့၏။

‘ငှက်ကောင်လေးတွေတော့ တစာစာအော်နေရော့မယ်...
ငါ့ကိုမျှော်နေရော့မယ်...’
သို့စိုးရိမ်ပူပင်ဖြင့် ငှက်ကောင်တို့ရှိရာသွားလိုက်သည်တွင်
‘ဟင်..’

သူ လွန်မင်းစွာအံ့သြသွား၏။ ဝမ်းလည်းသာသွား၏။
ကြည့်စမ်း စွန်ရဲကောင်က ငှက်လေးတွေကိုအစာကျွေးနေပါလား...။
နီထွေးသည်အံ့သြတကြီးကြည့်နေစဉ်...

‘လူလေး အဲဒါသားကြည့်ကွဲ့...စွန်ရဲကောင်ကို ဘာခိုင်း
လိုက်တာလေ...။ နို့ပေမင်လို့ လူလေးသွားလိုက်ချေဦးကွဲ့...’

သို့ဆိုလျက်ဦးဩဘာသည် လက်ခေါက်တစ်ချက်မှုတ်
လိုက်၏။

‘ရှိုးလ်..’

သည်တွင်စွန်ရဲကောင်သည် ငှက်ကောင်လေးများကိုအစာ
ကျွေးနေရာမှ ရုတ်ချည်းဆိုသလိုဦးဩဘာထံသို့ ပျံသန်းလာချေ၏။

နီထွေးသည် ဦးဩဘာကိုပြုံးပြလေပြီး ငှက်ကောင်လေးများ
ထံအစာကျွေးရန်သွားလိုက်ချေတော့သည်။

ထိုသည်မှစ၍ ငှက်ကောင်လေးများအစာကျွေးခြင်းကိုနီထွေးနှင့်
စွန်ရဲကောင်တို့ တွဲဖက်လုပ်ခဲ့ကြသလို ဦးဩဘာသည်လည်းနီထွေးကို
စွန်ရဲကောင်အားခိုင်းစေသည့် လက်ခေါက်မှုတ်ခြင်းအသံအမျိုးမျိုးကို

သင်ပေးခဲ့လေ၏။

သည်သို့ဖြင့် ရက်တွေကြာ၊ လတွေကြာ၊ နှစ်တွေကြာ
ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ငှက်ကောင်လေးများသည်လည်း ငှက်လားမြောက်ကြ
သလို ဇာတိရပ်လည်းပေါ်လာချေ၏။

‘သူတို့က အောင်လောင်ငှက်တွေပဲ’လို့ ဦးဩဘာ ပြော၍
သိခဲ့ရ၏။ နီထွေးသည်စွန်ရဲကောင်ကိုလိုသလိုစေခိုင်းနိုင်သူ ဖြစ်လာ
ခဲ့လေ၏။ ဦးဩဘာသည်လည်း အသက်ကြီးရင့်လာသည် ဖြစ်၍
တောကောင်ထံသို့သားကောင်ရှာထွက်ခြင်းကို နီထွေးနှင့်သာ လွှဲထား
လေ၏။ နီထွေးသည်လည်းဦးဩဘာကိုဆရာလိုတစ်မျိုး၊ အဖေလို
တစ်သွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်လေတော့၏။

သို့ပြုလေမပေါ့... နီထွေးသည်ဦးဩဘာထံမှအတတ်ပညာ
အပြည့်အဝရလိုက်သလို စွန်ရဲကောင်ကိုလည်းလိုသလိုခိုင်းစေ၍ရ
လေပြီပဲ...။

သည့်အတွက်သူဝမ်းသာခဲ့ရသလို.. ဦးဩဘာနှင့်ပတ်သက်
၍ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ရလေတော့၏။

‘ဘာရယ်...စဉ်းစားပါဦး..’ လို့အထပ်ထပ်အခါခါပြော
ပေမင့်... ‘လူလေးရယ်သေကွဲ့...ကွဲကြတာမှမဟုတ်တာမှ မဟုတ်ဘာ
ချည်း၊ ပြီးတော့ ဘာကလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်သွား
တာလေ..သည့်တွက်လူလေးဝမ်းသာရမှာပေါ့၊ ဘာလို့ဝမ်းနည်းနေရ

တာတုန်း...အဘက တစ်သက်လုံးမကောင်းမှုအကုသိုလ်အလုပ်တွေ လို့ပြောလို့ရတဲ့ သားကောင်တွေကိုသတ်ဖြတ်စားတဲ့ အလုပ်ကို လုပ် ခဲ့တာလေ... ပြီးတော့ လူလေးကိုလည်း အကုသိုလ်အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်စေခဲ့တယ် ခု ဘာက အသက်ကြီးလာပြီ... နောင်တ တရားရတာမဟုတ်ပေမယ့် ဘဝကူးကောင်းဖို့အတွက်တော့ဖြင့် လမ်း လေးဖောက်တယ်ပဲပြောပြော၊ တံတားလေးထိုးတယ်ပဲဆိုဆို... တစ် ခုခုတော့လုပ်ရတော့မပေါ့ကွာ...နို့ဖြင့် ဘာသွားတော့မကွဲ... ကဲ... ကဲ...ဘာကိုကန်တော့ချေ... သည်တွင် နီထွေးသည် ဦးဩဘာကို ထိုင်ကန်တော့လေလိုက်၏။

‘ဘာပဲပြောပြော ခုနေမှာတော့ ဘာလူလေးကိုတရားမချ ချင်ဘူး...တစ်နေ့နေ့ကျ လူလေး တရားဆိုတာနဲ့ပေါင်းဖက်ချင်လာ လိမ့်မယ်...အေး...အေး...သာဓုကွယ်...သာဓု...’ ဆိုလျက် ဦးဩဘာ သည်ထိုနေရာလေးမှလှည့်ထွက်လိုက်သည်တွင်...

‘နေပါဦးဘာရယ်... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဆိုတာကိုတော့ ပြောခဲ့ပါဦး...အရေးအကြောင်းရှိ...ဘာကိုတွေ့ချင်လို့ပါ...’ လို့နီထွေး ကပြောလိုက်သည်တွင် ဦးဩဘာသည်နှစ်နှစ်ကာကာပြုံးလိုက်လေပြီး

‘ဘယ်သွားမလဲဆိုတာတော့ ပြောလို့ရပေမယ့်... ဘာကို တွေ့လိုလို့လိုက်လာမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်... ဘာနဲ့တူတူနေတော့မယ် ဆို ဖြတ်ပြီးလေမှလိုက်ခဲ့စေချင်တယ်...’ လို့ပြောလာသဖြင့်နီထွေး အံ့အား

သင့်သွားတော့၏။

‘ဟင်... ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ဘာ’

‘လူလေးရယ်... အရှင်းကြီးပါ... လူလေး ဒုက္ခကြုံလာလို့ ဖြေရှင်းဖို့အတွက် အကူအညီလာတောင်းတာတို့ အကြံဉာဏ်လာ တောင်းတာတို့ဆိုလျှင်ဖြင့်... ဘာဘာဆီမလာပါနဲ့... ကိုယ့်ဒုက္ခကိုကိုယ် ဖြေရှင်းဖို့ဆိုလျှင်ဖြင့်လာခဲ့ချေ... ဘာအသက်ထင်ရှားရှိသေးတယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် လူလေးကိုခေါ်ထားမယ်...ဘာ ခုသင်ပေးခဲ့တဲ့ပညာ တွေနဲ့လားလားမှမဆိုင်တော့တဲ့ အသိတွေ အတတ်တွေ ဆက်သင် ပေးမယ်...ဟုတ်ပလား...ကဲ...နေရစ်ခဲ့တော့၊ ဘာဘာဆီလိုက်လာမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့်...အင်ကြင်းတောကိုလိုက်ခဲ့ချေ...ဘာခုသွားနေမှာက အင်ကြင်းတောမှာရှိတဲ့ ဘရလော့ဆိပ်ကွဲ...’ ဆိုလျက် နီထွေးကိုကျော ခိုင်းထွက်ခွါသွားလေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့်နီထွေးတစ်ယောက် စွန်ရဲတစ်ကောင်၊အောင် လောင်း ငှက်သုံးကောင်ဖြင့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဦးဩဘာထွက်သွားတော့ ရက်အတန်ကြာကြာအားငယ် စိတ်သူ့တွင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးဩဘာနောက်ပင်ချက်ချင်းဆိုသလိုလိုက်သွား ချင်စိတ်ပေါက်လေ၏။ သို့ပေမယ့်...နှစ်ရှည်လများ...အမေ့ကိုပစ်ထားခဲ့ ကာသူ့ကိုစော်ကားမော်ကားလုပ်ခဲ့သော မြင့်မောင်၊ ဖိုးထူးနှင့်လွန်းမောင် တို့ကိုလက်တုံ့ပြန်ရန်သင်ယူခဲ့သောအတတ်ပညာများကိုအသုံးချခွင့်

မပြုလိုက်ရမည်ကိုတော့ဖြင့် နမောတသဖြစ်မိသည်ကြောင့်သူ့ငှက်များကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်လှေ့ကျင့်လေ၏။

စွန်ရဲကောင်သည်ဦးဩဘာ ရှိစဉ်ကတည်းကခြေအစုံကို အဆိပ်လူးသားကောင်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းအသားကျပြီးဖြစ်သော်လည်းအောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်ကိုတော့မူ စိတ်ရှည်ရှည်သင်ခွဲရ၏။အောင်လောင်ငှက်ချည်းလွှတ်၍မရ... စွန်ရဲကောင်နှင့်တွဲ၍လွှတ်ရ၏။ စွန်ရဲကောင်သည်ဦးဩဘာ၏လက်ထွက်ဖို့လားမသိ၊ စိတ်ချရ၏။

သို့ပေမင့် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်လည်းနီထွေး၏စိတ်ရှည်ရှည်သင်ကြားမှုကြောင့် နောင်တွင်အားကိုးလောက်သောတိုက်ခိုက်ရေး ငှက်သုံးကောင်ဖြစ်လာရ၏။

သို့ပေမင့် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်၏အားနည်းချက်မှာ စွန်ရဲကောင်ကဲ့သို့အဆိပ်ပြင်းသောမြွေဆိုးများကိုဖမ်းယူနိုင်စွမ်းမရှိခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏။ ထိုသည်ကလည်းသဘာဝကျပေ၏။ အောင်လောင်ငှက်တို့သည် မြွေကောင်တို့ကိုစားသောက်လေ့မရှိခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်ချေ၏။

စွန်ရဲကောင်ကမူသူတို့ချိုးဖွယ်စု၏အစာပင်မဟုတ်ပါကလား။ နီထွေးတစ်ယောက်သူဘက်ကစစ်ပြင်ပြီးဖြစ်နေတော့၏။ အချိန်မရွေးတိုက်ခိုက်ရုံသာရှိ၏။ သို့ပေမင့်အခွင့်အရေးအချိန်အခါကိုတော့ဖြင့်

စောင့်နေရပေမည်။

ပထမအဆင့်အနေဖြင့် နီထွေးတစ်ယောက်တောတောင်ထဲမှထွက်ခဲ့တော့၏။

မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သည့်သူ့ရွာ မီးလောင်ကုန်း သို့ညဘက်တိတ်တဆိတ်ရောက်ခဲ့သည်တွင်သူ့အိမ်ကိုမတွေ့တော့ပြီ။ ရှာမတွေ့လို့များလား...၊ မဟုတ်၊ ခြံဝင်းကြီးတော့ရှိနေ၏။ အမေ့အိမ်မရှိလေတော့ပြီ။ မှားယွင်းစရာအကြောင်းမရှိ။ ခြံဝတွင်ရှိကုက္ကိုလ်ပင်ညီနောင်ကြီးရှိနေသေးသည်ပဲ။ တစ်ရွာလုံးတွင် သူတို့ခြံညီသာလျှင်ကုက္ကိုလ်ပင်ညီနောင်ရှိလေခြင်းမဟုတ်ပါကလား...။ အမေ့အိမ်ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ အမေ့အိမ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ..အမေ့ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...သို့ကြောင့်နီထွေးသည်ရွာတွင်းရှိမီးကင်းတဲတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။

တော်ပါသေးရဲ့ သူ့ကိုမသိသော သူကလည်းမသိသော... လူငယ်သုံးယောက် ကင်းစောင့်ရင်းမီးလှုံနေကြ၏။ သည်တော့ခရီးသွားဟန်လှပွင့်သွားလိုက်၏။

‘သည်မယ်ဗျာ... ရွာလယ်ပိုင်း ကုက္ကိုလ်ညီနောင်ခြံဝင်းကြီးထဲကအိမ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...’

သို့ သူမေးလိုက်သည်တွင်ကင်းသမားလူငယ်တို့ကို သူ့ကိုလူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်း ညှို့အချိန်မတော်ရောလဲလာခြင်း

ကြောင့်သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာအကဲခတ်နေကြသည်ကြောင့်-

ကျွန်တော်... အဲဒီခြံရှင်ဒေါ်ပြုံးရဲ့သားပါ... စစ်ထဲလိုက်သွားတာ ခုခွင့်နဲ့ပြန်လာတာပါ... ဆိုလိုက်လေမှ...

အော်... ဒေါ်ပြုံးရဲ့သားလား... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သိပြီ... သူမယ် သားတစ်ယောက်ရှိတယ်... တောထဲလိုက်သွားပြီး ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိဘူး ပြောကြတယ်... ခင်ဗျားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့နောက်ယောက်ျားကြီးကိုတောင် ရဲက စစ်ဆေးသေးတယ်ဗျ။ ဒေါ်ပြုံးက လူပျောက်တိုင်လိုက်တာလေ... သူ့ယောက်ျားကြီးကိုလည်း သူက ခင်ဗျားကိုသတ်လိုက်လို့ဆိုပြီးတိုင်လိုက်တာလေ... အဲဒီကိစ္စနဲ့ပဲ ဒေါ်ပြုံးတို့လင်မယားကွဲသွားကြရာက ဒေါ်ပြုံးက မနှစ်က ဖိုးထိ ဆုံးသွားတယ်ဗျ။ သူ့ယောက်ျားကြီးက သူ့အိမ်ခြံဝင်းထဲက အိမ်သူဆောက်တာဆိုပြီးဖျက်ယူသွားတယ်လေ...

သို့ သူသိလိုက်ရသည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

အေးဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်းရှေ့တန်းမှာ အတော် ကြာသွားစာယ်... နို့ဖြင့်ကျွန်တော့်ဝထွေးကြီးကောဗျ သူဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...

အင်း... သူကတော့လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကပဲ အဲလိုက်ရင်း ဝက်ပက်ခဲလိုက်ရလို့ သေသွားတယ်ဗျ။

'ကောင်းစာယ်' လို့ နီထွေးနှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်ကြောင့် ကင်းသမားလူငယ်သုံးယောက်သည် သူ့ကိုတော့အံ့တကြည်နေကြတော့၏။

သို့ကြောင့်သူသည် ရှက်ပြုံးပြုံးပြလိုက်လေ၏။ ပထွေးဖြစ်သူနှင့်အဆင်မပြေလှသည့်သူ့ကိုကင်းသမားသုံးယောက်က နားလည်ကြသည်ကြောင့် ပြန်၍ပြုံးပြလာကြတော့၏။

အမေလဲမရှိတော့ အိမ်လဲမရှိတော့ဘူးဆိုတော့... ကျွန်တော်သည် ခင်ဗျားတို့နဲ့အိပ်လို့ရမလား

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ကင်းသမားသုံးယောက်သည်လည်း လိုလိုလားလားပင် လက်ခံလိုက်ကြတော့၏။

တကယ်တော့နီထွေးသည် တောတောင်ထဲနေလေ့ရှိသူဆိုတော့ မြေကြီးရှိလျှင်သူ့အတွက်အိပ်စရာရှိသည်ဆိုပေမယ့် သူတို့ထဲမှ ဖိုးထူးနှင့်ထွန်းမောင်အကြောင်းစုံစမ်းလို၍ဖြစ်ချေတော့၏။

သူတို့ပြောပုံအရ ဖိုးထူးနှင့်ထွန်းမောင်သည်ရွာတွင်ရှိနေကြသေးသည်ဟု သိရသည့်ပြင်သူတို့မိတ်ဆွေ ကင်းမတီးရွာသားမြင့်မောင်ကြီးနှင့်ထန်းရည်ဆိုင်တွင် ဆုံတတ်ကြသည်တွင် ဂျီသားဆတ်သား၊ ဝက်သားအမြဲလိုလို ပါလာတတ်ပြီးသူတို့သုံးယောက် (ကင်းသမားသုံးယောက်) နှင့်ဆုံသည်တွင် ဖိုးထူးက ပေးတတ် ငွေများတတ်ကြောင်း ပြောကြလေသဖြင့် ကင်းမတီးရွာသားမြင့်မောင်ရှိနေ

လေသည်ကိုလည်း နီထွေးသိလိုက်ရချေတော့သည်။

“နီဖြင့် မအေးပွင့်တစ်ယောက်ကောဗျ...လင်ရသွားပြီလား”
သို့သူမေးလိုက်သည်ကြောင့် ကင်းသမားသုံးယောက်စလုံး မျက်စိ
မျက်နှာပျက်သွားကြသည်ကြောင့် တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းသွားပြီ
သိလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍-

“အော် ဒီလိုပါ ကျွန်တော့်ကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ မအေးပွင့်
နဲ့ကျွန်တော်က ခြံနီးချင်းသူငယ်ချင်းတွေပါ ကစားဖော်ကစားဖက်
ပါ ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့” လို့ကဗျာကသီပြောလိုက်ရ
လေ၏။

သည်တွင်တစ်ယောက်သောကင်းသမားက ဖြူဖြူနဲ့နီလူ
ငယ်ကို လက်ညှန်ပြရင်း...

“ဒါ... မအေးပွင့်ယောက်ျားလေ ဥတ္တံမြို့သားပေါ့၊ စပါးပွဲ
စား...” လို့ပြောလေသဖြင့် နီထွေးဂရုထားကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

သူရွာမှာနေထိုင်စဉ်က သူပုံစံအတိုင်းပါကလား ဖြူဖြူနဲ့နီ
ရယ်... အင်း...မအေးပွင့် ငါ့ကိုအတော်သံယောဇဉ်ကြီးတာကလား
ငါနဲ့တူတဲ့သူကိုယူလိုက်တာပဲ...

သို့နှယ် သူထွေးလိုက်မိသည်ကြောင့် ပြုံးလှိုက်မိသည်ကို
မအေးပွင့်ယောက်ျားက သူ့ကိုနှစ်နှစ်ကာကာပြုံးပြလေခြင်း သတ်မှတ်

လိုက်ကာ ပြန်ပြုံးပြလာချေတော့၏။

သို့ဖြင့်နီထွေးသည် ထိုကင်းတဲတွင် သူတို့နှင့်ညအိပ်လိုက်
လေပြီး ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင်ကင်းတဲမှ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ရွာထိပ်သူသာန်တွင်းရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှ စွန်ရဲကောင်
နှင့် အောင်လောင်းငှက်သုံးကောင်ကိုသူနှင့်တပါတည်းတောထဲသို့ပြန်
ခေါ်သွားတော့သည်။

နီထွေးသူ တို့ကိုလက်တုန့်ပြန်တော့မည်။ မည်သို့နည်းဖြင့်
လုပ်ရမည်ကိုတော့ဖြင့် စဉ်းစားရပေဦးမည်။ နီထွေး မီးလောင်ကုန်း
ရွာမှ ပြန်ခဲ့ရာမှ ဖာလာစခန်းသို့ ရောက်သည်တွင် အတိတ်က
အကြောင်းကိုပြန်ပြောင်းသတိရလိုက်သည်ကြောင့် မြင့်မောင်တို့ကို
ပို၍နာကြည်းမိတော့၏။ သို့ကြောင့် ဖာလာစခန်းတွင် နားနေခြင်း
မပြုတော့ဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့၏။

“အွက်”...“အွက်”...“အွက်”

“အွက်”...“အွက်”...“အွက်”

သို့အသံကြောင့် သူပြုံးလိုက်သည်။ အောင်လောင်းငှက်သုံး
ကောင် သူနှင့်ထပ်ကြပ်မကွာရှိနေပါကလား သို့ပေမည် စွန်ရဲကောင်
ကိုတော့ဖြင့် မမြင်မိ၊ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ ဘယ်ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်။
သို့ဖြစ်၍နီထွေးသည် ဝါးတောလေးသို့ရောက်လာသည်တွင် ပျဉ်းမ
ရွက်ကြီးပင်အောက်ခြေ၌ နားနေထိုင်ချရင်းစွန်ရဲကောင်၏ အခြေအနေ

ကို စောင့်ကြည့်လိုက်၏။

အောင်လောင်းငှက်သုံးကောင်ကတော့မူ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကတုံးပေါ်တွင် ထီးတည်းပေါက်နေသည့် 'တယ်'ပင်ကြီး တွင်နားနေကြသည်ကို သိလိုက်၏။

“ရှီးလ်”

သူလက်ခေါက်မှုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးနောက်မည် သည့်နေရာလောက်ဆိုမှ စွန်ရဲကောင်ပြန်လာမည်ကိုမျှော်နေမိ၏။

အလိုလေးဗျာ အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူထံရုတ်ချည်းရောက် လာနေကြဖြစ်၏။ ယခုဘယ်အတွက် စွန်ရဲကောင်ရောက်မလာသေး ပါလိမ့်။

သူစွန်ရဲကောင်အတွက် စိုးရိမ်မှု အနည်းငယ်တော့ဖြင့် ဖြစ် မိ၏။

“အွက်”...“အွက်”...“အွက်”...“အွက်”...“အွက်”

အောင်လောင်ငှက်တို့၏အသံကြောင့် တယ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူငှက်သုံးကောင် ထိုတယ်ပင်ကြီးတွင်ရှိနေပါကလည်း ငြိမ်သက်စွာနားနေကြခြင်းဖြစ်၏။ လှုပ်ခတ်မှုလည်းအလျှင်းနည်း သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် သူကြားလိုက်ရသော အောင်လောင်ငှက်အသံ

ဘယ်ကလာတာပါလိမ့်။ နီထွေးသည် ဝန်းကျင်ပတ်ပတ်လည်သို့ ရေဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အောင်လောင်ငှက်များရှိရာ တယ်ပင်ကြီး နှင့် အလှမ်းဝေးဝေးရှိ တောင်ကြောပေါ်တွင် ငှက်တစ်အုပ်သစ်ပင်ဖျား ထက်တွင်ဝဲယုံနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အောင်လောင်ငှက်တွေပါကလား။ ထူးခြားသလိုတော့ဖြင့်ရှိ ချေ၏။

“ဟော”

သူ့အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်သည်လည်း ထိုတောင် ကြောရှိရာသို့ ပျံသန်းသွားကြတော့၏။

သို့ကြောင့်သူသည်လည်း နေရာမှထလိုက်ကာ ထိုတောင် ကြောရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားလိုက်တော့၏။

ဝါးတောလေးနှင့်ဝေးလှသည်မဟုတ်ခြင်း၊ လမ်းကြောသိ နေခြင်းကြောင့် မကြာလိုက်သောအချိန်လေးတွင် ထိုတောင်ကြော ပေါ်သို့နီထွေးရောက်သွားလေ၏။

“ဟာ”

ထိုတောင်ကြောအောက်ခြေရှိ လျှို့ဝှက်တွင်အောင်လောင်းငှက် များရှိနေပါကလား။ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးရှိကြ၏။

ဆူညံစွာအော်မြည်နေကြ၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သို့ ကြောင့် ထိုအောင်လောင်းငှက်တို့ ဝိုင်းအုံနေသည့်သစ်ခြောက်ပင်ကြီး

တစ်ပင်ကို ဂရုထားကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ၏စွန်ရဲကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရချေ၏။

ငနဲသားစွန်ရဲက သည်မှာကိုး။ သူလက်ခေါက်မှုတ်သံကို မကြား၍ သူ့ဆီရောက်မလာခြင်းဖြစ်မည်။ ဘယ်ကြားနိုင်ပါ့မလဲလေ။ အောင်လောင်ငှက်တွေက မနည်းပါပဲကလား။ ပြီးတော့ဆူညံစွာအော်ဟစ်နေကြသည်ပဲ။

နီထွေးသည် သူ့စွန်ရဲကောင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လေပြီး လက်ခေါက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းမှုတ်လိုက်လေတော့၏။

‘ရွီးလ်’

စွန်ရဲကောင်သည်ရုတ်ချည်းဆိုသလို သူ့ထံရောက်လာတော့၏။ စွန်ရဲကောင် သို့သူထံပျံလာသည်တွင် ‘ကီးလ်’ လို့အော်မြည်လာခြင်းဖြစ်၏။

အလိုလေးဗျာ...အောင်လောင်ငှက်တွေလည်း စွန်ရဲကောင်နောက် ပျံသန်းလိုက်လာကြပါကလား။

စွန်ရဲကောင်ကိုဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြဖို့များလေလား။ သို့သော်ပါက စွန်ရဲကောင်မလွယ်။ အောင်လောင်ငှက်တွေက နည်းမှမနည်းလေတာ။

နီထွေးသည် သူ့စွန်ရဲကောင်အတွက် သို့စိုးရိမ်နေရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ အောင်လောင်ငှက်များသည် စွန်ရဲကောင်ထံ

တိုက်ခိုက်ရန် လိုက်လာလေခြင်းမဟုတ်ချေ။

စွန်ရဲကောင်ခေါ်၍ လိုက်လာကြဟန်တူ၏။ စွန်ရဲကောင်သည် နီထွေး၏လက်ဖျံတွင် လာရောက်နားလေသည်နှင့် အောင်လောင်ငှက်တို့သည် အနီးနားရှိသစ်ပင်တို့တွင်နားနေရင်း အော်ဟစ်နေကြလေ၏။

ထိုသည်အောင်လောင်ငှက်တို့ထဲတွင် သူ၏အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင် ပါလေသည်လား။ သူမသိ၊ သို့ကြောင့် စွန်ရဲကောင်၏ ဦးခေါင်းကို ဖွဖုနမ်းလိုက်လေပြီး-

‘ဟိုသုံးကောင်ကိုခေါ်ချေ’ ဟုပြောလိုက်၏။ စွန်ရဲကောင်သည်သူ့စကားကိုနားလည်လေခြင်းကြောင့် တောင်ပံကိုတဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်လေပြီး-

‘ကီးလ်’ လို့ခေါင်းကိုငုံစောင်းမော့၍အော်လိုက်လေ၏။

‘အွက်’... ‘အွက်’... ‘အွက်’... ‘အွက်’

သည်တွင် ထိုအောင်လောင်ငှက်အုပ်အတွင်းမှ ငှက်သုံးကောင်သည် ရုတ်ချည်းအော်ဟစ်လျှက် နီထွေးထံ ပျံသန်းလာချေတော့၏။

ဒါ-သူ့ငှက်သုံးကောင်ပါကလား။

‘ဟင်’

သူ့ငှက်သုံးကောင်နောက်မှ အောင်လောင်ငှက်များသည်

လည်း ပျံ့သန်းပါလာကြပြန်၏။ နီထွေးအုံ့သွားတော့၏။

သူ လွန်မင်းစွာလည်းဝမ်းသာသွားမိ၏။

ကြည့်စမ်း၊ သူ့စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်သုံး
ကောင်က အခြားသောအောင်လောင်ငှက်တွေကိုစည်းရုံးထားနိုင်ကြ
ပါကလား။

ဟုတ်ပြီ- နီထွေးအကြံတစ်ခုရလိုက်တော့၏။ သို့ဖြစ်၍
နီထွေးသည် ထိုလျှို့ဝှက်လေးနားတွင်သာနေလိုက်ပြီး စွန်ရဲကောင်နှင့်
အောင်လောင်ငှက်တို့ကို အခြားငှက်များကို ထိန်းချုပ်စေခိုင်းခြင်း
သင်ကြားပေးလေ၏။ အစပထမပိုင်းတော့ အားရလောက်သည့်
အခြေအနေမရှိချေ။ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်သောအောင်လောင်ငှက်
တို့သည် အနည်းငယ်ရိုင်းပြသေး၏။ ဘယ်လိုကြောင့် သို့ဖြစ်ရ
လိမ့်။ နီထွေးလေ့လာလိုက်သည့်အခါ ထိုခပ်ဆိုးဆိုးအောင်လောင်
ငှက်တစ်ကောင်သည် အုပ်စုခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ဝမ်း

သို့သိလိုက်သည်ကြောင့် နီထွေးကျေနပ်သွား၏။ ထိုခေါင်း
ဆောင်ငှက်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် ကျန်သောအကောင်များကို အသေ
အထူးထိန်းချုပ်စရာမလိုတော့ဟု သိလိုက်သည်ကြောင့် စွန်ရဲကောင်
နှင့် သူ၏တိုက်ခိုက်ရေးကျွမ်းကျင်အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်
ထိုခေါင်းဆောင်အောင်လောင်ငှက်အား တိုက်ခိုက်စေတော့၏။

သူ၏စွန်ရဲကောင်၊ သူ၏အောင်လောင်ငှက်တို့သည်

တကျ သင်ကြားထားခြင်းကြောင့်တိုက်ခိုက်ရေးကျွမ်းကျင်ကြသည်
ကြောင့်လည်းကောင်း တစ်ကောင်နှင့်သုံးကောင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း
ကောင်း ခေါင်းဆောင်အောင်လောင်ငှက်သည် အရှုံးပေးလိုက်ရ၏။

သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တစ်ရက်တိုက်ခိုက်လေခြင်းမဟုတ်
သုံးလေးရက်ခန့်အချိန်မှန် တိုက်ခိုက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်လေ၏။

သည်သို့ဖြင့် နီထွေး၏စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်သုံး
ကောင်တို့သည်ထိုအုပ်စုခေါင်းဆောင်အောင်လောင်ငှက်ကြီးကိုငယ်
နိုင်လိုဖြစ်သွားကာ လိုသလိုညွှန်ကြားစေခိုင်းလေတော့၏။ အုပ်စု
ခေါင်းဆောင်ကို လိုသလိုစေခိုင်းနိုင်ပြီဆိုတော့ ကျန်ငှက်များကိုလည်း
စေခိုင်းလို့ရပြီပေ။ သို့ဖြစ်လေတော့ နီထွေးသည်စခန်းတစ်ခုရှိရာသို့
ပြန်ခဲ့တော့၏။ ပို၍သေချာစေရန်အလိုငှာ စခန်းတစ်ခုနေ၍ စွန်ရဲကောင်
နှင့် အောင်လောင်ငှက်တို့ကိုစေခိုင်း၍ လျှို့ဝှက်တွင်းရှိ အောင်လောင်
ငှက်တို့ကို ထိန်းချုပ်ကြည့်ပြန်၏။ အိုကေလေပြီ။

နီထွေးအတွက် အောင်လောင်ငှက်အုပ်ကြီးသည် တပ်သား
ငယ်လေးတွေဖြစ်လာချေ၏။ ထိုအောင်လောင်ငှက်များသည် သူ
လက်ရုံးစွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်သုံးကောင်လောက်
စွမ်းရည်မရှိ အားမာန်မရှိပေမည် အင်အားပြတော့ဖြင့် အသုံးချနိုင်သည်
ကိုပင် နီထွေးကျေနပ်နေတော့၏။ တကယ်တော့ တကယ်တမ်း သူ
အားကိုးအသုံးချရမည်မှာ စွန်ရဲကောင်နှင့် အောင်လောင်ငှက်သုံး

ကောင်ပင်ဖြစ်ချေတော့သည်။

လျှိုကြီးက အောင်လောင်ငှက်များကိုတော့ တစ်ဖက်လူ တဖက်ရန်သူတို့ကိုခြိမ်းခြောက်ရုံသာဖြစ်၏။

သည်လောက်နှင့်နီထွေးဘက်ကအစစအရာရာအဆင်ပြေ လေပြီဟုပြောရလိမ့်မည်။

နီထွေး တုံ့ပြန်တိုက်ပွဲစဖို့သာရှိတော့၏။ ဘယ်သူ့ကိုအလျှင် သားကောင်အဖြစ်ထားမလဲ..စဉ်းစားလိုက်၏။ ကင်းမတီးရွာသား မှဆိုးမြင့်မောင်..သူ့ပထွေးကြီးရဲ့တူ၊ သူ့ကိုအမြဲတမ်းနိုင်ထက်ကလူ နှိပ်စက်နေသူ မြင့်မောင်ကို ပထမဆုံးသားကောင်အဖြစ် သတ်မှတ် လိုက်တော့၏။ ဟုတ်ပြီ.. ဘယ်အချိန်ကို သတ်မှတ်မလဲ.. ထိုအချက် က အဓိကကျ၏။ ဘယ်အတွက်မူ နီထွေးသည် ကင်းမတီးသို့ သွား၍ တိုက်ခိုက်ရမည်ဆိုတော့ ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးသွားမှဖြစ်ပေမည်။ သူ့ကို လူမြင်ခံသူမြင်ခံလို့ မဖြစ်ချေပြီ။ ပိပိရီရီဖြစ်ဖို့ လို၏။ သို့ကြောင့် လမိုက်ညကိုရွေးလိုက်၏။ သည့်ပြင် သန်းကောင်ယံအချိန်ကို သတ် မှတ်လိုက်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရွာလမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ခွေးတစ်ကောင်တစ်ခြီးမှ မရှိစေချင်။ သည်တော့ လူတွေ အထိတ် တလန့်ဖြစ်ကာ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်ရဲရန် လုပ်ဆောင်ရမည်။ သို့အတွက် လျှိုကြီးက အောင်လောင်ငှက်အုပ်ကို အသုံးချရမည်။

သို့ကြောင့်...

ကင်းမတီးရွာလေးသည် လမိုက်ညဖြစ်သည်ကြောင့် သစ် ပင်ကြီးငယ်တို့ကြားရှိလေသည့်တဲအိမ်တန်းတို့သည် ပြင်ပလူတစ် ယောက်ဆိုပါလျှင် မြင်နိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့လည်းနေ၏။ ရွာဖျားသုသာန်ဝတွင် မူ ခွေးတစ်ကောင်သည်တောင်ပေါ်သို့လှည့်ကာအူနေသည်မှလွဲ၍ အခြားအသံတို့မကြားရချေ။

ရွာတွင်ခွေးအတော်များများရှိသော်လည်း ထိုခွေးတစ်ကောင် သည်သာ ဘယ်အတွက် သို့အူနေပါလိမ့်။

သုသာန်နှင့်မနီးမဝေးတဲအိမ်တွင်းမတော့ မီးရောင်လဲ့လဲ့လေး တွေရှိနေချေ၏။ ထိုတဲအိမ်လေးအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်သည် ရှိပ်ဖယ်ဆေနတ်တစ်လက်ကိုကိုင်၍တဲအိမ်အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာ ကာသုသာန်ဝတွင်ထိုင်အူနေသည့် ခွေးကောင်ရှိရာသို့ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်သွားလိုက်၏။

သည်ကောင်ဘာကိုဟောင်နေပါလိမ့်။ ရွာတွင်းမကောင်ဆိုး ဝါးဝင်လာလို့များလား။ ထိုအူနေသောခွေးသည် ထိုလူအနားရောက် လာသည်တွင် အူခြင်းကိုရပ်လိုက်ကာ တအီအီဖြင့်အော်မြည်ရင်း- ထိုသူခြေအစုံအောက်တိုးဝင်ပွတ်သပ်နေလေတော့၏။

‘မင်း ဘာကိုမြင်လို့အူနေတာလဲကွာ’

သို့ဆိုလျှက်ထိုသူသည် တောင်ပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်လေ

၏။ လမိုက်ညဖြစ်ပေမည် ရွာနှင့်တောင်ပေါ်ကြားကွင်းခံနေသည်
ကြောင့် မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်ကြယ်ကလေးများအလင်းရောင်ဖြင့်
ငှက်အုပ်ကြီးရွာဘက်ပျံသန်းလာလေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

တော်လဲသံများလည်းကြားရ၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ထိုသူ
သည် အံ့သြတကြီးကြည့်နေရာမှ ထိုငှက်အုပ်၏တောင်ပံခတ်သံ
တဝီးဝီး အော်ဟစ်သံ 'အွတ်' 'အွတ်' 'အွတ်' 'အွတ်' တို့က
တော်လဲသံကဲ့သို့ကြောက်လန့်ဖွယ်ဖြစ်ခြင်းကိုသိလိုက်ရခြင်းကြောင့်
သူ့တွင် အံ့သြခြင်းမဖြစ်ပေမည် ရွာတွင်းအိမ်မပျော်သေးသောလူတို့
သည် ဘာရယ်မသိလေခြင်းကြောင့်အိမ်တွင်းမှအိမ်ပြင်မထွက်ရဲဖြစ်
နေကြတော့၏။

ငှက်အုပ်ကြီးသည် ရွာကိုဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားကြခြင်းကြောင့်
ထိုငှက်တို့တောင်ပံခတ်သံသည် လေပြင်းကျသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသူသည်တစ်ခါဖူးမျှ သို့ငှက်အုပ်ကြီးကို မမြင်ဖူးလေခြင်း
ကြောင့် အံ့အားသင့်နေချေ၏။ လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့်ငှက်အုပ်တို့
လှမ်းပစ်မည်ဆိုပါလျှင်လည်း များပြားလှသောငှက်အုပ်တို့၏ တောင်
ပံခတ်ချက်ကြောင့် ကျည်တို့နိုင်မည်မဟုတ် သို့ပေမည် လက်တွင်းရှိ
သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ပစ်လိုက်တော့၏။

‘ဒိန်း’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံဖြစ်သော်လည်း ငှက်

အုပ်၏ချာဆူသည်အသံနှင့်တောင်ပံခတ်သံတို့ကို မကျော်သွား နိုင်သည်
ကြောင့် သူ့သေနတ်သံကိုရွာတွင်းမှမည်သူမျှ ကြားလိုက်ကြမည်
မဟုတ်သလို ခဲကျည်ဖူးသည်လည်း တောင်ပံခတ်သံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
လာသည့်လေပြင်းကိုဖောက်ထွင်းထွက်နိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

‘ကီးလ်’

သို့ရှိစဉ်သူနားမှ သို့အော်သံကြောင့် အသံလာရာသို့လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟာ’ ‘အား’

စွန်ရဲတစ်ကောင် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဝင်ရောက်ထိုးဆိတ်
ကုတ်ခြစ်လာ၏။ ရုတ်တရက်သို့သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကိုစွန်ရဲကောင်ဝါးလုံးထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေခြင်း
သိသည်ကြောင့် လက်တွင်းရှိလေသေနတ်ဖြင့်ကာပစ်လိုက်၏။ ထိုသူ
သည်မှဆိုးဖြစ်သည်နှင့်အညီ လျှက်တပြက်အချိန်လေးတွင်သူ့ကြည့်
လိုက်မြင်လိုက်သည်မှာ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်လာသူမှာစွန်ရဲကောင်ပင်
မဟုတ် ငှက်သုံးကောင်ပါဝင်နေလေ၏။

ငှက်ကြီးသုံးကောင်သည် တိုက်ကြက်များအလား သူ့ကိုခြေ
အစုံဖြင့်ကန်ကျောက်ကုတ်ခြစ်လာကြ၏။ စွန်ရဲကောင်သည် သူ၏
နှုတ်သီးချွန်ချွန်ဖြင့် မျက်လုံးကိုထိုးဖောက်လာ၏။ သူ့နှုတ်ရင်း
တိမ်းရင်း ရှန်းတန်ရင်းမြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။

‘စိုးလ်’

သို့လက်ခေါက်မှုတ်သံကြားရပြီးနောက် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်နေသောစွန်ရဲကောင်နှင့်ငှက်ကြီးများဘယ်ရောက်သွားကြလေသည်မသိ။ သူပက်လက်အနေအထားမှ မြင်လိုက်ရသည်မှာလူတစ်ယောက်မျက်နှာဖြစ်၏။ ထိုလူကိုကောင်းကောင်းမှတ်မိနေ၏။

ထိုသူကား နီထွေးဖြစ်နေလေ၏။

ဂန်ဒူးနီထွေးတစ်ယောက် ရဲတင်းလိုက်တာ၊ သူတို့ရွာကို ညကြီးမင်းကြီးဘယ်လိုရောက်လာတာပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ရောက်လာတာဆိုတော့ သူ့တွက်အံ့ဩစရာပါကလား...

‘ဟိတ်ကောင်ဂန်ဒူး နီထွေး...’

သို့ သူ မာထန်ထန်ခေါ်လိုက်၏။ သို့ပေမင့် နီထွေးသည် ရိပြုံးလေးပြုံးလိုက်ကာ သူ့မျက်နှာပေါ်မိုးကြည့်လာလေပြီး...

‘မြင့်မောင်... မင်းဆီက ငါရစရာရှိတဲ့အကြွေးလာယူတာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ဆီလဲသွားယူရဦးမယ်...’ လို့ပြောလာလေ၏။

‘ဟေ’

သို့သာ မြင့်မောင်ပြောနိုင်တော့၏။ သူ့အမြင်မှ နီထွေးသည် ဝါး၍၊ ဝါး၍ သွားချေတော့၏။

သူဘာမှမမြင်မသိ မပြောနိုင်လေတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကင်းမတီးတစ်ရွာလုံး အုံးအုံး

ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားချေတော့ပြီ။

ညက တောင်ပေါ်မှာ မီးအလင်းရောင်တွေ တွေ့တယ်၊ တော်လဲသံတွေကြားတယ်၊ ရွာထဲမှာလည်း လေပြင်းတွေတိုက်တယ်၊ နာနာဘာဝကောင်တွေ ရွာကိုဖြတ်သွားတာလားမသိဘူး။ မိုးလင်းတော့ ရွာသူသန်ဝမှာ မုဆိုးမြင့်မောင်တစ်ယောက် မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဗရေပွန့် သေနေတာတွေ့တယ်။

စသဖြင့် ဖြစ်လာလေတော့၏။

မည်သူမျှလည်း အဖြေမှန် တိတိကျကျ မသိကြချေ။

သည့်နောက် ထိုအဖြစ်မျိုး မီးလောင်ကုန်းရွာတွင်လည်း

ဖြစ်ခဲ့လေတော့၏။

မီးလောင်ကုန်းရွာတွင်မှာတော့ မုဆိုးရွှေထူးနှင့် ထွန်းမောင်တို့ မြင့်မောင်အဖြစ်မျိုးဖြစ်ကာ သေဆုံးကြရခြင်းဖြစ်၏။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များမှာ လက္ခဏာသတ်မှတ်ဖြစ်ကြခြင်းပင်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နီထွေး ဝန်ခံသည့် အဖြစ်မှန်ကို သိရခြင်းဖြစ်တော့၏။

နီထွေးလို ပျော့ပျော့ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းလူတစ်ယောက်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ပီပီရီရီ လူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံ၍ သိ၍သာလျှင် လက်ခံရခြင်းဖြစ်တော့သည်။ တကယ်တော့ လုံးဝမယုံနိုင်စရာအဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ချေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် လျှိုကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ အောင်လောင်ငှက်တို့သည်လည်း ထိုလျှိုကြီးတွင်သာ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့၏။ နောင် သူတို့ကိုခိုင်းမည့်သူများ မရှိကြလေသည်ကြောင့် ရွာတွင်း ပျံသန်းသွားကြတော့မည်လည်း မဟုတ်ပါချေ။

ရွာသားတွေသည်လည်း လကွယ်ညဆိုပါလျှင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် နေထိုင်ကြရမည်မဟုတ်ပါတော့ချေ။

လကွယ်ညများတွင်မှ ကိုယ်ယောင်ကိုယ်ဝါပြသရမည့် ကြယ်ကလေးများသည်လည်း ပျော်ကြရပေရောမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖာလာစခန်းသို့ရောက်သည်တွင် ခေတ္တနားနေလိုက်ကြ၏။ သို့ရှိစဉ်...

‘နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ...’ လို့ ကြေးစည်သံလေး ကြားရလေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘ရသေ့ဓမ္မပါလ ရောက်လာပြန်ပြီ’ ဟု ပြောလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရသေ့ဓမ္မပါလကို နှုတ်ဆက်ရန် ကြေးစည်သံလေး ထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်...

‘ဟင်’

ရသေ့ဓမ္မပါလ မဟုတ်ပါကလား။ သျှောင်တစောင်းနှင့် လူကြီးဖြစ်နေလေ၏။ သူ့လက်တွင်ရှိ ကြေးစည်လေးကို ထုခတ်

လာလေခြင်းကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသောမြည်သံလေးပါကလား။

‘ဟင်...ဘဘ’

နီထွေးသည် ထိုလူကြီးကိုတွေ့သည်နှင့် သို့နယ် ရေရွတ်လိုက်လေပြီး အနားရောက်လာသည်နှင့် ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ ဦးချလိုက်လေ၏။

နီထွေးပြောသော ဦးဩဘာဆိုသောလူကြီးဖြစ်ချေ၏။

‘လူလေး ဒုက္ခတွေ ဖြေရှင်းပြီးလျှင်ဖြင့် ဘာဘဆီ ဆက်ဆက်လာခဲ့ဖို့ လာပြောတာပါ’

သို့ ထိုလူကြီးကပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် နီထွေးအား လူသတ်မှုဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ အပ်နှံရန် တစ်ပေစက်ကိုတစ်ယောက် အမိဗွယ်ပါပါ ပြုံးပြလိုက်ကာ ထိုနေရာလေးမှ ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့၏။

ပြီးနောက် ထိုလူကြီးကို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုလူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံးပြ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြအသိအမှတ်ပြုလာလေပြီး မပြောမဆို လှမ်းထွက်သွားသည်တွင်...

‘ဘရသေ့...နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား’ လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်လျှင် ထိုလူကြီးသည် သွားနေသောခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ကာ လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

၂၀၀

ကိုပိုက်

‘ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်သား မုဆိုးကိုလင်းနဲ့ ကိုပိုက်ကို
တွေ့လိမ့်မယ်လို့ နီထွေး သူတို့နဲ့ တွေ့လျှင် မိုက်ဇာတ်သိမ်းပြီမှတ်တဲ့’
သို့ပြောပြီး ပြုံးပြကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့
သည်။

‘နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ...’ လို့ ကြေးစည်သံလေး လွင့်ပျံ
ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား လေးစား

ကြိုးစားလျက်

ကိုပိုက်

၈-၁၂-၂၀၀၅

2:30 PM

